

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/30 • 7 Ağustos 2009 • 1 TL

**Sermaye devleti
Kürt halkının taleplerini
karşılایamaz!**

**Kürt halkının kurtuluşu
devrim ve sosyalizmde!**

İÇİNDEKİLER

İrkçi-gerici rejim Kürt halkının emekçi kesimlerinin beklentilerini karşılayamaz.....	3
Kamu İhale Kurumu bir gece yarısı operasyonu ile Maliye Bakanlığı'na bağlandı....	4
Kontrgerilla şefi Kemal Yamak'ı sahiplenenlerin Ergenekon karşıtlığı sahtedir!	5
Kontrgerilla şefi Cemal Temizöz aklanmak isteniyor... ..	6
HSYK tartışmaları ve Yeni Şafak'ın iki yüzlülüğü!	7
Sağlıkta “sosyal dönüşüm” manzaraları	8
Kapitalist kriz derinleştikçe, “devlet terörü” de azgınlaşıyor... ..	9
Grev silahının dünü ve bugünü üzerine	10-11
Entes direniş güncesi	12
Surtel Kablo işçileri işbirlikçi Türk Metal'e geçti.....	13
İşçi ve emekçi hareketinden.....	14-15
Emine Arslan ile DESA direnişi, mücadele ve örgütlenme sorunları üzerine konuştuk...	16-18
“Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”	19-20
Devrimci sınıf çalışmalarından.....	20-21
İzmir'de direnişçi işçilerle dayanışma kampanyaları!	22
Har(a)ç saldırısı karşıtı mücadele ve Genç-Sen... ..	23-24
Gençlik eylemlerinden... ..	25
Nükleer tehdidi ancak devrimci halklar yok edebilir!	26
Obama yönetiminin üst düzey görevlileri Ortadoğu'da... ABD “kalıcı barış” değil “kalıcı egemenlik” peşindedir!.....	27
Honduras'ta faşist darbeye karşı halk direnişi yayılıyor!	28
<i>TKP'nin en yaşlı üyesi yazar Sarkis Çerkezyan yaşamını yitirdi.</i>	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye devletinin “Kürt açılımı” operasyonunun içeriği belli olmaya başladı. Bu “açılım”ın en önemli ayağını, Kürt halkının hiçbir temel talebini karşılamaksızın, daha önce ABD tarafından gündeme getirilen “dağdakilerin ülkeye dönüşünün sağlanması” ve “PKK'nin lider kadrosunun sürgüne gönderilmesi” oluşturuyor.

Bilindiği üzere, sermaye devletinin “Kürt açılımı” operasyonu, 29 Mart yerel seçimlerinden önce ‘TRT Şeş’in kurulmasıyla başlamıştı. O dönem “açılım” politikasının uluslararası boyutunda, Erbil’de yapılacak bir konferansla PKK’nin Güney Kürdistan sınırları içindeki unsurlarının silahsızlandırılmasına yönelik adımlar atılıyordu. Öte yandan, askeri operasyonlarını sürdüren Genelkurmay da, bu politikaların arkasında olduğunu açıklamıştı. Bu çok yönlü “açılım” adı altındaki kuşatma ile önce yerel seçimlerde DTP geriletilecek, Güney’deki PKK varlığının tasfiyesi yönünde adımlar atılacak ve bu konuda ayakbağı oluşturmaya devam edenlere karşı ordu, “ezme”ye dayalı askeri operasyonlarını sürdürecekti.

Bugün de bu ABD damgalı Kürt planının esası değişmemiştir. Olduğu kadarıyla farklılık, belki sorunun çözümü yönünde beklentinin daha da büyüdüğü ve Öcalan’ın bu beklentilere de yanıt vermek üzere bir “yol haritası” açıklayacağını ilan ettiği bir dönemde gerçekleştirilmiş olmasıdır.

Gerçekçi bir noktadan bakan herkes, devletin asıl amacının, sorunun çözümü yönünde adımlar atmak olmadığını rahatlıkla görebilir. Herşey bir yana, sözkonusu “açılım”la eş zamanlı olarak Türkiye, ABD ve Irak merkezi ile Güney Kürdistan yetkililerinin ortak toplantılarının yeniden başlamış olması da nasıl bir “çözüm” amaçlandığı konusunda fazlasıyla fikir vermektedir.

Aslında ortaya çıkan görüntü, hiç bir boş hayal ve beklentiye yer vermeyecek ölçüde nettir: ABD ve onun kendi ekseninde bir araya getirdiği güçlerin çözümden anladıkları, Kürt halkının ulusal ve toplumsal taleplerinin karşılanması değil; PKK’nin etkisizleştirilip tasfiyesine dayanan bir “çözüm”dür!

Kısacası, sermaye devletinin “Kürt açılımı” operasyonunun özünü başta Kürt halkı olmak üzere işçi

ve emekçileri gerici burjuva politikalara yedeklemek amacıyla kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklar oluşturmaktadır. Bu politikanın güç kazanmasının, halklara yeni acılar yaşatacağı açıktır. Bunun için sadece bugüne kadar yapılanlara bakmak bile yeterlidir.

Öyleyse, yapılması gereken açıktır: ezilen Kürt halkı ile Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri sömürüye, köleliğe, her türden baskı ve ayrımcılığa karşı ortak bir mücadele hattı oluşturmalıdır...

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirilmeleri-3

Parti değerlendirilmeleri-4

Kitapçı ve bayiilerde...

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/30 ● 7 Ağustos 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: GAYten Özdoğan

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Faks: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

İrkçı-gerici rejim Kürt halkının emekçi kesimlerinin beklentilerini karşılayamaz...

Kürt halkının kurtuluşu devrim ve sosyalizmde!

Kürt sorununda "Amerikan Çözüm Planı"nın devreye konması, hükümetten devlet bürokrasisine, patron örgütlerinden medyadaki görevli kaleşör takımına kadar egemenler cephesinde yeni bir söylemin geliştirilmesine vesile oldu. Kısa süre öncesine kadar Kürt sorununu "tabu" kabul eden gerici rejimin bu kurumları, son günlerde Kürt sorununun çözümüne dair farklı platformlarda tartışma yürütmeye başladı.

Bu söylem aldatıcı olmamalı. Zira bu "yenilik", egemenler cephesindeki bir zihniyet değişikliğinden değil, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik uğruna inatla sürdürdüğü mücadelenin, devletin ırkçı-inkarcı politikasını iflasa sürüklemesinden kaynaklanıyor. Tabii Ortadoğu'da emperyalist/siyonist planların uygulanabilmesi için Kürt sorununun "ayak bağı" olmaktan çıkarılmasını isteyen ABD'nin Türk devleti üzerindeki baskısının da, giderek belirginleşen söylem değişikliğinde önemli bir rolü var.

Samimiyetten yoksun olsa da, bu söylemin tamamen yapay olduğu söylenemez. Samimiyetsizlik, gerçeğin toplum önünde zoraki kabulünden kaynaklanıyor; buna karşın gelinen yerde Amerikancı rejim, istese de istemese de, Kürt sorununun "çözüm"ü ile uğraşmak zorundadır.

Gerici rejimin yürütme organı AKP'nin "Kürt açılımı..."

Ankara'da basın toplantısı düzenleyen İçişleri Bakanı Beşir Atalay, hükümetin "Kürt açılımı" diye adlandırılan bir paket hazırladığını, bu hazırlığı yaparken toplumun tamamının mutabakatını aradıklarını söyledi. Buradaki "toplumun tamamı" tanımı, elbette ezilen Kürt halkını, işçi sınıfı ile emekçileri ve toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan bu kesimlerin siyasi temsilcilerini içermiyor. Egemenler indinde toplum, burjuvazinin farklı kesimleri ile bu sınıfın hizmetindeki gerici rejimin kurumlarında ibarettir.

"Kürt açılımı"nın "kısa, orta, uzun vadeli önlem ve uygulamalar" içerdiğini belirten içişleri bakanı, bu süreçte DTP dahil bütün siyasi partilerle görüşüleceğini söyledi.

Toplumsal mutabakata önem verdiklerini söyleyen bakan, "(...) başta sivil toplum örgütleri, meslek örgütleri, akademisyenler, medya temsilcileri ve yazarların da katkılarını alacağız" dedi.

Beşir Atalay, konuya kafa yoran tüm toplumsal ve siyasi aktörlere, "Gelin bu sürece katılın, ağır bedel ödeten, soframızdan lokma eksilten, geleceğimizi karartan sürece çözüm bulalım" dediklerini belirtti. AKP'li bakana göre, "Kürt meselesi olarak adlandırılan mesele, demokratik hakların geliştirilmesi ve pekiştirilmesiyle, nerede yaşarsa yaşasın her vatandaşın kendini eşit ve hür fert olarak hissetmesiyle çözülür. Çözüm sürecinin yönü demokratikleşmedir. Paketin genel adı "demokratik açılım"dır.

Amerikancı rejim, ezilen Kürt halkıyla işçi emekçileri sahte hayallerle sersemletmeye çalışıyor!

AKP'li bakanın sözlerinin en azından bir kısmı, egemenlerin dilinden duymaya alışık olduğumuz zehirli tiratlardan farklı tonlar içeriyor. Eşitlikten, özgürlükten, demokratikleşmeden, insan odaklı politikadan söz eden bakanı tanımayanlar, onu dinci gericiliğin sözcüsü değil de, naif bir liberal demokratik sanabilir. Oysa bu sözler, balla kaplanmış zehirden farksızdır. Zira bu temsiz

CHP, MHP, Ordu cephesinde yeni bir şey yok!

vaatleri sıralayan bakanın temsil ettiği hükümet, yedi yıldır demokratik hak ve özgürlüklere düşmanlığın şampiyonluğunu yapıyor; dahası kolluk kuvvetlerinin yetkilerini genişleterek, fiilen işbaşında bulunan polis devletine bir de yasal zemin hazırlamış bulunuyor.

Bu hükümetin şefi Tayyip Erdoğan, "Kürt'ten tanık olmaz", "çocuk da olsa, kadın da olsa polis gereğini yapar", "bu rejimi beğenmeyen çeker gider" türünden Kürt halkını hedef alan ırkçı söylemleri kamuoyu önünde dillendiren kişidir. Kolluk kuvvetlerine taş atan Kürt çocuklarına onlarca yıl hapis cezası veren bu rejim, ciddi sağlık sorunları olan devrimci ve yurtsever tutsakları fiilen ölüme mahkum ediyor. Hak arama mücadelesini yükselten işçilerin, emekçilerin üzerine kolluk kuvvetlerini salan Beşir Atalay'ın temsil ettiği hükümet, fabrika önünde bildiri dağıtan devrimci işçilere kuşun sikanları serbest bırakırken, canileri protesto eden devrimcileri tutuklayan yargı sistemi ile "adalet" dağıtıyor. Bakanın sözleri gazetelerde manşet, haberlere konu olurken, İzmir'de kolluk kuvvetleri kazanılmış haklarını korumak için direnen Kent AŞ işçilerine azgınca saldırıyordu.

Kirli savaş şeflerini yargılamaktan imtina eden AKP hükümeti, "Kürt açılımı" yaparken 17 bin faili meçhul cinayetin sözünü bile etmiyor. Temelden yoksun hayaller yaymaya çalışan bu aynı hükümet, kirli savaş dönemini andıran olayları seyretmekle yetiniyor. Hal böyleyken Kürt halkına belli kısımlar karşılığında eşitlik/özgürlük talebinden vazgeçmesini dayatan rejimin temsilcilerinin "demokratik açılım"dan söz etmeleri, riyakarlığın kaba bir biçiminden başka bir şey değildir.

Evet, Amerikancı rejim, Washington'daki efendilerin de isteğine uyarak gelinen yerde Kürt sorununa iğreti bir çözüm bulmaya çalışıyor. Ama bunun demokratikleşme ile hiçbir ilgisi yoktur; sözü edilen "çözüm", Kürt halkının özgür/eşit yaşam özleminden vazgeçmesi karşılığında bir takım kısımlar verilmesinden ibaret. Bu kadarı bile Kürt halkının on yılları bulan direnişinin dolaysız bir sonucu iken, AKP hükümeti, Kürt halkına lütufta bulunuyormuş gibi yaparak bir başka riyakarlığa imza atıyor. Oysa bilindiği üzere demokratik haklar, gerici burjuva rejimler tarafından ihvan edilmez; ancak kararlı direnişler ezilen halklarla işçi sınıfının demokratik haklar kazanmasını sağlayabilir.

AKP hükümetinin "Kürt açılımı" ile ilgili değerlendirme yapan CHP'li yetkililer, Kürt sorunu konusunda halen AKP'nin gerisinde nal topladıklarını gösterdiler.

CHP adına açıklama yapan Mustafa Özyürek, diğer şeyleri yanısıra şunları söyledi: "Herkes ana dilini özgürce öğrenmelidir. Demokrasi en etkin şekilde çalışmalıdır. Kültürel haklar sonuna kadar kullanılmalıdır. Ana dilde yayın yapılmalı, biz daha da ileri gidiyoruz sadece devlet televizyonu değil özel televizyonlarda da Kürtçe yayın yapılmalıdır. Ama eğitim dili anayasamızda yazdığı gibi Türkçe olmalıdır." Görüldüğü üzere "Demokrasi en etkin şekilde çalışmalıdır" diye buyuran CHP'li görevlinin "demokratik" anlayışında ana dilde eğitime henüz yer yoktur.

MHP'nin tutumu ise, bekleneceği üzere bu faşist partinin tiksinti verici ırkçı çizgisine yakışan cinsten oldu. AKP'nin Polis Akademisi'nde Kürt Çalıştayı yapmasına ateş püsküren faşist partinin şefi Devlet Bahçeli, çalışmaya katılan düzen medyasının yazılarını ihanetle suçladı. AKP'yi ise bölücülükle suçlayan faşist partinin şefi, hükümetin "Kürt açılımı"na "Türk birliğini bozacak bir girişim" olarak niteledi. MHP adına konuşan bir başka görevli ise, Abdullah Öcalan ile Kürt hareketinin yönetici kadrolarının idamla yargılanmaları gerektiğini savunarak, faşist partinin Kürt sorununa nasıl bir "çözüm" düşündüğünü ortaya koydu.

MHP'nin etrafa kan ve irin saçan açıklamaları, faşist partinin "Kürt açılımı"na katkı sunabileceğini vaaz eden bazı kaleşörleri hayal kırıklığına uğratmış görünüyor. Dinci gerici AKP'den "demokratikleşme" bekleyen söz konusu kaleşörler, faşist partiyi de makyajlamakla uğraşıyordu. Oysa MHP'den aldıkları yanıt, böylelerinin sefilliğini gözler önüne serdi.

Dinci gericilikle girdiği iktidar çatışmasında belli mevziler kaybetse de halen rejimin en etkili gücü ordunun da Kürt sorununa yaklaşımında bir değişiklik bulunmuyor. Süreci izleyerek "iş hükümete havale etmiş" gibi görünse de, genelkurmay başkanı İlker Başbuğ, görüşlerini, 14 Nisan'da Harp Akademileri'nde yaptığı konuşmada dile getirdiklerini, bu konuda bir değişiklik olmadığını açıkladı.

Söz konusu konuşmada söylenenlerin özeti kısaca şöyle; “İkinci kimlikler ancak ikincil kültürel kimlik şeklinde bireysel seviyede yaşanabilir, geliştirilebilir ve korunabilir. Bunu kültürel bir zenginlik olarak görüyoruz. Bireysel özgürlüklerin sınırının, azınlık veya grup hakları ile kesişmesine, yeni azınlıklar ve üst-kimlikler yaratılmasına izin veremeyiz...”

Bu zihniyete göre Kürtler halk değil; bireysel hakları olabilir ancak kolektif bir hakları olamaz; ordu, böyle bir hakkın tanınmasına izin vermez. Görüldüğü üzere NATO'nun ikinci büyük ordusu, ırkçı-inkarıcı çizgiden sapmaya niyetli değil.

Kürt cephesinde “ihtiyatlı iyimserlik...”

AKP'nin yeni söylemindeki bazı ayrıntılar bir yana bırakılırsa, düzen cephesinde yeni bir şey yokken, Kürt siyasi çevreleri, içişleri bakanının açıklamalarından etkilenmiş görünüyorlar. İmralı'dan DTP'ye, Kürt aydınlarından Kandil'deki PKK liderliğine kadar, düzen içi çözüme dair güçlü bir beklenti oluşmuş bulunuyor. Ancak Kürt güçleri son gelişmelere halen belli bir ihtiyatla yaklaşıyorlar; zira Türk devletine kolayından güvenmenin akıl karı bir iş olmayacağı konusunda deneyimliler.

Buna rağmen farklı güçleriyle Kürt hareketi, yıllardır düzen içi bir çözüme ulaşma beklentisi içindedir; ufukları düzen içi çözümün ötesini göremediği için, emperyalistlerle işbirlikçilerinden çözüm konusunda adım atmalarını beklemeleri şaşırtıcı değil. Halen pasif konumda bekleyişini sürdüren Kürt güçlerinin bazı tereddütleri olsa da, “Kürt açılımı”nın düzen içi çözümün yolunu açacağını umuyorlar.

Kürt halkı sahte vaatler değil, somut adımlar görmek istiyor!..

“Devlet politikası” olarak sunulan “Kürt açılımı” haliyle Kürt halkının ilgisine de mazhar olmaktadır. Ancak kirli savaşın açtığı yaralar, halen devam eden devletin ırkçı-inkarıcı politikası ve bir bütün olarak Türkiye işçi sınıfıyla emekçilerini hedef alan neo-liberal saldırılardan fazlasıyla nasibini alan Kürt halkı, artık boş vaatler değil, sorunlarının çözümüne dair somut adımlar atıldığını görmek istiyor.

Oluşturulmak istenen beklentiye rağmen Türk sermaye devletin Kürt emekçilerinin beklentilerini asgari düzeyde de olsa karşılaması olası değil. Zira rejim, Amerikan çözüm planını kıyısından köşesinde kırparak uygulamak için Kürt halkının eşit/özgür yaşama idealini ebediyen terk etmesini istiyor.

Görünen o ki, Amerikancı rejim, bir kazaya uğramadan “Kürt açılımı”nı sonucuna götürebilirse, Kürt siyasi çevreleri düzene daha da yaklaşacak. Öze ilişkin olmayan bazı hakların devlet tarafından tanınmak zorunda kalması, Kürt hareketinin düzenle birleşme sürecini pekiştirecek, bu ise Kürt emekçilerinin belli bir dönem beklenti içine sürüklenmesine yol açabilir. Ancak hem sınıfsal hem de ulusal baskı devam edeceği için, bu bekleme uzun sürmeyecektir.

Kürt halkının emekçi kesimleri, ortalık durulunca, emperyalistlerle işbirlikçilerinin ezilen halkların sorunlarına çözüm üretmeyeceklerini anlamakta güçlük çekmeyeceklerdir. Bu ise hem sınıfsal hem ulusal baskıdan kurtulmak için, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek dışında bir yolun olmadığına da anlaşılmasını kolaylaştıracaktır.

Kamu İhale Kurumu bir gece yarısı operasyonu ile Maliye Bakanlığı'na bağlandı...

AKP hükümeti yolsuzluk ve hırsızlıkta sınır tanımıyor!

Sermaye uşağı AKP hükümetinin izlediği kapkaç politikasının uygulamalarına bir yenisi daha eklendi. Kamu İhale Kurumu, bir gece yarısı operasyonu ile “fiilen” Maliye Bakanlığı'na bağlandı. Türkiye Büyük Millet Meclisi kapanmadan önce çıkarılan 5917 sayılı torba kanuna eklenen bir maddeyle, Maliye Bakanlığı'nın görevleri arasına “kamu alımlarına ilişkin temel politikaları oluşturmak ve kanun tasarılarının hazırlanmasında ilgili kurumlar arasında koordinasyon sağlamak” da eklendi.

Buna göre, 178 sayılı Maliye Bakanlığı'nın Teşkilat ve Görevleri Hakkındaki Kanun Hükmündeki Kararnamesinin 10. maddesinin birinci fıkrasının m bendi, “Genel ekonomik politikalar ve stratejiler çerçevesinde kamu alımlarına ilişkin temel politikaları oluşturmak, bu konudaki kanun tasarılarının hazırlanmasında ilgili kurumlar arasında koordinasyonu sağlamak” olarak değiştirildi. Böylece Maliye Bakanlığı, kamu alımlarına ilişkin temel politikaları oluşturma ve konuyla ilgili tasarıların hazırlanmasında ilgili kurumlar arasında koordinasyonu sağlamak konusunda tek yetkili isim oldu. Yapılan değişiklikle Kamu İhale Yasası'nın 53. maddesinde yer alan ihale mevzuatı konusunda ulusal ve uluslararası koordinasyonu sağlamak görevi de, bu yolla etkisiz hale getirilmiş oldu.

Kamu ihalelerinde şeffaflığı sağlamak adına 2001 yılında özerk bir kurum olan Kamu İhale Kurumu kuruldu ve işleyişle ilgili de Kamu İhale Yasası çıkarıldı. Ancak Kamu İhale Yasası kabul edildiği 2002'den bu yana irili ufaklı 18 değişikliğe uğradı. Bir kısmı önceki koalisyon hükümeti döneminde, büyük oranı ise AKP döneminde yapılan değişikliklerle kanunun altı adım adım boşaltıldı.

AKP Hükümeti göreve geldiğinden bu yana sürekli olarak ihalelerde tüm inisiyatifi eline almak istedi. “Duble yolları yapamıyoruz” dedi, yasa değiştirdi. “Tüm alanlarda bu mevzuat uygulanmıyor, iş yapamıyoruz” dedi, yasa değiştirdi. Özelleştirmelerden toplu konut ya da kamu kurum ve kuruluşlarının inşasına, uluslararası organizasyonlardan kamu mali yönetimi ve gelir vergisi kanununa, denizlerin ve akarsuların etrafında yapılacak zararlı maddelere karşı acil durumlardaki ihalelere kadar sayısız ihale bir bir kanunun kapsamı dışında tutuldu.

Son yıllarda yapılan önemli değişikliklerden bazı maddeler şöyledir;

- Ocak 2008'de Tanık Koruma Kanunu değişikliği yapıldı. Düzenleme ile tanıkların korunması için yapılacak alımlar kamu ihale mevzuatı dışına çıkarıldı.

- Şubat 2008'de Vakıflar Kanunu, Mayıs 2008'de İş Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun, Temmuz 2008'de Elektrik Piyasası ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun ile ihale mevzuatına bazı istisnalar eklendi.

- Aralık 2008'de ihale sisteminde köklü değişiklikler yapılan yeni yasa yürürlüğe girdi. Düzenleme ile ihalelere ilişkin şikâyetler zorlaştırılırken, Kurulun resen inceleme yetkisi kaldırıldı.

- Son olarak Haziran 2009'da yürürlüğe giren Torba Kanun ile kanun kapsamı dışına çıkan alımlar genişletildi ve istisnalar arasına elektrik üretimi, iletimi, ticareti ve

dağıtım alanlarında faaliyet gösteren kamu iktisadi teşebbüslerinin bu faaliyetlerine ilişkin kamu kurumlarından alacakları eklendi.

İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) Ankara Şube Başkanı Nevzat Ersan son yapılan değişikliğe dair yaptığı açıklamada; “**Bu uygulama ile kamu kaynaklarının “sınırsız ve denetimsiz bir yolsuzluk potansiyeli ile karşı karşıya bırakıldığını, üretilen yapıların denetlenmesi de iktidarın insafına bırakılarak korkutucu bir durum yaratılmıştır”** dedi.

Kamu İhale Kurumu Eski Başkanı Sener Akkaynak ise, düzenlemeyle özerk olarak kurulan kurumun özerkliğinin rafa kaldırılmış olduğunu belirterek, “Maliye Bakanlığı'nın onayını almadan Kamu İhale Kurumu yasal olarak adım atamayacak” diye konuştu.

Konunun başka uzmanları ise, söz konusu düzenlemenin yalnızca KİK'i değil, kendi kanunlarına bağlı olarak alım yapan ve düzenleme hazırlayan tüm kurumları etkileyeceğini belirtti. Bu kapsamda Devlet Planlama Teşkilatı ve Hazine gibi kurumların da Maliye'nin onayı olmadan kamu alımlarına ilişkin temel politika metinleri hazırlayamayacağı belirtildi

Bakanlık yetkilileri ise ihale mevzuatına tabi olmayan kamu alımlarının da bulunduğunu, bazı kurumların kendi kanunlarına tabi olarak alım yaptığını, KİK'e bağlı alımlar da düşünüldüğünde çalışmalarını tek çatı altında toplama ihtiyacı doğduğunu söylediler. Bu leş kargaları AB'ye uyum kapsamında tüm kamu alımlarının koordine edilmesi amacıyla bu yönde bir düzenlemeye gidildiğini ifade etti.

Hırsızlık ve yolsuzluğu kanunen güvence altına alan bu soygun yasası, yasalasmasından ancak bir ay sonra resmi gazetede yayınlanmasının ardından açığa çıkabildi. Bundan sonra yolsuzluk ve keyfilik kamu ihale sisteminin temel belirleyicisi olacaktır. AKP, kamu kaynaklarının belli çevrelere akıtılmasının önündeki tüm engelleri kendi eliyle kaldırmış, hükümeti rahatsız eden Kamu İhale Kurumu uygulamalarının da önünü kesmiştir. Maliye Bakanlığı, hükümeti rahatsız eden soruşturmalar için izin vermeme hakkına sahip olmuş ve böylece kamu ihalelerinde hırsızlık, talan, kayırmacılık, yandaşlara peşkeş dönemi hükümet eliyle resmen güvence altına alınmıştır.

Bu yasal düzenleme uzun süre ellerini ovuşturarak bekledikleri soygun ve talana yasal kılıf hazırladığı için en çok emperyalist ve yerli tekelleri sevindirmiştir. Başta elektrik, su, doğalgaz, akarsular, kıyıları-ormanlar, geriye kalan kamu kurum ve kuruluşları ile arazileri, köprüler, tarım alanları, konut sorunu ve sağlık olmak üzere insanlık için yaşamsal önemi olan neredeyse her şey, bir bir talan edilip peşkeş çekilecek. İşçi ve emekçiler için yaşamsal öneme sahip olan tüm bu hizmetler tekellerin insafına bırakılacak.

Hırsızlık, gasp, soygun ve talan bir sistem olarak kapitalizmin özünü oluşturur. İnsanlığın, doğanın, yaşamın önünde bir engele dönüşen kapitalist sermaye düzeni yıkılmadığı müddetçe, doğanın ve türlerin üzerindeki tahrifatlar artarak devam edecektir. İşçi-emekçilerin ve ezilen halkların bu köhne düzeni bir an önce tarihin çöplüğüne atmak dışında bir çıkar yol yoktur.

Kontrgerilla şefi Kemal Yamak'ı sahiplenenlerin Ergenekon karşıtlığı sahtedir!

Özel Harp Dairesi (ÖHD) kurucusu, bir dizi katliamının sorumlusu ve eski Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Kemal Yamak geçirdiği beyin kanaması sonucu Ankara'da öldü. Devletin rütbeli işkencecilerinden Kemal Yamak için Kocatepe Camisi'nde tören düzenlendi. Devletin zirvesine dönüşen cenaze törenine askeri ve sivil bürokrasiden çok sayıda kişi katıldı. Ayrıca Yamak için, Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nda da basına kapalı tören yapıldı. Böylece, devlet işkencecisini yalnız bırakmadı.

Cenaze töreninin ardından, basın mensuplarının sorularını yanıtlayan eski MGK Genel Sekreteri emekli Orgeneral Tuncer Kılıncı, bir gazetecinin Yamak'ın kritik dönemlerde kritik görevlerde bulunduğunu hatırlatması üzerine, "Her subayımızın, bir dönem kritik yerlerde bulunma şansı olur. Ama komutanımızın çok daha fazla şansı olmuştur" dedi.

Devletin askeri ve sivil bürokrasisinin cenaze törenine katılarak sahiplendiği Kemal Yamak, 1971'de tuğgeneralliğe terfi etti ve general rütbesindeki ilk görevlerinden biri, Özel Harp Dairesi Başkanlığı oldu. Kuzey Kıbrıs işgali öncesinde, Kıbrıs'taki kontrgerilla gruplarının oluşturulmasında önemli rol oynadı. 1979'da korgeneral olduktan sonra, Kıbrıs'taki işgalci Türk birliğinin komutanlığı yaptı. 12 Eylül 1980'deki askeri darbesinden önce Diyarbakır'da bulunan 7. Kolordu'nun komutanlığına getirildi. Diyarbakır Cezaevi'ndeki vahşet günlerinin altında da Kemal Yamak'ın imzası yer aldı. O, bir dönem sermayenin kontrgerilla devletinin zulüm politikalarının Diyarbakır'daki bizzat uygulayıcısı oldu.

NATO talimatı ile NATO üyesi ülkelerde "komünizmle savaş" adına kurulan kontrgerillanın, Türkiye'deki merkezi olan Özel Harp Dairesi'nin (ÖHD) başkanlığını yapan, eski Kara Kuvvetleri Komutanı ve Özal döneminin Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri olan emekli Orgeneral Kemal Yamak, "Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler" ismiyle yazdığı bir kitapla kendinden birkaç yıl önce söz ettirmişti.

Elbetteki, Org. Yamak bu kitapla amacı; işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkına karşı işlenen suçların bir özelleştirisi değildir. O, "bir anı" gibi sunulmuş sermaye devletinin kontracı kimliğini ve emperyalizmin çıkarlarını koruyan bir yapı olduğunu örtbas ederek onu meşrulaştırmayı amaçlıyordu. Demagoji ve yalanı "psikolojik harp" kapsamında kullanmakta ustalayan bu generalin, kitabında da aynı zihniyet görülüyordu.

Düzenin kanunlarınca da yasadışı olan bir örgütlenmeden söz ediyor, ama anlatımına bakarsanız, her yapılan şey gayet normal. Yamak, emperyalizme her türlü uşaklığın kılıfı haline gelen "ülkenin stratejik coğrafi konumu"nun böyle bir örgütlenmeyi gerekli kıldığını söylüyor." Ama bu örgütlenmeyle emperyalizme nasıl hizmet ettiklerini ve en önemlisi ABD beslemesi ÖHD'nin neler yaptığını anlatmıyor. Fakat yine de, onun doğal bir şeymiş gibi anlattıkları bile kontrgerillaya, düzen ve devlet gerçeğine ve

"milli çıkarlar kılıfı altında kimin çıkarlarının yattığına ışık tutuyor.

Kontrgerillayı ABD finanse etti

Kontrgerilla kararları Özel Harp Dairesi nasıl ve neden kurulmuş, kontracı generalin kitabından dinleyelim: "Özel Harp Dairesi, özellikle Amerikalılar'ın da verdiği destekle NATO'nun 'örtülü hareket konseptine' dayanarak kurulmuş bir hareket ünitesiydi. Memleketimizin bulunduğu coğrafi mevki ve stratejik konum, böyle bir teşkilatı çok lüzumlu ve çok faydalı hale getiriyordu. 1950'li yıllarda Özel Harp Dairesi'nin, Gayri Nizami Harp bölümünün kuruluşu, böyle bir ihtiyaç dikkate alınarak gerçekleşmişti." (s.248)

"Amerikalılar'ın özel yardım fışlından, daireye her yıl 1 milyon dolar yardım sağlanacak, bu yardımlar istenirse Türkiye'de veya istenirse Amerika'da ihtiyaçlar için kullanılacak, Amerika'dan satın alınacak teknik malzeme ve silahlar için ödemeler, bu paradan mahsup edilecekti." (s.254)

Yamak, sıradan bir general değildir. '71-74 arası kontrgerillanın başındadır ve sonrasında aynı görevini Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği sıfatıyla sürdürmüştür. Bu sözler; bu ülkede onyıllardır sayısız cinayete, katliama, işkenceye ve her türlü kirli işe imza atan sermaye devletinin kontrgerilla örgütlenmesi ve politikalarının nasıl şekillendiğinin en üst düzeyde yorumu gereksiz kılan resmi itirafıdır. Kontrgerilla örgütlenme ve politikalarının, emperyalistlerin ve işbirlikçi sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet ettiği açıktır. Emperyalistler de "yardım" diye değil, söz konusu paraları kontrgerillaya bu çıkarlar için veriyordu.

Tüm dünyada kontrgerilla yapılanmaları, emperyalistlerin kendi hegemonyalarını sağlamak ve pekiştirmek için, bunun önünde engel oluşturan

devrim ve sosyalizm cephesini etkisizleştirip yok etmek için kuruldu. Tüm NATO ülkelerinde mevcut olan bu kontra yapılanmaların merkezi Brüksel'deki NATO Karargahı'ydı. Kuruluş nedeni ise, sermaye devletinin göstermelik de olsa, var olan yasaları nedeniyle açıktan yürütemediği faaliyetlerini bu kontra yapılanmaları aracılığıyla hayata geçirmesidir. Bugün Ergenekon olarak adlandırılan bu kontrgerilla yapılanması, sadece resmi üniformalı değil, sivil faşistlerden muhtarlıklara, kimi derneklerden Sivil Savunma'ya, yargı, bürokrasi vb. geniş bir örgütlenmeyi kapsar.

Kontrgerilla yöntemlerinin, komplolardan sabotajlara, provokasyonlardan katliamlara, kaybetmelerden suikastlara kadar kirli savaşın her türlü biçimini içerdiği biliniyor. Kontrgerillanın finans kaynağı ise, sadece ABD dolarları değildir. O, işbirlikçi sermaye sınıfı tarafından kokuşmuş ve çeteleşmiş düzeninin devamını sağlaması karşılığında yoğun bir destek almaktadır. Ayrıca uyuşturucu, fuhuş, kaçakçılık, rüşvet, şantaj gibi yollarla, kullandıkları mafya aracılığıyla sağlanan gelirleri de olduğu sır olmaktan çoktan çıkmıştır. Dahası, kontra şefi Kemal Yamak nereden beslendiklerini ve kimin talimatıyla kurulduklarını bizzat kendisi zaten anlatıyor.

"Partilerde 'özel harpçiler' var"

Kontracı general Kemal Yamak, son olarak mecliste farklı partilerde pek çok "özel harpçi" olduğunu söyleyerek tartışma yaratmıştı. Söz konusu kitabında dönemin CHP Başkanı Bülent Ecevit'in "kontrgerilla" iddialarına yanıt vermiş ve bazı CHP milletvekillerinin de "özel harpçi" olduğunu açıklamıştı.

Ecevit 1978-79 başbakanlığı döneminde Sarıkamış'ta daha önce Özel Harp Dairesi başkanlığı yapmış generallerden Sabri Yirmibeşoğlu'yla

görüşürken, MHP ilçe başkanının da bu teşkilatın bir üyesi olduğunu öğrenmiş, kontrgerillanın varlığını açıklarken bu durumu da açıklamıştı. Ecevit'in medyanın ilgisini çekmek için Özel Harp Dairesi'ne iftira ettiğini ileri süren Yamak kitabında şöyle yazıyor:

“Barışta ve bir savaş halinde MHP'liler askere alınmayıp kendilerine şu veya bu şekilde sefer görevi verilmeyecek midir? Parti gözlüğü bu kadar kalın camlı mıdır? Acaba bu kişi Sayın Ecevit'in kendi partisinden olsaydı, bu itirazı olacak mıydı? O zaman CHP'den bu teşkilatta kimse yok mu zannediliyor?”

Yamak, TBMM içinde birbirinden habersiz pek çok milletvekilinin Özel Harpçi olduğunu şöyle anlatıyor: *“Birçok kimseyi ayağa kaldıracığını biliyorum ama bu noktada yazmak istiyorum. Sayın Ecevit'in inandırıcılığına dayanarak alevlenen ve Sayın Ecevit'in zaman zaman medyanın ilgisi için bizzat öne çıkararak söyledikleriyle devam eden bu iftira kampanyası sürdürülürken, bu teşkilatın içinde o zaman kendi partisinden ne kadar personelin, hatta Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde birbirini hiç tanımayan kaç milletvekilinin bulunduğu ve bunun sadece kendi partisine ait bir durum olmadığını, birisi söyleyiverseydi ne olurdu?”*

“CHP'li Özel Harpçilerin” kimlikleri ile ilgili Hürriyet'in sorusunu ise şöyle yanıtlamıştı: “Özel Harp Dairesi'ne üye olan milletvekillerinin isimlerini bilmem. Onlar gençliklerinde örgüte alınıyor, sonra milletvekili oluyorlar. Bu da onların seçilmelerindeki isabeti gösteriyor.

Kimliklerini bilmiyorum, ama sonradan milletvekili olduklarını kesin biliyorum. Zaten onların isimlerini kimse bilmez, belki örgüte alan ilk kişi bilebilir. Çünkü hepsinin kod adı var. Çalışırken biz onları kod adları ile çağırırdık. Bir de sadece CHP'de değil, tüm partilerde var.” (3 Ocak 2006, Hürriyet)

Kontrgerilla şefi Kemal Yamak'ın bu sözleri, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere “demokrasi” olarak sunulan sermaye devletinin işleyişini en veciz bir biçimde özetliyor. Burada önemli olan hangi partide kaç kontracının olduğu değil, bunların işçi ve emekçilere karşı hangi sınıfın hizmetinde olduğudur. CHP de bu düzenin partisi olarak “sol” maskeyle aynı hizmeti görmüştür. MHP gibi faşist partilerin en geniş şekilde ve özellikle fiili olarak tetikçi şeklinde kullanılmaları, diğer düzen partilerinin gözardı edilmesini beraberinde getirmiş olsa da, tüm düzen partileri kontrgerilla ile içiçe onların politikalarını uygulamışlar ve halen de uygulamaktadırlar.

Kemal Yamak'ın ölümü üzerine tüm düzen cephesi yasa boğuldu. Aynı zamanda bu yasa bir Kemal Yamak güzellemesi de eşlik ediyor. Sermaye düzeni payına, ona dönük bunca yas ve güzelleme boşuna değil. Zira o, azılı bir devrim düşmanıydı, azılı bir Kürt düşmanıydı ve emekçi düşmanıydı.

Sermaye sınıfı ve devleti, Kemal Yamak'a sahip çıkmakla, kendi sınıf çıkarına uygun bir davranış sergilemiş oluyor. Bu davranış, işçi sınıfı ve emekçiler için bir uyarı sayılmalıdır. Unutulmamalıdır ki, bir sınıf olmanın en önemli göstergelerinden birisi de, sağlam bir bellek ve dostu-düşmanı ayırma yeteneğidir.

Kontrgerilla şefi Cemal Temizöz, aklanmak isteniyor...

Kontrgerilladan hesabı işçi ve emekçiler soracak!

1990'lı yıllarda Cizre ve çevresinde işlenen çok sayıda “faili meçhul” cinayetin öne çıkan isimlerinden biri de Cemal Temizöz'dü. Kayseri Jandarma Alay Komutanı Albay Cemal Temizöz Ergenekon davası çerçevesinde tutuklandı. Kanlı olayların tanığı olan birçok kişi Cemal Temizöz'ün icraatlarına dair ifade verdi.

Önce Cemal Temizöz'ün kanlı icraatlarına tanık olduklarını söyleyenlerin ifadelerini geri çekmeleri, kontrgerilla elamanlarının kendilerine verebilecekleri zarardan duyulan korkudan kaynaklanıyor. Duruşma tarihi yaklaştıkça tanıklar, tanıklık yapmaktan vazgeçmeye başladılar. Önce iki gizli tanık, tanıklıktan vazgeçti. Sonra soruşturmanın başlamasını sağlayan son tanık da ifadesini değiştirdi. Böylece davada tanık kalmadı. Bu yaşananlar, bir kez daha, sermaye devletinin “iyi çocukları”nı koruduğunu ve kolladığını gösterdi.

Cemal Temizöz ne ilk ne de son örnektir. Sömürgeci sermaye devleti, kontrgerilla örgütlenmesinin her düzeydeki elamanlarına hep sahip çıktı. Çetelerin cirit attığı, polis terörünün yoğunlaştığı, Şemdinli'de Umut Kitapevi'nin bombalanması eyleminin failleriyle ilgili verilen cezanın Yargıtay tarafından bozulduğu, katliam sanıkları olan kontrgerilla elamanlarının tek tek serbest bırakıldığı bir süreçten geçiyoruz.

Sermaye devleti, tarihi boyunca Cemal Temizöz vb. kontrgerilla şeflerini ve elemanlarını, “iyi çocuklar”ını hep korudu. Ergenekon operasyonunda bugüne kadar onlarca kişi tutuklandı. Ergenekon davasında aralarında generallerin de bulunduğu sanıkların yargılanması hala sürüyor.

Bir yandan da kontrgerilla şefleri, sağlık sorunları gerekçesiyle tahliye ediliyorlar. Kontrgerilla elamanları tanıkları “ikna etme” mesaisine devam ediyor. Cemal Temizöz yargılanması sürecinde olduğu gibi, kontrgerilla şefinin cinayetlerini ayrıntılı olarak anlatan tanıklar tanıklıktan bir bir çekiliyor.

Kontrgerilla devletinin Cemal Temizöz türünden elamanları, devrimci ve işçi hareketini bastırmak, mücadelede öne çıkanları susturmak için sayısız cinayetin ve katliamın altına imza attı. 12 Eylül öncesi binlerce devrimcinin, aydınının, öğrencinin ve işçi önderinin katledilmesi, Çorum, Maraş, Balgat katliamlarının, Bahçelievler'de 7 TİP'linin öldürülmesinin, 1977 1 Mayıs katliamının altındaki imza kontrgerilla devletinin cellatlarına aitti.

Olağanüstü Hal Bölgesi'nde Hizbullah adı altında yapılan yüzlerce yargısız infazın, JİTEM adı altında gerçekleştirilen eylemlerin faileri olan, Cemal Temizöz türünden kontrgerilla elamanları “ne yaptysak devlet için yaptık” diyerek sırtlarını kontrgerilla örgütlenmesinin kaynağı olan sömürgeci sermaye devletine dayadılar. Sömürgeci sermaye devleti her seferinde katiller sürüsünü korudu, kolladı, sırtlarını sıvazladı.

7 TİP'liyi nasıl öldürdüklerini anlatan Haluk Kırcı'nın nikah şahidi, bakanlık da dahil bir çok devlet görevinde bulunmuş, kontrgerilla şefi Mehmet Ağar'ın ta kendisiydi. Haluk Kırcı, aynı zamanda Abdullah Çatlı'nın suç ortağıydı. Balgat katliamı sanığı Mustafa Pehlivanlı, “bütün olayların arkasında Çatlı vardır” diyordu. Abdullah Çatlı'nın silah ruhsatı, pasaportu, her şeyi devlet tarafından sağlanmıştı. Dünyanın her yerinde, devlet adına kontra faaliyetlerde bulunması onaylanmıştı. Yine bu ekipten biri olan Korkut Eken, “Emirsiz ve devletten habersiz hiçbir şey yapmadım” diyerek bu suç örgütünün devletle ilişkisini itiraf ediyordu.

Cemal Temizöz'ün gençlik yıllarında sivil faşist hareketle olan ilişkileri basına yansdı. Bu durum hiç de

tesadüfi değildir. Susurluk davası nedeniyle ortaya çıkan isimlerin hemen hepsinin MHP ve BBP gibi faşist partilerle yolları kesişmiştir. Çatlılar, Şahinler, Ekenler hep MHP kökenli kadrolar. BBP lideri Muhsin Yazıcıoğlu ölmeden önce kendisi ile yapılan röportajlarda, “Çatlı dava arkadaşımıdır” diyordu. Cezaevlerinden salınan özel timcileri sloganlar atıp kurbanlar keserek karşılayanlar MHP'lilerdi.

Kontrgerilla, dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de tetikçilerini faşist hareketten devşiriyor. Faşizm kanla beslendiği için ölüm timleri de faşist hareketin kadrolaşmasını pekiştiriyor. Bu durum, faşist partilerin devlet içinde örgütlenip kök salması işlevi de görmektedir. Susurluk'ta adı geçen JİTEM'ci asker ve generaller, MİT ve emniyet müdürleri, ırkçı polisler saymakla bitmez. “Bugüne kadar ne öğrendiysem Başbuğumdan öğrendim” diyen valiler, devrimcilerin ölüm emrini veren ve devlet töreniyle gömülen Türkeş bunlardan sadece birkaç tanesidir.

Kontrgerilla çeteleri on yıllardan beridir Kürt halkına yönelik kirli savaştan besleniyor. Kirli savaş, kontrgerilla devletini her alanda tahkimata ve kontrgerilla örgütlenmesine yöneltiyor. İstihbarat örgütlerini, kafatasçıları harekete geçiren, bir yandan savaştan elde edilen rantsa, diğer yandan da azgın milliyetçilik ve ırkçılıktır. Kürt halkına yönelik kirli savaşta yargısız infazlar ve faili meçhul cinayetler ayyuka çıktı. Tüm bunlar hala da sürüyor.

Bütçenin önemli bir kısmı kirli savaşa harcanıyor. Kirli savaş için ayrılan büyük paralar savaş ve silah tacirlerinin ilgisini çekiyor. Eroin trafiğinin bu ölüm timlerinin, faşist çetelerin elinde tekelleşmesiyle bir o kadar daha para ortaya çıkıyor. Söz konusu olan paranın bu kadar büyük olması zaman zaman cinayet şebekelerinin birbirine girmesine, çetelerin birbirlerinin ayağına dolanmasına yol açabiliyor. Emniyetçilerle JİTEM ve MİT'in birbirlerini suçlayan açıklamalar yapması bunun ifadesidir.

Onyıllardır toplumda kullanılan değerlerin çökmesi, devlete ve kurumlarına karşı artan güvensizlik ve çözülemeyen Kürt sorununun yanına bir de İslami hareketin yükselişinin eklenmesi egemen sınıfı iyice zora sokuyor.

Düzen içi it dalaşında üstünlük elde etmek için çabalayan Genelkurmay bir yandan “Cumhuriyet elden gidiyor” yaygarasıyla kitleleri gerici sokak eylemlerine çekti. Bununla da yetinmedi. Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikasının zeminini güçlendirmek için kontra eylemlerini tırmandırdı.

Cemal Temizözleri yaratan, ellerine silah verip katliamlar yaptıran, binlerce operasyon imza atan aslında sermayenin kontrgerilla devletidir. Dolayısıyla Cemal Temizöz vb. kontrgerilla şefleriyle hesaplaşmak özünde kontrgerilla devletiyle hesaplaşmaktır. Bunu ise, sadece örgütlü işçi sınıfı ve emekçiler yapabilir.

Cemal Temizöz vb. kontrgerilla şefleri sanık sandalyesine oturtulmalıdır. Fakat asıl suç odağı, sermaye düzeni ve devletidir. Bu nedenle asıl hedefe çakılması, hesap sorulması gereken sermaye iktidarındır. Cemal Temizöz vb. kontra şeflerinden hesap sormanın biricik yolu işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci, politik, kitlesele mücadelesidir.

Kontrgerilla devletini, çetelerini ve şeflerini teşhir etmek, düzen içi it dalaşının gerçek yüzünü ortaya sermek, Kürt halkına yönelik savaş politikasına karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını yükseltmek, devrimci politik çalışmanın önemli bir görevidir. Bu görev öncelikle sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır.

HSYK tartışmaları ve Yeni Şafak'ın iki yüzü!

Uzun bir süredir düzen içi güçler arasında devam eden it dalaşı son günlerde Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) üzerinden yaşandı. Gelinek yerde ve yapılan pazarlıklar sonucu iki güç odağı arasındaki mücadelenin bu perdesi görünürde kapandı. Pazarlığın sonucu iki tarafı da tam anlamıyla tatmin etmiş görünmüyor. Bu nedenle olacak ki, atama tartışmalarının yapıldığı günlerde yapılan tartışma ve suçlamalar halen devam etmektedir.

Söz konusu olanın esasta bir atamadan ibaret olmadığı biliniyor. Dolayısıyla diğer çatışma alanlarında olduğu gibi, bu alanda yaşanan gerginlik ve mücadele de burjuva medyada bir hayli yer buldu. Adalet Bakanlığı ile HSYK'nın bir kısım üyesi arasındaki pazarlık süreci günlere yayılmasına rağmen burjuva basının sürece ilgisi hiç azalmadığı gibi, pazarlık kızıttıkça herkes daha açık bir biçimde kendi tarafına destek vermeye başladı. Adalet Bakanlığı'nın atamalar için hazırladığı taslağın HSYK'da tartışmaya konu olmasıyla başlayan süreç, Adalet Bakanı'nın geleneğe aykırı bir biçimde toplantılara katılmasıyla gerilimin daha da artmasına sahne oldu. Bir dönemdir köşeye sıkışan Amerikancı generallerin HSYK'daki etkinliğini, kapatma davası deneyiminden bilen AKP, çatışmada elinde bulundurduğu inisiyatif kaybetmemek için sürece en başından itibaren yakından müdahale etti. Generallerin elde tuttukları mevzilerin en önemlileri arasında bulunan HSYK, sermaye devletinin yargı kurumlarının en tepesinde bulunuyor. Elindeki gücün farkında olan ordu temsilcileri bu güç aracılığıyla Ergenekon ve faili meçhul yargılamaları nedeniyle kendileri aleyhine işleyen süreçleri tersine çevirmek istediler. HSYK üyeleri arasındaki sayısal etkinliğine güvenen Amerikancı generaller, bu üyeler içindeki kontracı olduğu tescilli olan Ali Suat Ertosun'u devreye sokarak korsan liste diye adlandırılan bir başka listeyi getirdi.

Kendi yasaları uyarınca bile geçerliliği olmayan bir listeyle ortaya çıkılması ve bu liste aracılığıyla atama sürecinin önemli ölçüde sabote edilmesinin baş faili olarak gösterilen HSYK üyesi Ali Suat Ertosun AKP destekçisi dinci medya tarafından hedefe konuldu. Bu işin başını ise Yeni Şafak gazetesi ve Samanyolu Televizyonu çekti. Eski ceza ve tevkif evleri genel müdürü olan Ali Suat Ertosun'un döneminde gerçekleşen bir dizi karanlık iş ve özellikle 19 Aralık katliamındaki rolü gündeme taşındı. Bu haberleri ise, Ertosun'un bakanlık bürokratları ve çeşitli yargı mensuplarıyla girdiği ilişkiler ve Sabancı davası itirafçısı Mustafa Duyar'la ilgili ortaya attıkları pek çok spekülasyon iddia izledi. Yeni Şafak gazetesinin iki yüzü tutumuna geçmeden önce durup dururken bu suçlamaların devreye sokulmasının nedenlerine bakılması gerekir.

HSYK atamaları üzerinden çıkan çatışma, şimdilik çözülmüş gibi görünse de, üzerinde anlaşılacak kararlar aslında önümüzdeki dönemlerde yeni çatışmaların dinamiklerini içinde fazlasıyla barındırıyor. Anlaşılacak kararlar gereği ve çatışmanın tarafı olan ordu adına Ergenekon davasına bakan hakim ve savcılarının yanına bir dengeleyici unsur olarak gönderilecek tam yetkili savcı, hem sanıkların hakim ve savcılarla ilgili şikayetlerinin soruşturma konusu yapılmak istenecek olması ve hem de yeni kurulması zorlanan özel

davalara bakacak mahkeme süreci şimdiden çatışma konusu olmaya adaydır. Kuvvetle muhtemeldir ki, önümüzdeki dönemde düzen içi it dalaşı bu zemin üzerinden yürüyecektir. Eldeki siyasal ve moral üstünlüğü bırakmayan AKP'nin basındaki militan kalemi olan Yeni Şafak gazetesi de kendi rolünü oynayarak muhataplarını zayıf noktalarından vurmaya çalışıyor. Böylelikle onların elini zayıflatarak ve tersinden böylesi bir mücadele alanında AKP'nin elini güçlendirmeyi amaçlıyor.

Yeni Şafak açık bir saldırının içerisine girmiş olmasına karşın, muhatapları da buldukları konumun ve hizmet ettikleri devletlerinin desteğinin farkındadır. Onlar da bu nedenle kendilerine yöneltilen suçlamaları cepheden karşılamaktadır. Ali Suat Ertosun'un eleştirilere cevap vermek için yaptığı basın açıklamasında ortaya koydukları bunu göstermektedir. Gerek 19 Aralık katliamıyla ilgili suçlamalara karşı gerekse diğerlerine verdiği yanıtlar oldukça nettir. Söz konusu açıklamasında altında imzası olan uygulamaların devlet kararı olduğunu ve 19 Aralık katliamı kararının MGK'da alındığını belirtti. Bu sözler üzerine ise Yeni Şafak ve Ertosun'a yüklenen diğer "demokrasi yanlısı" dinci basın ne devlet kararlarını ne de MGK'nın katliam kararını sorgulamadı. Üstelik bizzat Ertosun açıklaması sırasında gerginlik yaşadığı gazeteciye o zaman, cezaevleri "teröristlerin kontrolünde, devletin otoritesi yok diyordunuz şimdi niye öyle yaptınız diyorsunuz" diyerek o iki yüzü hatırlatıyordu. Kaldı ki Ertosun suçlandığı konularda yalnız da değildir. Tartışmaya konu olan cezaevi operasyonlarının diğer asli muhatapları olan adalet bakanı H. Sami Türk ve diğer bakanlık bürokratları eski müdürlerini ve uygulamalarını savunmaktadırlar. Bu durumda Yeni Şafak'ın diğer sorumluları da aynı biçimde sorgulanması gerekirdi oysa Yeni Şafak'ın öyle bir niyeti bulunmuyor.

Ali Suat Ertosun'un faşist icraatları ve Yeni Şafak'ın iki yüzü

Siyasal dinci gericilikle Amerikancı generaller arasında böyle bir güç ve iktidar mücadelesi olmasaydı şayet ne Yeni Şafak'ın ne de diğer gerici sözde demokrasi yanlısı basının gündemine derin devlet adamlığı aşık olan Ertosun'un gelmeyeceği kuşkusuzdur. Bu kalem sahipleri eski Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Ertosun'u yeni tanımış değiller. Yıllar boyunca aynı görevin başında bulunarak birçok kanlı icraata ve katliama imzasını atmış bir şahıstır Ertosun. Devrimci tutsakları teslim almayı hedefleyen, üçlü protokollerin, terörle mücadele yasalarının, Eskişehir tabutluğuyla başlayan F tipi hücrelerin ve onlarca devrimcinin katledildiği cezaevi operasyonlarının içinde olduğuna kuşku yoktur bu şahsın. Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü olduğu dönemde bu şahsa üstün hizmet madalyası verildiği ve arkasından da bugün bulunduğu konuma terfi ettirildiği bilinmiyor değil. Üstelik Ertosun'un bakanları bile bloke edebilecek gücü elinde bulundurduğu Can Dünder ve Mehmet Bekaroğlu gibi canlı tanıkların dilinden zamanında ve şimdi de ifade edildi. Buna rağmen işin bu yönü ne Yeni Şafak ne de hiçbir burjuva kalemi tarafından sorgulanmaya gerek

duyulmadı. Şimdi hala önemli bir kısmı tarafından sorgulanmamasına karşın Yeni Şafak'ın bu yeni tutumunun AKP şaşakçılığı yapmanın ötesinde bir değeri yoktur.

19 Aralık katliamının gerçekleştirildiği günlerde Yeni Şafak diğerlerinden farklı bir tutum mu almıştır ki bugün Ertosun'u ve katliamı sorgulama ihtiyacı duymaktadır. Üstelik sorgulamayı yaparken de sürekli devlet gerçeğini atlayarak, cezaevlerinin kan gölüne dönmesinin devrimcileri teslim almaya dönük bir devlet politikası olduğunu gözlerden kaçırarak yapmaktadır. Tek başına Ertosun'u günah keçisi ilan ediyor. Fakat bu adamın tek başına dünyanın gözleri önünde günlerce canlı yayınlanan katliamları yaptırılmayacağını bilmiyor mu? Kuşkusuz gerçeğin kendisini en az bizim kadar kendileri de biliyorlar. Fakat onların gerçek derdi katliamın olması ve Ertosun'un bunda özel bir rol oynaması değildir. Söz konusu olan şimdi karşıtlık içinde bulunduğu bir rakibini köşeye sıkıştırmak ve bu vesileyle kendi tarafının ellerini rahatlatmaktır.

Bu suçlamalarında samimi olsalardı şayet katliamın gerçekleştiği günlerde kaleminden kan damlayanlardan farklı davranırlardı. Ölüm orucundaki devrimci tutsakların ölüm orucunda olmadıkları, sahte oruç yaptıkları, gizlice beslendikleri, kendi kendilerini vurdukları ve yaktıkları haberlerine sayfalarında yer vermezlerdi. Oysa o dönem Yeni Şafak'ın katliama karşı en eleştirel yazıları ve yazarları bile önce kendilerinin "içeridekileri terörist gördükleri ve cezaevlerinin terör örgütlerinin kampları haline geldiğini düşündükleri" biçimde şerhini düşerek ifade ediyorlardı. Karşı eleştirilerinin temelini ise alenen yapılan böylesi kitlesel bir katliamın ülkenin imajını zedeleyeceği, AB sürecine zarar vereceği vb. içeriğini aşmıyordu. Bu kadarı bile katliama davetiye çıkarmaya yetiyor, daha fazlasına ihtiyaç da yoktur zaten.

Tıpkı diğer burjuva basın organları gibi, Yeni Şafak da borazanlığını yaptığı sermaye kesimlerinin çıkarlarını savunmaktadır. Onlar, temsil ettiği sermaye kesiminin ihtiyaçları doğrultusunda tutumunu belirlemektedir. Yeni Şafak'ın da diğerleri gibi, sayfalarından ve kalemlerinden kan damlamaktadır. Katliam dönemindeki tutumu da aynıdır, şimdiki utanmaz ikiyüzlülüğü de!

Nükleer tehdidi ancak işçi ve emekçilerin devrimci mücadelesi yok edebilir!

Nükleer silahlar, yarım yüzyılı aşkın bir zamandan beri dünya halklarını tehdit ediyor. ABD tarafından 6 ve 9 Ağustos 1945'te Japonya'nın Hiroşima ve Nagasaki kentlerine atılan atom bombaları birkaç saniye içinde yüz binlerce insanın ölümüne neden olmuştu. Radyasyonun bıraktığı kalıcı hasarın etkileri ise günümüzde bile sürmektedir. Bugün dünya üzerinde, yeryüzünü onlarca kez yok edebilecek güçte ve miktarda nükleer silah bulunmaktadır.

Nükleer güce sahip olduğu resmen bilinen ülkeler ABD, Rusya, İngiltere, Fransa ve Çin. Nükleer güce sahip olduğu "ilan edilen" ülkeler Kuzey Kore, Hindistan ve Pakistan. Elinde nükleer güç olduğu tahmin edilen ülkeler ise İsrail ve İran.

Özellikle Soğuk Savaş'ın sona ermesinden itibaren nükleer silahların azaltılması ve imha edilmesi zaman zaman gündeme geliyor. Fakat bu konuda atılmış olan göstermelik adımların dışında ciddi bir gelişme yok. Nükleer silahların bir bölümünün geri çekilmiş olması dünyayı nükleer tehditten kurtarmıyor. Örneğin, nükleer güce sahip olan beş ülkenin, yakın zamanda aldığı nükleer silahların tümünün imha edilmesine yönelik karar hiçbir şey ifade etmiyor. Çünkü bu konuda bir takvim belirlemekten kaçınıldı.

Amerikan Bilim Adamları Federasyonu ve İtalyan Silahsızlanma Bilim Adamları Birliği başta olmak üzere çeşitli kaynaklarca, 2009 yılı itibarıyla Türkiye'de İncirlik Üssü'nde 90 nükleer bombanın bulunduğu iddia edilirken, bunların 50'sinin ABD ve 40'ının evsahibi Türkiye'nin kontrolünde olduğu ileri sürülüyor. Varılan nükleer silahları imha anlaşmasının hiçbir zaman uygulamaya geçmeyeceği ise daha şimdiden belli. Çünkü NATO, Soğuk Savaş döneminde Sovyetler Birliği'ne karşı Türkiye, Belçika, Hollanda, Almanya ve İtalya'ya yerleştirildiği iddia edilen nükleer silahları sahiplenmedi. NATO Sözcüsü James Appathurai, düzenlediği basın toplantısında, Belçika Senatosu'nun Avrupa'daki nükleer silahları tartıştığı hatırlatılması üzerine "NATO'nun hiçbir nükleer silahı yok. Nükleer silahlar üye ülkelere ait. NATO komutasında hiçbir nükleer silah yok" dedi. Dolayısıyla sahiplenilmeyen nükleer silahların imhası da söz konusu olamaz. Böylece bu silahlar bir tehdit unsuru olarak kullanılmaya devam edecek. Diğer yandan, stratejik açıdan gerekli olmaktan çıksa bile, bu silahların imha edilmesi çok ciddi bir mali yük anlamına geliyor

Basında yer alan haberlere ve bilim adamlarının Avrupa'daki nükleer silahlarıyla ilgili hazırladıkları raporlara göre, ABD'nin daha önce Balıkesir ve Akıncı üslerinde tutulan ve 1996 yılında geri çekilen nükleer silahları dışında, Türkiye'de 90 nükleer silahı bulunuyor. Ayrıca Belçika'nın Kleine Brogel, Hollanda'nın Volkel ve Almanya'nın Büchel hava üslerinde 20'şer ve İtalya'nın Aviano hava üssünde 50 nükleer silah bulundurduğu iddia ediliyor. Yunanistan'ın Araksos üssündeki nükleer silahların ise 2001 yılında ABD tarafından tamamen geri çekildiği belirtiliyor. Bu durumda ABD'nin Avrupa'daki toplam 200 nükleer bombasının yarısına yakınına Türkiye evsahipliği yapıyor. Nükleer silahlarla ilgili

uluslararası raporlarda, ABD'nin 2005-2008 yılları arasında Almanya'dan 130, İngiltere'den 110 ve İtalya'dan 40 nükleer silahı geri çekerken Türkiye, Belçika ve Hollanda'daki nükleer cephanenin sabit kaldığı ileri sürülüyor.

Peki ABD, Rusya, İngiltere, Fransa, ve Çin gibi katliamcı emperyalist ülkelerden nükleer silahları imha etmeleri ve dünyanın nükleer tehditten kurtarılması beklenebilir mi? Elbette beklenebilir! Bu adı geçen beş ülkenin ve elinde nükleer güç olduğunu resmi olarak açıklamayan İsrail'in bu konudaki hassasiyeti elbette kendi çıkarları gereğidir. Kendilerinden başka herhangi bir ülkenin bu güce sahip olmasına gösterdikleri tahammülsüzlük, dünyayı nükleer tehditten korumak için değil, kendi sermaye sınıflarının çıkarlarını zedeleyeceği içindir. Bunun en açık örnekleri İran ve Kuzey Kore'dir. Bu ülkelerin sahip olduğu düşünülen nükleer güç, bugünlerde yeni emperyalist saldırı ve vahşet dalgasının zeminini düzlemek için neden olarak gösterilmeye çalışılıyor. Uluslararası sermayenin kendi iç dengeleri, bir süreliğine nükleer silahları azaltmayı göstermelik olsa bile gündemine alabilir. Fakat bu tehdidin tümünden, hem de sermayenin en büyük temsilcileri tarafından ortadan kaldırılmasını ummak tam bir hayalcilik olur.

Peki, nükleer silahların gücü ve caydırıcılığı nereden geliyor? Kullanıldığında açığa çıkardığı enerjinin büyüklüğü, tahribat gücü vb. bunlar bilindik ve işin görünen tarafıdır. Asıl yıkıcı etki, bir ülkenin emekçilerine ve bu emekçilerin kullandığı üretim araçlarına verdiği tahribatta gizlidir. Etkisinin büyüklüğü, etkilediği geniş coğrafi alanlar üzerinden düşünüldüğünde, bu silahlar düzenli ordulara karşı değil, savaşı "finans eden" geniş emekçi yığınlarına karşı kullanılmaktadır. Tek vuruşta yüz binlerce emekçi, binlerce fabrika, verimli toprak, köprüler, demiryolları vb. yok olmaktadır. Bunun en belirgin örneği 2. Paylaşım Savaşı'nda özellikle sivillerin ve üretim bölgelerinin sürekli bombardıman altında tutulmasıdır. Buna rağmen emperyalist devletler savaş aygıtlarını her seferinde yeniden güçlendirebilmeyi başarmışlar ve savaşı yıllarca sürdürebilmişlerdir.

Bunun gerisinde, emekçi sınıfların, savaş çıkarları doğrultusunda azgınca sömürülmesi vardır. Bunun bir diğer örneği de Nazi toplama kamplarındaki insanların öldürülmesiyle çalıştırılmalarıdır. Bu durumu çok iyi bilen ABD, nükleer gücü eline geçirdiği anda bunu Japon emekçi sınıflarının üzerinde denemekte hiç şüphe etmemiştir. Kısacası, dün olduğu gibi bugün de nükleer namluların ucunda emekçi sınıflar durmaktadır.

Bir diğer konu, bugünkü emperyalist çağda tüm nükleer silahlar yok edilse, dünya eskisinden daha mı güvenli olacak? Tabii ki hayır! Emperyalist tekeller ellerindeki teknoloji sayesinde en az nükleer güç kadar öldürücü ve ondan daha sessiz ve sinsi kimyasal ve biyolojik silahlar üretmektedirler. Sorun uluslararası sermayenin kendi içinde yaşadığı gerilimin ortaya çıkardığı biçimler ya da sonuçlar değil, bu sermayenin kendisidir.

Nükleer, biyolojik ya da kimyasal, her türden kitle imha silahını ancak işçi sınıfı önderliğindeki emekçi halkların devrimci iradesi yok edebilir. Kapitalizm tarihin çöplüğüne gönderilmedikçe emekçi halklar üzerindeki tehdit her geçen gün biraz daha artacaktır.

Asıl ve öncelikle imha edilmesi gereken sermaye düzenidir!

Validebağ'da "Yağma ve ranta hayır" etkinliği

İstanbul'da Beykoz Devlet Hastanesi'nin kapatılıp Paşabahçe Devlet Hastanesi'yle birleştirilmesinin ardından, Validebağ Devlet Hastanesi'nin de kapatılıp Üsküdar Devlet Hastanesi'yle birleştirilmesi kararı 30 Temmuz 2009 tarihinde gerçekleştirilen "Yağma ve ranta hayır! Kurumlarımıza sahip çıkıyoruz" etkinliğiyle protesto edildi.

Validebağ Devlet Hastanesi bahçesinde gerçekleştirilen etkinliğe hastane çalışanlarının yanı sıra, yöre halkı, Yurtsever Cephe, BES 3 No'lu Şube, Yapı Yol Sen İstanbul Şubesi, Kimya Mühendisleri Odası, Metalurji Mühendisleri Odası, ÜİD-DER ve Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu da destek verdi.

İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri **Dr. Hüseyin Demirdizen** hastane önünde yaptığı konuşmada; Hükümet'in hastane birleştirmeleri yoluyla İstanbul'da şehir merkezindeki kıymetli kamu arazilerinin satışına yönelik adımlar attığını, bu adımların halkın sağlık kurumlarının özelleştirilmesinin ön adımları olduğunu dile getirdi. Demirdizen, "Hükümet İstanbul'da Validebağ Korusu'ndaki Validebağ Devlet Hastanesi ile boğaz manzaralı 60 dönüm arazisi bulunan Beykoz Devlet Hastanesi'ni diğer iki hastane ile birleştirerek boşaltmak ve bu değerli kamu mallarını satmak istemektedir. 'Birleştir-Kapat-Sat' biçiminde özetlenebilecek bu politikanın da kamu yararına olmadığı açıktır" dedi.

Kapitalist kriz derinleştikçe, “devlet terörü” de azgınlaşıyor...

Devlet terörüne karşı, demokratik hak ve özgürlüklerimizi savunalım!

Kapitalist kriz derinleştikçe, sermaye devletinin uyguladığı “terörün” boyutları da her geçen gün artıyor. İster sömürü politikalarına karşı gerçekleştirilen eylemlerde olsun, isterse de krizin yaratmış olduğu sosyal sorunlar karşısında gösterilen bireysel öfke ve tepkilerde olsun sermaye devletinin topluma verdiği tek yanıt, konuştuğu “tek dil” baskı ve şiddet olmaktadır. Krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmesi ancak bu politikalar karşısındaki muhalefetin kırılması, bir bütün olarak toplumun sindirilip ezilmesi sonucunda hayat bulabilir ki, sermaye devletinin topluma uyguladığı “terörle” de asıl amaçladığı budur.

Ancak sanılmasın ki, bu baskı ve terörden “nasiplenmek” için illa da hükümetin politikalarına, sosyal ekonomik sorunlara karşı bir tepki gösterilmesi gereksin. Sermaye devleti “şiddet hizmetini” artık vatandaşın ayağına kadar getirmektedir. Yani bu ülkede yaşıyorsanız veya herhangi bir sebepten ötürü yolunuz bu topraklardan geçiyorsa ırk, cins, yaş ayırımına tabi tutulmadan sermaye devletinin bu “hizmetinden” faydalanmaya da “hak kazanıyorsunuzdur”. Her gün bir yenisine tanık olduğumuz “polis vahşetini” içeren haberlerden de bunu görmek mümkündür. Sadece son bir iki haftanın haberlerine bakıldığında uygulanan devlet terörünün vardığı boyutları görmemek elde değildir.

Erzurum’da Abdullah Gül’e, hasta olan kızları için mektup ulaştırmaya çalışan bir ailenin polislerce dövülmesi, Başbakan’ın konvoyuna “metalci” işareti yapan gençlerin gözaltına alınıp saatlerce sorgulanması, İzmir Gümüşpala Karakolu’nda Abdurrahman Sözen adlı vatandaşın öldürülmesi, İzmir Konak’a bağlı Kadifekale semtinde, Hamdiye Eke isimli genç kızın polisler tarafından bacağından vurulması, Bursa’da iki inşaat işçisinin kendilerine kimlik soran polislerce ölesiye dövülmesi, Adıyaman’da “inşaattan demir çaldıkları iddiasıyla” yaşları 8,11,12 arasında değişen üç çocuğun karakolda dövülmesi olayları kamuoyuna yansıyan son örneklerdir.

Tabii bunlara İzmir ve İstanbul’da harç eylemleri gerçekleştiren öğrencilere dönük polis saldırısı, Adana’da 15 yaşındaki S.K’nın polisin kullandığı plastik mermiyle gözünü kaybetmesini, İzmir’de işten atılan Kent A.Ş işçilerinin maruz kaldığı saldırıyı da eklemek gerekiyor.

Sadece iki haftalık bilançodan derlenen bu tabloya bakıldığında devlet terörünün vahameti tüm açıklığıyla görülebilir. Ancak bu örnekler yeni olmadığı gibi ekonomik krizin derinleşmesine bağlı olarak sıklığı artmaktadır. Özellikle Polis Vazife Salahiyetleri Kanunu’nun (PVSK) çıkarılmasının ardından bu tür örnekler çoğalmaya başlamıştır. Aslında sermaye devleti tam da bu günleri öngörerek hazırlamış olduğu bu yasayla kolluk güçlerinin zincirlerini çözerek dizginlerinden boşalan bir terörün uygulanmasını, bu sayede toplumda bir korku psikolojisinin hâkim kılınmasını hedeflemiştir.

Nitekim o günden bugüne devletin “yasal katilleri” işledikleri onca cinayete, gerçekleştirdikleri işkencelere, baskı ve şiddetin her türlüüne karşılık

hiçbir ceza almadıkları gibi mükâfatlandırılmışlardır. Hatta “puanlama” vb. yöntemlerle bu icraatları için bizzat teşvik edilmişlerdir. Sermaye düzeninin bekçi köpekleri de efendilerinin kendilerine arka çıktıklarının bilinciyle kudurganlaştıkça kudurganlaşmışlardır. Öyle ki icraatlarını alenen, sokak ortasında, hiçbir kaygı duymadan gerçekleştirecek kadar pervasızlaşmışlardır.

Nasıl olsa koruyup kolladıkları bu düzenin sahipleri adına birileri çıkıp PVSK’ya vb. yasalara dayanarak kendilerini kollayacaklardır. Nitekim bu işkenceci katiller sürüsünün değişmez ve yılmaz savunucu İstanbul Valisi Muammer Güler, her defasında kameralar karşısında vazifesini gerçekleştirmenin guruyla poz vermiştir. İstanbul Bahçeşehir’de emekçilerin evlerinin yıkılmasına karşı gösterdikleri direnişte maruz kaldıkları “devlet terörü” için de bir kez daha PVSK öne sürülmüş, gerçekleşen devlet terörü bu zat tarafından sahiplenilerek, meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. “İcap ettiği” her durumda “egemenlik milletindir” söylemine sarılan Başbakan’ın aynı zamanda “polis rejimin teminatıdır” diyerek bir anlamda polis devletini alenen savunmakta sakınca görmediği bir yerde Vali’sinin de ondan aşağı kalmasını beklemek saflık olur.

Bugün de görüleceği gibi, sermaye devletinin uyguladığı “terör politikası” her gün farklı hedefler üzerinden gerçekleşse de aynı amaca hizmet etmektedir. Krizin faturasının döne döne emekçilere kesilmesini ve bir bütün olarak toplumun sömürü düzenine sessiz kalmasını sağlamaktır. Sermaye devleti bir yandan toplum üzerinde azgın bir terör politikası uygularken, diğer yandan da her türlü demokratik hak ve özgürlüğün önüne geçmeye çalışmaktadır. Örgütlenme hakkında, gösteri ve yürüyüş özgürlüğüne, grev hakkında bireysel hak ve özgürlüklere kadar bir dizi alanda hak ihlalleri uygulanmakta ve meşrulaştırılmaktadır.

Bu uğurda en koyusundan bir devlet terörüne hedef olan ilk kesim doğal olarak işçi ve emekçilerin öncü unsurları olan devrimciler, sol güçler olmaktadır. Son dönemde cezaevlerinde yeniden artan baskı ve şiddet uygulamaları, devrimci yayım ve kuruluşlara yapılan baskınlar, devrimci yayımlara kesilen cezalar, yasaklamalar vb. uygulamalar bu politikanın açık bir yansımasıdır.

İkinci olarak, toplumsal muhalefeti oluşturan, işçi ve emekçilerin örgütlü güçleri olan sendikalara, demokratik kurumlara yönelen şiddet olarak belirmektedir. KESK’e bir süre önce ülke genelinde gerçekleştirilen operasyonlar, krize karşı ve hükümetin uyguladığı politikalara karşı gerçekleşen eylemlere dönük saldırılar, yine Sabra Tekstil örneğinde olduğu gibi işçi ve emekçileri bilinçlendirmeye ve mücadele etmeye çağırın devrimci faaliyete karşı uygulanan terördür. Bu sayede işçi ve emekçilerin direnme, mücadele etme yeteneği ve her şeyden önce de haklarını mücadeleyle kazanma kararlılığı terör sopasıyla yok edilmek istenmektedir.

Son olarak da, toplumun en geniş kesimleri

üzerinde kurulan baskı ve terör ortamı gelmektedir. Bununla da toplum, yaşadığı sömürü ve baskı koşullarına karşı en ufak bir itirazı dahi gerçekleştiremez hale getirilmek istenmektedir. Elbette ki bunun yolu da toplumu her açıdan sindirmekten, korkutmaktan geçmektedir. Yani yaşadığı sorunu “dile getiren” bunu “kamuoyuna duyuran” her türlü pratiğin sahibi deyim yerindeyse “anasından doğduğuna pişman edilmelidir”. PVSK ile sadece karakollar değil herhangi bir sokağın herhangi bir köşebaşısı dahi “pişman etme merkezleri” haline getirilmiştir. Bu anlamıyla devlet karakollarda gerçekleşen şiddeti artık vatandaşın ayağına kadar getirmiştir. Ve bu şiddet sarmalından kurtulmak için “etliye sütlüye karışmamak” da yetmemektedir. Sermaye devleti uyguladığı terör politikasıyla “devlet otoritesi” karşısında herkesin sorgusuz sualsiz boyun eğmesini istemektedir. Bu yüzden de ne kadar kaçınılmaya çalışılırsa çalışılsın, herkesin devlet teröründen bir gün bir şekilde “nasiplenmesi” kaçınılmazdır.

Devlet terörü karşısında başta işçi ve emekçiler olmak üzere, bir bütün olarak toplumun önünde iki seçenek durmaktadır. Ya bu terör sarmalı karşısında birleşik örgütlü bir güç olarak karşı çıkılır ki ancak bu sayede demokratik hak ve özgürlükler savunulup korunabilir. Ya da bir gün sıranın kendilerine gelmelerini bekleyerek bu terör politikasına sessizce boyun eğilir. Bu durumda yaşanan krizin faturasının en yıkıcı şekilde bir kez daha emekçilere ödetirilecek olması da aşikârdır.

Özgürlükler bedel gerektirir. İşçi ve emekçiler ya bu bedeli ödemeyi göze alarak mücadele etmeyi öğrenirler ya da kaderlerinin egemen sınıflarca çizilmesine onay verirler. Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin Yunanistan’daki ve İran’daki sınıf kardeşlerinin pratiğini örnek almaları kendi kölelik zincirlerini kırmaları için de bir zorunluluktur aynı zamanda.

PVSK geri çekilsin! Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmeler dağıtılsın!

İşkenceye son, tüm siyasi tutsaklara özgürlük! Sınırsız söz, basın, örgütlenme gösteri ve toplanma özgürlüğü!

Grev silahının dünü ve bugünü üzerine

Tarih sınıf savaşmaları tarihidir. Sınıf savaşlarında grev işçinin elinde en büyük silahtır. Bu yalnız bir ekonomik savaşım biçimi değil, fakat aynı zamanda politik toplumsal gelişmelere müdahalenin de aracıdır. Grev hakkı, Türkiye işçi sınıfına burjuvazi tarafından bahşedilmiş bir hak değildir. İşçi sınıfı bu hakkı etkin bir şekilde kullanarak kazanmıştır. Ancak geline aşamada grev hakkı, burjuvazi tarafından kuşa çevrilmiştir. Türkiye’de bilinen **ilk grev**, 1872 Kasımpaşa tersane işçilerinin grevidir. Tersane işçilerinin ücretlerin yükseltilmesi için başlatmış olduğu bu grev geniş bir toplumsal destek almıştır. Bu dönemde grev ile ilgili herhangi bir mevzuat yasalarda yer almamaktadır. Yasal bir belirlemeye konu olmayan grev hakkı işçi sınıfı tarafından sıklıkla kullanılmıştır. İşçi sınıfının bu kalkışmasından korkan egemenler, genelgeler yayınlayarak grevleri bastırmaya çalıştı. 1910 yılında yayınlanan Polis Nizamnamesi’nin birinci maddesi: “İşleri durdurmak amacı taşıyan girişimler olursa –ki bunlar fesat girişimlerdir– onlar (dernekler) kapatılırlar.” diyor. İşçi sınıfı hakları için derneklerde örgütleniyor ve egemenlerden hesap soruyordu. Haliyle de bu örgütler, egemenlerin hedefi haline geliyordu. 1871 yılında kurulan **Amelepervir Cemiyeti** (İşçi Dostları Derneği) bu saldırının odağındaki işçi örgütüdür.

Tatil-i Eşgal Kanunu’ndan günümüze burjuvazinin grev fobisi!

1872 tersane işçilerinin greviden sonra grevlerin asıl yoğunlaşma tarihi 1908 yılıdır. 1908’in Ağustos ve Eylül ayları grev ayları oldu. 2 ay içerisinde toplam 30 işletme greve çıkararak grev yasaklarına karşı sesini yükseltti. Grevlerden korkan İttihat ve Terakki iktidarı, çıkardığı Tatil-i Eşgal (İşlerin durdurulması) kanunuyla grevleri yasaklamıştır. Ancak işçi sınıfı bu yasa ve yasağa karşı grev silahını kullanmaya devam etmiştir. Demiryolu işçileri, Beykoz deri ve kundura fabrikaları işçileri, iskele çalışanları, liman işçileri, deniz yolları işçileri, tütün işçileri, İstanbul mürettepleri (baskı yapan işçiler) greve çıktılar.

Kurtuluş savaşı yıllarında da işçi hareketinde önemli eylemler yaşanmıştır. Emperyalist işgale karşı işçi sınıfı önemli bir direniş sergiledi. 1920 yılında İstanbul’da **Uluslararası İşçi Birliği** kuruldu. Bu birlik, özellikle ulaşım ile ilgili olan yabancı şirketlere karşı çok sık grevler örgütlüyordu. Ancak 1923 yılında kapatıldı. Öncüleri gözaltına alındı ve tutuklandı.

1924 yılında **Amele Teali Cemiyeti** (İşçi Yükselme Derneği) kuruldu. Bu dernek de birçok grev örgütledi. Üst yapıda birleşerek konfederasyon halini aldı. Kısa bir süre sonra üye sayısı 30 bini buldu. Kemalist burjuvazi, henüz emekleme aşamasındayken yani 1925 yılında “Takrir-i Sukun kanunu”nu çıkararak grevleri yasaklama yoluna gitmiştir. Üstüne üstlük bu yasayla işçilerin örgüt kurması neredeyse imkânsız hale gelmiştir. Bu kanuna dayanılarak Amele Teali Cemiyeti de kapatıldı. Yöneticileri tutuklandı ve her şeyine el kondu. Ancak işçi sınıfı dönem dönem gerçekleştirdiği fiili grevlerle bu yasakları aşabilmeyi başarmıştır. 1926-29 yılları arasında Demiryolu, Liman ve Tramvay işçileri ülke genelinde büyük çapta grevler örgütlediler. Burjuvazi tüm kurumlarıyla birlikte bu grevlere karşı tahammülsüzdü. Öyle ki sermaye basınının satılık kalemleri grevlerle ilgili şöyle yazıyordu: “Herkes bilir ki, grev sınırlı sayıdaki kundakçuların işidir. Bunlar disiplinin düşmanıdır. Karanlık amaçta olanların işidir” ve ekliyordu, “ülkemizde sınıf mücadelesi asla olamaz!”

1930’lu yıllardan 40’lı yılların ikinci yarısına kadar nispeten zayıf bir işçi hareketi vardı. En ufak bir kıpırdanma ya zorla bastırılıyor ya da çıkarılan yasalarla tamamen yasaklanıyordu. 1937’deki işçi eylemleri karşısında kemalist burjuvazi, 1938 yılında Dernekler Kanunu’nu çıkararak bu etkili işçi örgütlerini yasakladı. Dönemin çalışma müsteşarı “Grev isteyen işçinin Türklüğünden şüphe ederim” diyerek grev bilincini bloke etmeye çalıştı.

1950’li yıllarda, sanayi burjuvazisinin gelişmesine bağlı olarak yaygınlaşan grevler, sermaye devletinin çok sık saldırısı ve yasaklamasıyla karşılaştı. Bu, burjuvazinin grev korkusunun açığa çıktığı en önemli noktadır.

60’lı yılların gelişen kitle hareketi grev hakkının etkili bir mücadele aracı olarak kullanılmasına sahne olmuştur. İlk defa 1961 anayasasıyla grev hakkı ve toplu sözleşme hakkı verildi. 1961 yılında anayasal bir hak olarak tanınmasına karşın greve dönük saldırı ve yasaklar hiçbir zaman bitmedi.

12 Mart cuntasına bağlı olarak zayıflayan grev hareketi yeniden güçlenerek 12 Eylül 1980 yılına kadar sürmüştür. Bu süre zarfında birçok grev “milli güvenlik” gerekçesiyle yasaklandı. Zira “milli güvenlik” işçi sınıfı tarafından çok sık tehlikeye sokuluyordu. Burjuvazi, aynı gerekçeye dayanarak birçok grevi yasakladı. Bu gerekçe o kadar keyfi bir şekilde kullanıldı ki, un değirmenleri ve otellerdeki kimi grevler dahi yasaklandı. 12 Eylül cuntasıyla

şekillenen faşist anayasanın 54. maddesiyle grev hakkı neredeyse tamamen ortadan kaldırıldı. Ve aradan 29 yıl geçmesine rağmen anayasanın bu maddesinde herhangi bir değişiklik olmadı. Dahası grev hakkını kuşa çeviren yasalar daha değişik yasalarla desteklenerek sınıfın en etkili silahı işçi sınıfına çevrildi.

Grev yaşağına karşı militan taban örgütleri

12 Eylül 1980 faşist cuntasıyla yasaklanan ve 1982 Anayasasıyla geniş yasaklar konulan grev hakkı, bütün zorlayıcı yasal prosedürler ve baskılara rağmen yine de sınıfın başvurduğu önemli bir eylem biçimi olarak varlığını korudu. 1983 yılından itibaren kıpırdanma eğilimi gösteren sınıf hareketi, izleyen yıllarda grev silahını yaygın bir şekilde kullandı. Bu eylem biçimi ‘89 bahar eylemleriyle doruk noktasına ulaştı. Bunun bir sonucu olarak, işçi sınıfı sosyal ve ekonomik olarak bir dizi fiili kazanımın sahibi olabildi.

Ancak sınıf hareketinin zayıf bir seyir izlediği dönemlerde ve sendikal bürokrasiden de güç olarak burjuvazi, grev yaşağını devreye sokabilmektedir. Sermayenin grev yasakları konusunda yaslandığı en önemli olanak sendikal bürokrasi mekanizmasıdır. Lastik iş kolu bu anlamda ihanetlerin en büyüğünü sayısız kez yaşamıştır. Sendikal ihanet, grev yasası ile grevin içeriğinin boşaltılması sınıfın bu alana olan güvenini de sarsmıştır. Öyle ki 90’ların ikinci yarısına gelindiğinde greve katılan işçi sayısında önemli bir azalma görülmektedir. İşçi sınıfı bu silahı etkili bir şekilde kullanamaz hale gelmiştir. 2000’li yıllarda grevlerin yaygınlaşmasıyla yasaklar da yaygınlaşmıştır. Lastik iş kolunda 2000 yılından sonraki her toplu sözleşme dönemi yasaklarla geçiştirilmeye çalışılmıştır. Grev yasaklamaları karşısında Lastik-İş Sendikası yönetiminin ihanetçi tutumu önemli oranda lastik işçisinin mücadele azmini kırsa da grev konusundaki ısrarını her zaman canlı tutmuştur. Ancak her seferinde ya ihanetle ya da yasaklarla karşılaşmıştır. Goodyear, Pirelli, Brisa’da bu konuda bir dizi deneyim mevcuttur. 2008 yılında Lastik işçisi geçmişle hesaplaşırcaasına daha militan bir eylem biçimini tercih ederek Brisa da işyerini işgal etmiştir. Yıllarca grev yasası, grev yasakları ve sendikal bürokrasiyle cebelleşen lastik işçisini bu eyleme sürükleyen tek şey geçmişle yaptığı muhasebedir. Bu tutum, sendikalar kanununa, grev yasaklarına ve sendikal ihanet şebekesine vurulmuş bir

darbe olarak algılanmalıdır. Ancak taban örgütlülüğünün zayıf ve öncüden yoksun oluşu nedeniyle sendikaların bürokratik barikatı bir kez daha devreye girmiş ve işgal boşa düşürülmüştür. Lastik işçisine yabancı olmayan bu ihanet bir lastik işçisi tarafından kısaca özetlenmişti; “*Sendika'nın bizi satacağını biliyorduk...*”

2003 yılında Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu PETLAS işyerinde işçiler toplu sözleşmeden doğan uyuşmazlık nedeniyle greve çıkar. PETLAS grevi de “milli güvenlik” gerekçesiyle yasaklanmıştı. Bu yasak karşısında ise Petrol-İş Sendikası birkaç açıklama ve yasal başvuru dışında herhangi bir girişimde bulunmamıştır. Aynı gerekçeyle grev yasağının yaşandığı bir başka alan ise, cam işçisinin olduğu alandır. Ford Tekelinin kârını azaltacağı gerekçesiyle Kristal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Şişe Cam Grevi de bu yasaklardan payını almıştır. Kristal-İş Sendikası, bu saldırıyı sadece bir iki açıklama ve yasal başvurularla geçiştirdi.

Grev, bir sınıfsal çıkar kavgasıdır. Doğal işleyiş yasası kâr olan sermaye sınıfı kârını maksimize etmenin yolunu işçi sınıfını daha fazla sömürerek elde eder. Bu sömürüye karşı kafa tutan işçi sınıfı sermayenin hukuksal barikatıyla karşılaşır. Türkiye’de grev hakkı doğrudan 1982 faşist anayasasından gelen sayısız kısıtlama ve sınırlamalarla malul bırakılmıştır. Grev hakkını düzenleyen 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu’nda “yasadışı grev” kavramıyla ifadesini bulan kısıtlama ve yasaklamalar son derece ağır yaptırımlara bağlanmaktadır. Bu yasayla birlikte hak grevi, dayanışma grevi, genel grev, siyasi amaçlı grev “yasadışı grev” olarak kabul edilmekte ağır para ve hapis cezaları ön görülmektedir. Bu da demek oluyor ki grev hakkı, sadece ve sadece toplu iş sözleşmesi yapılması sürecinde açığa çıkan “çıkarcı uyuşmazlığı” kriterleriyle sınırlandırılmıştır. Dahası bu kanunla birlikte greve çıkma hakkı bulunan iş kolu sayısı alabildiğince sınırlanmıştır. Dolayısıyla grev hakkı işçi sınıfının elinde ufak bir kırıntı olarak bırakılmıştır.

İşçi sınıfı bazı özel durumlarda yasal mevzuat bakımından haklı olsa bile sermayenin keyfi tutumlarıyla yasak girdabına sokulmaktadır. Bu nedenle yasalar, en doğrudan haliyle burjuvazinin elinde önemli bir sopadır. Ancak ve ancak işçi sınıfı mevcut yasaları aşarak, radikal eylem biçimleriyle hem yasal hem de sosyal haklarını geliştirebilir. Bu da işçi sınıfının örgütlü duruşuyla doğrudan ilintilidir. Örgütlülük tabirinden anlaşılması gereken ise, her koşul ve durumda sözün, yetkinin ve kararın işçide olmasını gerektiren bir sendikal örgütlenmedir. Aksi halde birçok örnekte görüldüğü gibi sendikaların tepesine çöreklenmiş ağaların ihanetiyle karşılaşmaktadır. Sermaye, grev yasakları konusunda sırtını aynı zamanda sendikaların bu sınıf işbirlikçisi yönüne yaslamaktadır. Bugün bu cendere birbiriyle bağlantılı olarak varlık sürmektedir. Bu cendere işçi sınıfı tarafından parçalanmalıdır. İşçi sınıfı haklarını ancak ve ancak yasa ve yasaklara karşı bürokratizm ve sermayenin saldırılarına boyun eğmeyerek genişletebilir. Grev hakkı, nasıl ki işçi sınıfının her daim tekrar eden fiili uygulamasıyla burjuvazinin yasalarına girmişse, şimdi de yok edilen yasaklanan grev hakkı aynı mücadelenin ürünü olarak geri kazanılacaktır.

ATV-Sabah örneği ve grev yasağı

13 Şubat 2009 tarihinde başlayan ATV-Sabah grevi 154. gününde mahkeme kararıyla durduruldu. İstanbul 2. İş Mahkemesi'nin kararıyla “yasaklanan” ATV-Sabah Grevi'nin yasaklanma gerekçesi ise “sendika üye sayısındaki azalma” olarak belirtildi. Bilinmelidir ki, yasak 2822 sayılı sendikalar kanununun ürünüdür. ATV-Sabah grevi model bir grev olarak 154 gün

boyunca her türlü baskı, karalama ve sansüre rağmen varlığını sürdürdü. Bununla da kalmadı diğer direnen işçilerin bir araya geldiği direniş platformunun da önemli bir bileşeni oldu. IBM, Sinter Metal, Kurtiş Matbaacılık, Entes İşçisi, (bir dönem MEHA) ve Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencilerini kapsayan direniş platformu sınıfın direnişte olmayan diğer bölüklerini de şemsiyesi altına almayı hedefliyordu. Asıl saldırı ve yasak buraya, direnen işçilerin ortak bir direniş komitesinde birleşme iradesine dönüktür.

Bileşen sayısı bakımından oldukça sınırlı olan Direniş Platformu, zamanla kendi monoton eylem biçimine hapsolmüştür. Ancak en büyük zayıflık, sınıfın birlik zeminini kuvvetlendirebilecek böyle bir oluşumun sendikalar, kitle örgütleri ve ilerici kamuoyu tarafından yeterince sahiplenilmemesiyle ilgilidir. Bu yasaklamadaki hedef tüm işçi sınıfıdır. Zira bu yasağı getiren 2822 sayılı sendikalar kanunudur. Bu kanun, aynı şekilde tüm işçi sınıfına uygulandığı yerde saldırı herkesi yakından ilgilendirmektedir. Dolayısıyla yasağı karşı ATV-Sabah grevi etrafında kenetlenmek başta ATV-Sabah işçileri ve Direniş Platformu olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin sorumluluğudur.

Kazanmanın yolu, öncelikle bu dayanışma ruhundan geçmektedir. Sermaye her dönem çeşitli vesilelerle grevleri yasaklamıştır ve yasaklayacaktır. Bunda şaşırtıcı bir yan yoktur. Zira onun sınıfsal

çıkarları grev silahı karşısında büyük oranda zedelenmektedir. Ancak işçi sınıfı birçok yerde bu yasakları fiili gücüne dayanarak aşmıştır. Türkiye’de bu konuda sayısız örnek bulunmaktadır. ATV-Sabah işçileri de ancak ve ancak yasağı bu şekilde aşabilir ve sınıfa örnek teşkil edebilir.

ATV-Sabah işçilerine dönük bu saldırının bir yönünü Direniş Platformu üzerinden şekillenen dayanışma ruhu oluşturuyorsa diğer yönünü bu ruhun yayılma eğilimi oluşturmaktadır. Zira ATV-Sabah grevi salt İstanbul’la sınırlı kalmamış Antalya, Diyarbakır, Adana, Bursa, Trabzon ve İzmir’e yayılmıştır. Dolayısıyla Direniş Platformu’nun da yayılma olasılığı vardır. İşte bu olasılık keyfi bir şekilde grev yasağına neden oldu.

Yasak öfkeyle karşılanmalıdır. Öfkenin eyleme dökülüş hali ise, Sinter’in ve Brisa’nın işgal çıkışıyla örtüşmelidir. Zira bugün sermayenin bu keyfi tutumu ancak ve ancak “işgal, fiili grev ve direniş”le aşılabilir. Sınıfın diline bu slogan, son bir yıl içinde daha hissedilir bir biçimde girmiştir. Uygulanabilirliği de sendikal bürokrasiye rağmen değişik örnekler vesilesiyle ispatlanmıştır. İşçi sınıfı sermayenin son dönemdeki köleleştirme saldırısına, baskılara ve yasaklara yanıtını buradan hareketle verebilmelidir. Gün, bugündür.

S. Kurtuluş

Sermaye, kölelik prangalarını işçi sınıfına takmanın hesabında!

Kölelik yasalarını parçalamak için devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Sermaye baronları uzun bir süredir dile getirdikleri gibi işçi ve emekçilerin elinde kalan “kıdem tazminatı” hakkının gaspı için son hazırlıklarını yoğunlaştırıyorlar.

Krizi fırsata çevirme yolunda en ufak bir pürüze dahi tahammül edemeyen patronlar, verdikleri mesajlarla işçi ve emekçiler için bir nebze de olsa iş güvencesi işlevi gören kıdem tazminatının ortadan kaldırılmasına dönük sabırsızlıklarını ifade ediyorlar.

Bunun son örneği, patronlar sınıfının örgütü TİSK’in (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) 1 Ağustos 2009 günü yaptığı açıklama oldu. Bu açıklamasında TİSK, sermayenin önümüzdeki dönemde girişeceği yeni saldırıların işaretini veriyor. Krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yükleyen sermaye sınıfı “kıdem tazminatı” hakkını “Türk işverenin ayağındaki pranga” olarak tanımlarken bu “engel”in kaldırılması gerektiğini söylüyor.

TİSK Başkanı Tuğrul Kutadgobilik sözkonusu açıklamada, “Türk işvereni ayağındaki kıdem tazminatı prangasından kurtarılmalıdır” diyerek bu konunun hükümet-sermaye ve işçi konfederasyonlarından oluşan “Üçlü Danışma Kurulu”nda gündeme getirilmesini önerdi.

“2821 sayılı Sendikalar Kanunu’nu ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu’nu yeniden düzenleyen Kanun Teklifi”nin “Üçlü Danışma Kurulu” tarafından görüşülmeye devam ettiğini belirten TİSK, kıdem tazminatının da bu görüşmelere dahil edilmesini istedi.

Patronların direktif vererek kıdem tazminatının kaldırılmasına yönelik düzenlemeler talep ettiği sermaye hükümeti ise, bu hakkın gasp edilmesi için kolları sıvayarak sermayeyle tam bir uyum içinde “yola devam” ediyor.

İçine girdikleri krizi fırsata çevirmekte ustalaşan

patronlar “Kriz varsa, çare de var” naralarıyla işçi ve emekçilere dönük saldırılara hız verirken işçilerin yaşamını çekilmez hale getirecek olan yeni paketler açıklanıyor, yasalar çıkarıyorlar. Son olarak nitelikli işgücünün ağır çalışma koşulları karşılığında kapitalistin azgın sömürüşüne sunulmasına yardımcı olmayı amaçlayan “Özel İstihdam Büroları” uygulamasıyla modern işçi simsarlığı prangasını işçi sınıfının ayağına takmaya çalışan patronlar sınıfı yeni saldırıların yolunu düzleme hesabını da yapıyor. Kıdem tazminatı hakkını fiilen boşa düşürecek düzenlemelerin hazırlığı içindeler.

Patronlar örgütü TİSK, işçi sınıfı ve emekçilere yönelttiği her saldırının öncesinde yaptığı gibi yeni saldırı hamlelerine gerekçe olarak geçmiş dönemlerde kullandığı söylemlere başvurdu. “Kıdem tazminatı, Türk İşvereni uluslararası rekabet mücadelesinde zayıf bırakıyor” sözü sermaye sınıfının yalanda hiçbir sınırlanmadığını bir kez daha gösterdi.

“Türk İşvereni ayağındaki kıdem tazminatı prangasından kurtarılmalıdır.” diyerek “kıdem tazminatı”nın gasp edilmesi konusundaki niyetini bir kez daha göstermiş bulunuyor.

Sermaye sınıfı tarafından hedeflenen saldırının kapsamı ve yaratacağı sonuçlar ortada olmasına rağmen göstermelik açıklamalar dışında seslerini çıkarmayan sendika konfederasyonları ise işçi sınıfına ihanetlerini derinleştiriyorlar.

TİSK’in “kıdem tazminatı”nın gaspına yönelik son açıklaması, sermaye sınıfının önümüzdeki dönemde hayata geçirmeye çalışacağı saldırılara işaret ederken, görev ve sorumluluğun bir kez daha emekten yana olan tüm mücadeleciler güçlere düştüğünü gösteriyor. Açıktır ki; çözümün yolu, kapitalizmin krizine karşı kölelik yasalarını parçalamak için devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesinden geçiyor.

Entes direniş güncesi

Direnin 79. günü...

Direnin Platformu olarak 31 Temmuz günü Gebze'de devam eden E-Kart grevine destek ziyareti gerçekleştirdik. Her ne kadar sınırlı katılım sağlanmış olsa da E-Kart işçileri ile güzel ve anlamlı bir sohbet gerçekleştirmiş olduk.

Direnin Platformu'nun niye kurulduğunu, amacının ne olduğunu anlattık. Platformun gerçekten işçilerin birliği noktasında nasıl bir olanak yarattığını konuştuk. Bunun üzerine E-Kart işçileri ziyareti iyi ki yaptığımızı ve kafalarında oluşan bir takım sorulara yanıt olduğumuzu dile getirdiler. Ziyaretin hem birbirimizi tanımak hem de platformu tanıtmak için güzel bir olanak olduğunu gördük. (...)

Direnin 80. günü...

Her cumartesi yapılan Atv-Sabah eylemine katıldık. Haftalardır yürümemize izin vermeyen polis bu hafta yürüyüşümüzü engelleyemedi. Tramvay durağından Galatasaray Lisesi önüne düzenli bir kortej halinde ve gür sloganlar atarak yürüdük. Haftalar sonra yürüyüşü gerçekleştirmemiz büyük bir coşku yarattı. Eylemde, haftaya yapılacak olan eylemle birlikte Atv-Sabah eyleminin herkesin söz sahibi olduğu bir foruma dönüşeceği bildirildi.

Direnin 81. günü...

Bugün (2 Ağustos Pazar) İzmir Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Emekçi Kadın Komisyonu'nun Entes direnişine omuz vermek, mücadeleyi yükseltmek adına haftalar önce başlattığı kampanyanın son programı olarak gerçekleştirilen etkinliğe katıldım.

Etkinliğe benim dışımda direnişteki Kent A.Ş. işçileri, Alinteri ve Buca Emekli-Sen de katıldı. Şiirle başlayan etkinlik Emekçi Kadın Komisyonları'nın direnişe yönelik yürüttüğü çalışmaların aktarılması ve Entes sürecinde başından sonuna kadar gelişen olayları aktarmamla devam etti. (...)

Direnin 82. günü...

(...) Hayat Su çalışanları ziyarete gelip su desteğinde bulunuyorlar. Parot işçisi de aynı şekilde fırsat buldukça çay paydosunu benim yanımda geçiriyor. Az da olsa bir sohbet imkânımız doğuyor. Ayrıca eski Gürsaş işçisi bir ağabey direnişi ziyaret ederek Entes'in son durumu hakkında bilgi almak istedi. Entes işçisi bir arkadaşım da nasıl olduğumu sordu ve umarım soğuklar gelmeden kazanırsın dedi. Entes'ten işçilerin benim yanımda olduğumu belirtmeleri ayrı bir mutluluk katıyor.

OSİM-DER'den emekçi kadın çalışması yürüten arkadaşlar Entes işçileri ile anket gerçekleştirdiler. (...)

Direnin 83. günü...

(...) Mahkemeden sonra Sinter Metal işçileri Entes'e ziyarete geldiler. Mahkeme kararı üzerine biraz sohbet ettikten sonra ayrıldılar. OSB bölgesinde yol kazısı işinde çalışan işçiler yanıma geldi ve bir isteğim olup olmadığını sordular. Yoldan geçen bir araçtan yüksek sesle "devrimci mücadeleye devam" sloganı atıldı. Bir ÜİD-DER çalışmanı geldi ve kısa bir sohbetin ardından bülten bırakarak yanımdan ayrıldı. (...)

**Entes Direnişçisi
Gülistan Kobatan**

Entes direnişiyle dayanışma kermesi

Entes direnişiyle dayanışma amacıyla **Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Emekçi Kadın Komisyonu**'nun düzenlediği kermes, 27-30 Temmuz tarihlerinde gerçekleştirildi.

Kermes boyunca EKK'nın kadın dostlarından topladığı el işleri, takı vb. eşyalar kermeste sergilendi. Kobatan'ın 2 Ağustos günü katılacağı söyleşinin davetiyeleri dağıtıldı.

İsmet İnönü Kültür Merkezi'nde gerçekleşen kermesin açılışının ilk gününde, kolluk güçlerinin taciziyle karşılaşıldı. Sürekli etrafta dolaşarak kermesi provoke etmeye çalışan kolluk güçleri kültür merkezinin müdürüne neden yer verildiğini sorarak gözdağı vermeye çalıştı.

İzmir'de Gülistan Kobatan'la söyleşi...

Gülistan Kobatan ile dayanışmak için başlatılan kampanyanın son ayağı olan söyleşi **2 Ağustos** günü İşçi Kültür Sanat Evi'nde gerçekleştirildi.

Etkinlikte EKK adına yapılan konuşmada, kampanyanın bir aylık süreci özetlendi.

EKK temsilcisinin konuşmasında; patronların, örgütlü işçi sınıfından korktukları söylendi. Meha, Mersin liman, Tuzla tersane ve DESA'daki kazanımların örneklediği konuşmada DESA işçisi Emine Arslan'ın direnişine özel olarak değinildi.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın başlattığı direnişe vurgu yapılan konuşmada Entes'teki direniş süreci aktarıldı.

Konuşma, Entes direnişinin kazanılması için büyük bir sorumluluk gerektiği söylendi.

Etkinlikte söz alan Entes direnişçisi **Gülistan Kobatan**, direnişin 81. gününde olduğunu belirtti. Kobatan işten atılma sürecinden bahsetti. Personel müdürünün "*sen çok çalışkansı ama yaramazlık yapıyormuşsun*" demesinin arkasında yatan nedenin sınıf bilinçli bir işçi olması olduğunu söyledi.

Kobatan konuşmasını şu sözlerle bitirdi:

"Ben tek başıma birçok şey yapıyorum. Ama daha çok olsak neler yaparız. Ben işime geri alınmayabilirim ama önemli olan bir şeyler yapmaktır. Bu direnişin kazanımı da işçi sınıfının kazanımı olacaktır."

Konuşmaların ardından soru-cevap ve düşüncelerin paylaşılmasına geçildi. Müzik dinletisi ve çekilen halaylarla ardından etkinlik son buldu. Etkinliğe Kent A.Ş. işçileri, Buca Emekli-Sen ve Alinteri katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kadına yönelik şiddet sürüyor...

Geçtiğimiz aylarda Türkiye Nahide Opuz'u kocasından korunamaması sebebiyle AİHM tarafından tazminata mahkum edilmiş ve bunun üzerine devlet erkanı tarafından Türkiye'nini haksızlığa uğradığı dillendirilmiş; aslında kadına yönelik şiddeti önlemek konusunda mesafe katedildiği ifade edilmişti.

Evet "ilerleme" kaydedilmiş olabilir ancak bu "ilerleme" durdurulamayan ölümler ve şiddete uğrayan kadınların oluşturduğu listede somutlanıyor...

35 yaşındaki Zübeyde Yıldız, kendisini sürekli döven eski eşi Zeki Kahraman tarafından 1 Ağustos günü öldürüldü.

Yıldız, boşandıktan sonra eski kocasının kendisini tehdit etmesi üzerine kocasından defalarca şikayetçi olmuştu. Şişli Karakolu'na korunmak için başvuruda bulunmuştu. Fakat polisin kendisine her defasında "aile içinde olur böyle şeyler, barışın" demesi üzerine, korunmak için devamlı adres değiştirerek izini kaybettirmeye çalıştı.

Ayrıca Yıldız, savcılığa eski eşi hakkında suç duyurusunda da bulundu. Beyoğlu Savcılığı'na başvuran Yıldız, koruma istedi. Zübeyde Yıldız'ın şikayetleri ve koruma talebi bir türlü karşılık "bulamadı". Yıldız, göz göre göre ölüme yollandı...

Bir şiddet haberi de Yalova'dan...

2 Temmuz günü Yalova'da Selman Keskin, tartıştığı sevgilisi C.Y.'yi sokak ortasında tekme tokat dövdü ve kaburgasının kırılmasına neden oldu. Ancak esnafın araya girmesi ile daha vahim bir sonuçtan kurtulan C.Y. saldırıyı, kırıkla "atlabildi". Esnafın yakalayarak polise teslim ettiği Keskin ise, ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı.

Devletin çeşitli kurumlarının umursamazlığı ve bu konuda hiç bir yaptırım uygulanmaması şiddet yüzünden gerçekleşecek yeni ölümlere kapı arıyor. Kadına yönelik şiddet konusunda sermaye devletinin alabileceği önlemlerin ne olduğu da bu örnekler üzerinden bir kez daha görülmüş oluyor...

Surtel Kablo işçileri işbirlikçi**Türk Metal'e geçti...****İç hesaplaşmada fatura işçiye kesildi!**

Yaklaşık bir yıl önce 75 işçiyle DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube'ye üye olan, fabrikada çoğunluğun elde edilmesiyle toplu sözleşmeyi imzalayarak sendikal örgütlenme sürecini başarıyla tamamlayan Surtel Kablo işçileri Birleşik Metal'den istifa ederek Türk Metal çetesine üye oldu.

Bir süredir İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı'nın disiplin kuruluna verilmesi ve şubenin kapısına kilit vurulması ile tırmanan sendika içi gerilimde Birleşik Metal'in mevcut çizgisine olan güvensizlik bir üst seviyeye sıçramış oldu. Surtel Kablo işçileri bu güvensizliklerini "Yaşanan gerilimde bizimle ilgilenen olmadı. Biz de özünde çok farklı olmadığımızı düşündüğümüz Türk Metal'e geçmeyi uygun gördük!" diyerek ifade ediyorlar.

Gelinen aşamada işçilerin Türk Metal ile Birleşik Metal'i aynı kefeye koymalarının oldukça manidar olduğunu görmek gerekiyor. Türk Metal çetesinin elebaşı Özbek'in grup TİS'lerinde dile getirdiği "fotokopi sendikacılık" iddiası Birleşik Metal'in kendi tabanında da her geçen gün daha fazla yankı buluyor. Bunda ise göstermelik kimi çıkışlar dışında dişe dokunur bir mücadele örgütlememesinin yanı sıra sendikanın her geçen gün daha da kastlaşan bürokratik yapısı önemli bir rol oynuyor.

Öyle ki Birleşik Metal'e hâkim anlayış sorunlarını tabanı ile birlikte tartışıp çözmek yerine sürekli olarak kapalı kapılar ardında hesaplar yapmakta, bu ise sınıfın ortak çıkarlarının önüne çıkarak yaşanan sorunların sürekli olarak tekrarlanmasına yol açmaktadır.

Sendikal demokrasi kuralları işletilmemekte, şubelerin kapısına kilit vurulmakta, hatta yer yer kişisel hırslar sendikal mücadelenin ve işçilerin çıkarlarının önüne geçmektedir. Bu sorun öyle bir noktaya ulaşmıştır ki bazı fabrikalarda kimi genel merkez yöneticilerinin yönlendirmeleri ile üyelikten istifa eden işçilerin olduğu söylenmektedir. Tüm bu yaşananlar Birleşik Metal yöneticilerinin yürüdüğü yolu bir kez daha gözden geçirmesi için vesile olmalıdır.

Bu ortamda kendilerini Türk Metal çetesinin kucağına emanet eden Surtel Kablo işçileri için de her şey bitmiş değildir. Sendika yöneticilerine değil kendi güçlerine güvenmeleri gereken Surtel Kablo işçileri işbirlikçi ve hain Türk Metal çetesinin kendilerine ihanet ve satış sözleşmelerinden başka bir şey vermeyeceğini bilmelidirler. 12 Eylül faşist darbesinin çocuğu olan bu hainlerin bu pratiklerini doğrulayan sayısız örnek orta yerde durmaktadır.

Her ne kadar işçiler Birleşik Metal'den istifa ederek Türk Metal'e üye olsalar da fabrikada halen Birleşik Metal-İş yetkilidir. Birleşik Metal'in yaklaşık 1 yıl daha yetkisinin bulunduğu Surtel'de işçilerin ve sınıf dostlarının görevi yaşananlardan dersler çıkararak bu süreci tersine çevirmektir.

Metal işçilerinin önemli bir bölümünün umut olarak gördüğü Birleşik Metal'in bu rolünü yerine getirebilmesi için işçiler sendikalarına sahip çıkmalı, sınıf mücadelesine dayalı bir taban iradesi sendikaya hâkim kılınmalıdır.

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

Kent A.Ş. direnişine polis saldırısı**Emek düşmanı Cevat Durak'ın ikiyüzlülüğü...**

29 Mart yerel seçimlerinin ardından Bayraklı ile Karşıyaka'nın ayrılması üzerine, "hizmet alanının daralması"ni gerekçe gösteren CHP'li Karşıyaka Belediyesi, Genel-İş Sendikası üyesi 276 Kent A.Ş. işçisini işten atmıştı.

3 ayı aşkın süredir direnişlerini sürdüren Kent A.Ş. işçileri, bekleyişlerini sürdürdükleri Karşıyaka Şantiyesi'nden 21 Haziran 2009 tarihinde polis zoruyla çıkartılmışlardı. Aileleriyle birlikte şantiye önündeki direnişlerine devam eden Kent A.Ş. işçileri şantiyeden çıkartılmak istenen çöp kamyonlarına engel olmak isteyince 3 Ağustos günü saat 13.00 sularında polis saldırısına uğradılar.

CHP'li Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak'ın talimatıyla çöp arabalarını almaya geldiklerini söyleyen yüzlerce polis demir bariyerler oluşturarak işçileri engellemeye çalışınca arbede çıktı.

Arabaların önüne etten duvar örerek geçişlerine izin vermeyen 60 işçi polisin biber gazlı, coplu saldırısına uğradı. İşçilerin etrafını saran polisler fırsattan istifade edip 5 çöp arabasını arka arkaya şantiyeden çıkardı.

Bir grup işçi ise çıkarılan araçları arabalarla takip edip Karşıyaka Belediyesi'ne ait olan Altaş firması bünyesinde çalışan şoförlerin kullandığı araçlardan ikisini geri getirebildi. Geri kalan araçlar da işçilerin çabaları sayesinde geri döndürüldü.

Saldırıyı duyup direniş yerine gelen Kent A.Ş. işçi ve ailelerinin sayısı 200'ü buldu. 1 Ağustos'ta gerçekleşen CHP Danışma Kurul Toplantısı'na seslerini duyurmaya giden Kent A.Ş. işçilerinden kalp krizi geçiren bir işçi de saldırının ardından şantiye önüne gelenler arasındaydı.

Şantiyeden çıkarılmaya çalışılan 6. araç işçilerin engellemesiyle şantiyeye geri döndürüldü. İşçiler bu sırada alkış ve ıslıklarla "Direne direne kazanacağız!", "İş, ekmek yoksa barışta yok!", "Kent A.Ş. işçisi direnişin simgesi!" sloganlarını haykırdılar. İşçiler oldukça öfkeliydi.

Çıkan çatışmada birçok işçi yaralanırken, 6 işçi de ambulansın gelmesiyle hastaneye kaldırıldı. Saat 16.00'ya kadar çatışma devam etti. Bu sırada yolda çevrilen araçlardan birinin kontağında çıkan sorunu çözmeye çalışan direnişçi işçi Güven Çetiner gözaltına alındı. Lastik-İş Sendikası temsilcileri de direniş alanında dıydılar. Genel-İş 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Çınar ve Genel-İş Ege Bölge Başkanı Azad Fazla işçilere yönelik konuşmalar yaptılar.

Emek düşmanı Cevat Durak!

3 ayı aşkın süredir Karşıyaka Belediyesi önünde yaptıkları eylemlerin yanısıra İzmir genelinde açtıkları imza stantlarıyla direnişlerine destek isteyen Kent A.Ş. işçilerini geri almamakta direnen Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak ise işçiler saldırıya uğrarken "demokratlık" maskesini takmıştı.

Karşıyaka Belediyesi'nde çalışan ve KESK'e bağlı Tüm Bel Sen'de örgütlü memurların toplu iş sözleşmesi törenine katılan Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak "Emeğin karşılığı zor hesaplanır. Emek herkes üzerinde bir alacak bırakıyor" diyerek iki yüzlü tutumunu sürdürdü.

Tüm-Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara ise Durak'ın, aylardır sürdürdüğü emek düşmanı tavrına karşı tutum almayarak teşekkür etti.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kent A.Ş. saldırısına kınama

İzmir Karşıyaka'da direnişlerini sürdüren Kent A.Ş. işçilerinin 3 Ağustos günü uğradığı polis saldırısının ardından 4 Ağustos günü DİSK Genel-İş Sendikası İzmir 4 No'lu Bölge'de sendika yöneticileri ve Kent A.Ş. işçilerinin katılımıyla basın toplantısı gerçekleştirildi.

Genel-İş Sendikası Genel Sekreteri Kani Beko, DİSK Ege Bölge Temsilcisi Azad Fazla ve Genel-İş 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Çınar'la birlikte dün saldırıya uğrayan işçilerden bir kısmının bulunduğu toplantıda ilk olarak Azad Fazla söz aldı.

Karşıyaka Belediyesi'ne bağlı Kent A.Ş.'de 30 Nisan 2009 tarihinde işten atılan Genel-İş üyelerinin yürüttüğü mücadelenin baskı, karalama ve sindirmeyle karşı karşıya olduğunu söyleyen Fazla, yürütülen mücadelenin sadece işe geri dönme mücadelesi değil belediye hizmetlerine taşeronu sokmama mücadelesi olduğunu belirtti. Kent A.Ş. işçilerinin mücadelesinin işe geri dönüncüye kadar devam edeceğini söyleyen Fazla, 3 Ağustos günü yaşanan polis saldırısını kınadı.

Ardından Genel-İş Sendikası Genel Sekreteri Kani Beko "Bizim mücadelemiz sadece işe geri dönmek değil, bizler bu mücadele vesilesiyle işçi sınıfının mücadelesini yürütüyoruz" diyerek mücadeleden vazgeçmeyeceklerini sözlerine ekledi.

Açıklama, Genel-İş Sendikası 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Çınar'ın yaptığı konuşmayla son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

İşçi ve emekçi hareketinden...

Bornova Belediyesi'nde TİS imzalandı!

İzmir Bornova Belediyesi'nde KESK'e bağlı Tüm Bel Sen ve Bornova Belediyesi yönetimi arasında 30 Temmuz günü TİS imzalandı.

KESK Şubeler Platformu dönem sözcüsü Ali Kılıç da TİS'i selamlayan bir konuşma gerçekleştirdi. Ardından Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara konuştu. KESK'in mücadeleci bir sendika olduğundan söz etti. Sözleşmeye eklenen maddelerin önemine değindi. Son olarak Bornova belediye başkanı Kamil Okyay Sındır konuştu. Sındır, emeğin kutsallığından söz etti.

131 memuru kapsayacak olan ve 14.08.2009 – 13.08.2010 tarihleri arasında uygulanacak TİS'in içeriği özetle şöyle:

- Belediye memurlarının örgütlenmesi ve sosyo-ekonomik haklarının düzeltilmesi amacıyla imzalanan TİS'le memurların maaşlarına iyileştirme zammı yapıldı.

- TİS'le ayrıca 1 Eylül Dünya Barış Günü, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı, 1 Ocak Yılbaşı, 1 Mayıs İşçi Bayramı ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde olmak üzere 5 adet ikramiye verilecek

- Toplusözleşme ile birlikte belediye memurlarının maaşlarına aylık 400 TL zam yapılırken, 5 adet de 400 TL'lik ikramiye alacaklar. Öte yandan engelli çocukları olanlara ayda 100 TL ek ödeme yapılacak.”

Kızıl Bayrak / İzmir

Eskişehir Emekli-Sen: Bıçak kemikte!

Eskişehir Emekli-Sen 30 Temmuz günü, emeklilere yapılan sefalet zammına ilişkin basın açıklaması ve yürüyüş gerçekleştirdi.

Kızılay İş Merkezi'nin önünden başlayan yürüyüş Hamam Yolu Yediler Parkı'nda son buldu. Açıklamada özellikle SSK ve BAĞ-KUR emeklilerinin tamamına yakınının açlık sınırında olduğu, eğitimin özelleştirilerek üniversite kapılarının emekçi çocuklarına kapatıldığı, sağlığın piyasaya devredilerek sağlık hakkının yok edilmeye çalışıldığı belirtildi. SSK emeklisine günlük 37 kuruş, BAĞ-KUR emeklisine yapılan günlük 20 kuruşluk zamların kabul edilemeyeceği vurgulanarak emeklilerin talepleri sıralandı.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eyleme BDSP, DİSK / Birleşik Metal-İş, KESK, TKP, EHP, Halkevleri, SDP, ESP, DHF, DPG, ÖDP, Genç-Sen ve İKP destek verdi.

Belediye-İş'te “çoğunluk” kazanımı

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi ve İSU'da örgütlü Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası'nın aylardır sürdürdüğü yetki mücadelesi sonuç verdi.

AKP'li Kocaeli Büyükşehir Belediyesi eliyle Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş Sendikası'na geçirilen işçilerin çoğunluğu Belediye-İş Sendikası'na geri döndü. Belediye-İş yaptığı açıklama ile 2 bin 376 üye ile Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nde yetkili sendika olduğunu duyurdu.

Yetki sürecinin dolmasına bir hafta kala yetkili sendika olmaya hak kazanan Belediye-İş adına konuşan Belediye-İş Sendikası Eğitim ve Basın Yayın Genel Sekreteri Bayram Özkan, 112 gün süren mücadelenin kazanımla sonuçlandığını söyledi. Türk-İş'e de eleştiri yönelten Özkan, Türk-İş'in içinde bulunan bazı yöneticilerin bu süreçte Belediye-İş'i

yalnız bırakarak, Türk-İş'e ihanet ettiklerini söyledi.

Açıklamada Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu'nun da suç işlediğine vurgu yapıldı.

Direniş Platformu'ndan E-Kart ziyareti

Direniş Platformu 31 Temmuz Cuma günü Gebze'de 1 yılı aşkın süredir grevde olan Basın-İş Sendikası üyesi işçileri ziyaret etti.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, YTÜ öğrencisi ve Topkapı İşçi Derneği'nin yer aldığı ziyarette E-Kart işçilerinin hem kendi süreçleri üzerine hem de Direniş Platformu üzerine sohbet gerçekleştirildi.

E-Kart işçileri, sendikalı olmayı tercih ettikleri için işten atıldıklarını ve 1 yılı aşkın süredir devam eden grevlerini kararlılıkla sürdürdüklerini anlattılar.

Direniş Platformu adına yapılan konuşmalarda platform hakkında sınırlı bir bilgiye sahip olan işçilere platformun kuruluş amacı, bileşenleri, yaptıkları eylemlilikler ve hedefleri üzerine bilgi verildi. Yapılan tüm tartışmalarda işçi sınıfının birlikte mücadele etmesinin önemi üzerinde duruldu.

Kızıl Bayrak / Gebze

ATV-Sabah'ta 5 haftanın ardından...

Mahkeme kararıyla grevleri durdurulan Türkiye Gazeteciler Sendikası üyesi ATV-Sabah emekçileri grevlerinin 169. gününde Taksim'de gerçekleştirdikleri Cumartesi yürüyüşündeydiler.

Saat 19.00'da Taksim tramvay durağında bir araya gelen ATV-Sabah grevcileri ve eyleme destek veren Entes direnişçisi Gülistan Kobatan ile demokratik kitle örgütleri “Sabah-ATV grevi sürüyor, dayanışma büyüyor / TGS” pankartı ile “ATV-Sabah grev” dövizlerini açtılar.

TGS İstanbul Şube Başkanı Rüya Özkalkan'ın müdahalesiyle açtıkları pankartı kapatan emekçiler 6 haftadır önlerine kurulan polis barikatı nedeniyle yapamadıkları yürüyüşlerini bu kez gerçekleştirdiler.

İstiklal Caddesi üzerindeki yürüyüş atılan sloganlarla çevrede bulunan insanların ilgisini çekerken alkışlarla desteklendi. “Harç zamları geri alınsın!” sloganı ile de öğrenci gençliğin parasız eğitim talebi dile getirildi.

Galatasaray Lisesi'ne gelindiğinde basın açıklamasını ATV-Sabah grevcileri adına Uğur Güç gerçekleştirdi.

Güç yaptığı açıklamada grev süreci hakkında bilgi verdi. Basın açıklaması, “169 gün önce bir parantez açtık ve o parantezi biz kapatacağız!” denilerek sona erdi.

Açıklamanın ardından bundan sonra Cumartesi eylemlerinin bir forum biçiminde örgütleneceği söylendi ve ilk konuşmayı grevden sonra işten atılan ilk işçi olan Cengiz Erdinç yaptı. Erdinç'in ardından sendikalaşma mücadelesi veren ev eksenli çalışanlar adına bir emekçi de söz aldı.

Son olarak ise Genç-Sen adına bir konuşma yapılarak harç zamlarına geçit verilmeyeceği söylendi. 6 Ağustos günü 19.00'da Taksim Tünel'den Taksim Tramvay Durağı'na yapılacak olan yürüyüşe çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çelebi A.Ş.'de eylem

Bursa'da Çelebi İplik A.Ş. işçileri 4 aydır alamadıkları maaşları için 30 Temmuz günü iş bıraktılar.

Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası'yla (BATİS) birlikte mücadele yürüten Çelebi İplik A.Ş. işçileri, alt işveren konumunda olan Simsan İplik Ltd. Şti.'den çıkarılan işçilerin kıdem, ihbar tazminatları ile maaşlarını ödemiyor.

Alt işveren işçisi olarak çalışan işçiler de, asıl işveren **Çelebi İplik A.Ş.**'ye karşı verilmeyen hakları için Bursa iş mahkemelerinde dava açmış bulunuyorlar.

Çelebi İplik A.Ş. işvereni ile vekili, yasadan doğan haklarını “verilmeyen aylık ücretlerinin verilmesi için” kullanan işçileri işten atacağını söyleyerek tehdide başvurmayı ihmal etmiyor.

Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası (BATİS) ise iç dayanışmayı güçlendirme çağrısı yaparak işçilerin haklarını alacağını duyuruyor.

Adana'da iş cinayeti

Adana'da kanalizasyon şebekesini açmak için rögar kuyusuna inen ASKİ işçisi 35 yaşındaki **Muammer Ergül** (35), iş güvenliği önlemleri alınmadığı için iş cinayetine kurban gitti.

1 Ağustos günü Adana Su ve Kanalizasyon İdaresi (ASKİ) ekipleri, kanalizasyonda tıkanma ve taşmalar olduğunun bildirilmesi üzerine Adana Huzurevleri Mahallesi Esentepe mevkiinde, sabah saatlerinde bölgede çalışma başlattı. Tıkanıklığın Adana Metro Kurttepe İstasyonu önündeki rögar kuyusundan çözümlenebileceğini belirleyen ekipler, kuyuya inmeye karar verdi. ASKİ'de 2 yıldır taşeron işçi olarak çalışan Muammer Ergül, hiçbir güvenlik tedbiri olmadan yaklaşık 12 metre derinliğindeki kuyuya indi.

Tıkanan beton tıpadaki sorunu gideren Ergül, rögar kuyusunu su basınca boğuldu. cankurtaran ve itfaiyenin de gelmesiyle ulaşılan Ergül'ün cesedi, güçle çıkarıldı.

Sincan'da Emekli-Sen eylemi

Ankara'da Sincan Emekli-Sen üyeleri emekli aylıklarına yapılan sefalet zammını gerçekleştirdikleri 2 Ağustos'ta gerçekleştirdikleri eylemle protesto ettiler.

Açıklamada dört kişilik bir ailenin açlık sınırı hatırlatılarak Emekli-Sen'in, sadaka kültürünün gelişmesine karşı mücadele edeceği duyuruldu. Hükümete toplu sözleşme çağrısı yapıldı.

Basın açıklaması, Emekli-Sen'in 11 Ağustos'ta YKM önünde gerçekleştireceği eyleme çağrı ile son buldu.

Basın açıklamasına 100'e yakın emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sinter'de "işe iade" davası

Ümraniye Dudullu'da 22 Aralık 2008 tarihinde başlattıkları direnişlerini Sinter Metal önünde devam ettiren DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçilerin Üsküdar Çiçekçi'deki 3. İş Mahkemesi'nde görülen "işe iade" davaları 4 Ağustos Salı günü devam etti.

Sinter Metal işçileri, geçmiş duruşmalarda olduğu gibi bu duruşmanın sonucunu da adliye önünde bekleyerek takip ederken DİSK Başkanlar Kurulu sonuç bildirgesinde Sinter Metal işçilerinin duruşmasına katılma kararı alan DİSK ve Avrupa Metal İşçileri Federasyonu'nu (EMF) temsilen Tony Murphy (EMF Politika Danışmanı) Sinter Metal işçileri ile dayanışma amacıyla mahkeme önündeydi.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası ve BMİS yöneticilerinin de yer aldığı basın açıklamasında "İşimizi istiyoruz / Sinter Metal İşçileri" pankartı açıldı.

Duruşmanın ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, BMİS Genel Sekreteri Selçuk Göktaş, EMF Politika Danışmanı Tony Murphy ve BMİS Genel Örgütlenme Sekreteri Özkar Atar birer konuşma yaptı.

Sinter Metal işçileri duruşmanın ardın fabrika önüne gelerek mahkeme kararına sloganlarıyla ve halaylarıyla tepki gösterdiler. Burada **BMİS Genel Sekreteri Selçuk Göktaş** davanın ertelenmesine ilişkin bir konuşma yaptı. Tony Murphy ise, EMF'yi temsilen yaptığı konuşmasında Türkiye'de insan haklarının, toplu sözleşme, grev, vb. gibi hakların ihlal edildiğini söyleyerek Sinter Metal işçilerine mücadelelerine sonuna kadar devam etmelerini çağrısını yaptı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Sinter işçileri Taksim'de yürüdü!

Sinter Metal işçileri 5 Ağustos günü Taksim tramvay durağından Galatasaray Lisesi önüne coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Saat 12.00'de "İşimizi istiyoruz / Sinter Metal işçileri" pankartını açarak destek veren kurumlarla birlikte yürüyüşe geçen Sinter işçileri "Örgütlü işçi yenilmez / DİSK" dövizlerini taşıdılar.

DİSK Yönetim Kurulu üyeleri, Birleşik Metal-İş yöneticileri, Genç-Sen, OSİM-DER, BDSP, Yurtsever Cephe, Marksist Bakış, Sosyalist Parti, Mücadele Birliği, ATV-Sabah grevcileri, Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi, ÖDP, Genel-İş, Nakliyat-İş ve Emekli-Sen'in katıldığı yürüyüş boyunca İstiklal Caddesi üzerindeki insanlara mücadele çağrısı yapıldı. Eylem boyunca devrimci tutsak Güler Zere de unutulmadı. "Güler Zere yalnız değildir!" sloganı atıldı.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde söz alan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Sinter Metal işçilerinin 8 aydır sürdürdükleri direnişlerinde kararlı olduklarını vurguladı. DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün ise örgütlenmenin önüne konulan 12 Eylül yasalarına vurgu yaparken siyasi iktidarın emekçilere yönelik saldırılarına dikkat çekti. Konuşmada ayrıca Güney Koreli metal işçilerinin SİYONG fabrikasında işten çıkartmalara karşı ortaya koydukları direniş selamlandı.

Tony Murphy de Sinter Metal işçileriyle dayanışmayı büyütmek için yurtdışında da çaba sarfettiklerini ifade etti. Uluslararası dayanışmanın önemine vurgu yaptı.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Seyhan Belediyesi işçileri kıyıma karşı eylemde...

29 Mart yerel seçimlerinin ardından belediyelerdeki işten çıkartmaların bir yenisi Adana'nın Seyhan Belediyesi'nde gerçekleşti. İşten çıkartmalara neden olarak Seyhan Belediyesi'nin 29 Mart yerel seçimlerinin ardından belediyenin yetki ve görev alanının daralması gerekçe gösterilmişti.

Seyhan Belediyesi'nin temizlik işlerini üslenmiş olan Miray temizlik şirketinde yaklaşık 1050 işçi çalışmaktaydı. Çıkışlar yaşanacağına açıklanmasına rağmen listelerin açıklanmamış olması işçilerde bir beklenti havası yaratmış ve belli işçilere işten atılmama sözünün verilmiş olması işçileri bir bekleme sürecine sokmuştu.

31 Temmuz: İşçi kıyımına karşı ilk tepki...

31 Temmuz günü toplu olarak işten çıkartılacakları açıklanan Park ve Bahçeler Müdürlüğü'ne bağlı işçiler 31 Temmuz Cuma sabahı Park ve Bahçeler Şantiyesi'nde yaptıkları eylemle işten atılmaları protesto etti.

Açıklama öncesi BDSP imzalı "**Seyhan belediyesi işçilerine... / İşine, ekmeğine, onuruna sahip çık**" şiarlı bildiriler dağıtıldı. Elden ele dolaşan BDSP bildirileri işçiler tarafından oldukça ilgi gördü. Birçok işçi dağıtılan bildirilerden fazlaca alarak diğer işçilere ulaştırdı.

1 Ağustos: İşten atmalara tepkiler büyüyor...

31 Temmuz akşamı açıklanan listeler sonucunda Miray Temizlik bünyesinde bulunan işçilerden yaklaşık 750'sinin işten atıldığı kesinleşti. Gece saatlerinden itibaren şantiye alanında toplanan işçiler burada sabah saatlerine kadar bekleyişlerini sürdürdüler. Bu sırada da belediyeye ait kamyonlarla şantiye giriş çıkışlarını kapattılar. Sabah saatlerinde görevlilerin polisi çağırmasıyla birlikte çok sayıda polis ve çevik kuvvet şantiyede toplandı. Bazı işçilerin çıkışlarına ve itirazlarına rağmen bir süre sonra kamyonlardan oluşturulan barikat açıldı ve işçiler şantiyeyi boşalttılar.

3 Ağustos: Seyhan Belediyesi önünde eylem

Park ve Bahçeler müdürlüğü işçileri temizlik işçilerine yaptıkları çağrının ardından 3 Ağustos günü Seyhan Belediyesi başkanlık binası önünde saat 11.00'de basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasından bir saat önce gelen yaklaşık 100 işçi, polis ve belediye zabıta ekiplerinin müdahalesiyle başkanlık binası önünde yapacakları eylemin binanın arka tarafında yapılması için ikna edilmek istendiler.

Belediye işçileri, bina önünden ayrılmayacaklarını söyleyerek teklifi reddettiler. Ardından yapılan duyuru ile basın açıklaması oturma eylemine dönüştü. İşçiler adına yapılan kısa açıklamanın ardından basın metni okundu. Basın metninde krizin yükünün işçi ve emekçilerin sırtına yüklenmek istendiği belirtilerek Seyhan Belediye Başkanı Azim

Öztürk protesto edildi.

Basın açıklamasının sonunda şu ifadeler yer verildi: "*İş imkânları yaratmak için ekonomik krizin yükünü bizim sırtımızdan geçiştirmek için planlar yapanlar bilsin ki bu faturayı biz ödemeyeceğiz. Zorla elimizden aldığınız işimizi, ekmeğimizi yeniden kazanmak için sonuna kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Biliyoruz ki haklarımızı ancak omuz omuza verip mücadele ederek kazanabiliriz*"

Basın açıklamasının ardından belediye işçileri megafonla tek tek söz alarak yaşadıkları sürece dair düşüncelerini dile getirdiler. Bu sırada kimi işçiler yaşadıkları sürecin de etkisi ile fenalaştı. Birçok işçi açıklamanın ardından gerek işten atılmaları gerek Adana'daki yetkili kurumların duyarsızlığına dair tepkilerini ortaya koydular.

Basın açıklamasına çoğunluğu Park ve Bahçeler müdürlüğü işçileri olmak üzere yaklaşık 150 işçi katıldı.

4 Ağustos: Seyhan Belediyesi'ne yürüyüş

Seyhan Belediyesi işçileri 4 Ağustos günü işe geri alınma talebiyle İnönü Parkı'ndan Seyhan Belediyesi önüne yürüyüşle gelerek burada bir eylem gerçekleştirdiler.

İnönü Parkı'nda toplanan işçiler, burada bekledikleri süre boyunca haksız bir biçimde işten atıldıklarını ve işe geri alınmayı talep ettiklerini belirten açıklamalar yaptılar. Bazı işçiler aileleriyle birlikte eyleme katılırken burada bekleyen çok sayıda polis işçilerle konuşarak onları eylemli bir süreçten uzak durmaları için ikna etmeye çalıştı. Ancak polislerin konuşmalarına rağmen işçiler geri adım atmadı.

İşçilerin doğrudan Seyhan Belediyesi Başkanlığı'na yürüme kararı almasına rağmen yaşanan dağınıklık sebebiyle uzun süren bir bekleyiş yaşandı. Bu bekleme sırasında bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "Atılan işçiler geri alınsın" pankartını açan işçiler açıklamada, Azim Öztürk'ün verdiği sözleri çiğneyerek bunca işçiyi kapının önüne koyduğunu söylediler ve işe dönene kadar mücadelenin süreceğini vurguladılar. İşçiler işlerini aksatmadıklarını, onurlu bir şekilde çalışmak ve yaşamak istediklerini ifade ettiler.

Yapılan açıklamanın ardından işçi temsilcilerinden iki kişi AKP'li Belediye Başkanı Azim Öztürk ile görüşmeye gitti. Ancak başta görüşmeyi kabul eden Öztürk işçilerin karşısına çıkmadı. Karşılarında muhatap bulamayan belediye işçileri bu kez toplu halde belediye binasına yürüdü.

Sloganlar eşliğinde belediye önüne gelen işçiler sırayla söz alarak durumlarını anlattılar. İşçiler işten atılmalarının haksızlığına vurgu yaparak başkanla görüşmek istediklerini söylediler. Burada uzun süre sloganlarla bekleyen ancak herhangi bir muhatap bulamayan işçiler bir süre daha bekleyişlerini sürdürdükten sonra dağıldılar.

İşçiler mücadelelerini daha geniş kesimlere duyurabilmek için yarından itibaren bir imza kampanyası başlatacaklar.

Kızıl Bayrak / Adana

Emine Arslan ile DESA direnişi, mücadele ve örgütlenme

“Hep söylüyorum; işçilerin mücadelesinde olsun hepimizin mücadelesi”

Kızıl Bayrak: DESA direnişi işçi sınıfının son dönemdeki mücadele pratikleri içinde en anlamlı örneklerden biriydi. Özellikle Emine Arslan üzerinden kendini duyuran direniş, birçok kesimin de ilgisini çekmiş oldu. Bunun yanında sermayenin saldırılarına karşısında ezilen işçi ve emekçilere umut oldu. Öncelikle DESA'daki direniş sürecini ve direnişe nasıl başladığını anlatır mısın?

Emine Arslan: DESA süreci ne zaman biz sendikaya üye olduk, işte o zaman sudan bahanelerle (işte hata yapıyorsun vb.) kapıya konulmamızla başladı. Bizi içeride örgütlenmeye iten bir sürü sorun vardı. Bir insan iki gün bir gece hiç eve gitmeden çalışır mı? Çalışıyorduk. Ayda 240 saat mesai yapıyorduk, ay sonunda bize 8-10 saat mesai imzalatıyorlardı. Yükleme zamanlarında (saat 16.00-17.00'ye kadar) bize yemek vermiyorlardı. Dün sabah gelmişim çalışmışım, gece de çalışmışım bugün öğle saati gelmiş yemeğe çıkmamışım ve ayakta duracak halim yok. Ama adam hala çalıştırıyor.

Bir sürü kötü koşullar vardı. İzin istersen alamazsın, çocuğun hasta olur eve gidemezsin. Gidersen “işte kapı orada!” denir. Daha bir sürü sorun vardı ve bu kötü koşullar bizi örgütlenmeye itti. Artı, solventle, baliyle çalışıyorduk. Bizim sağlığımızı koruyacak hiçbir önlem yoktu. Önlem var, ne zaman var? Ne zaman markaların temsilcileri gelince, ne zaman sözde kontrol olunca o zaman vardı. Hiç de bir şey kontrol ettikleri yoktu. Patronların bir güzergahı var, onlarla birlikte oralardan geçerken çevrede çalışanlara göstermelik maske veriliyor ve onlar gittikten sonra işçilerden bu maskeler toplanıyordu.

KB: Sendikaya nasıl üye oldun?

EA: Ben sendikayla tanıştım, üye oldum, örgütlendim. Sonra arkadaşlarımın, kimisi “çocuğum hasta gidemiyorum”, kimisi “bacaklarım şişti bu gece, sabah olur mu?” diye ağlayıp sızlıyorlardı. “Ağlayıp sızlamayın, bizim de haklarımız var, gelin sendikaya üye olun” dedim.

Evime davet ettim. “Sendikadan yetkili arkadaşları da çağıralım. Anlatsınlar, bizim ne gibi haklarımız varmış? İzin isteyince tehditlerle karşılaşınca ne cevap verebiliriz?” diye konuşalım dedim. Arkadaşlar geldi ve üç sefer evimde sendikayla toplantı yaptık. Dördüncüye erdirmediler bizi. Yine evime “geleceğim” deyip de gelmeyenlerden birisi ispiyon etti. Dün ağlıyordum, “çocuğum hasta evime gidemiyorum” diye, ama beni şikayet etti. O gün bana, işte hata yapıyorum diye astar sökümü verdiler. Son üç sene astar kontrolçüsüydim. Astarı resmen sökmüşler. Koltuk altı astarı sökük diye tamir kağıdını asmışım üzerine ve tamire göndermişim. Onu tamirde yapılmadan almış sökmüş etek astarını “bunu gördün, bunu görmedin mi?” diyor. Onu görmemem mümkün değil zaten. İlk önce etek çevresinden başlıyorum. Müdürlük bu şekilde konuştuk.

Ardından beni arkadaşlarımın arasından aldı yemekhaneye götürdü ve benimle küfürlü bir şekilde konuştu. Arkadaşlarımın arasından götürüyor kimse şahit olmasın diye. Sonra ben tekrar yerime geldim ve çalışmaya başladım. “Hamdi Bey (İnsan Kaynakları Müdürü) seni çağırıyor” dediler. “Gültekin Bey ihtar yazdı imzala” dedi. “İmzalamıyorum, ben bunu hak etmedim” dedim. Sonra pakete giden bir mal da değil yani. Bayağı, bir uğraştı Hamdi Bey benimle. İmzalamadım, tekrar yerime çalışmaya geldim. Bu sefer yine bir şey almış geldi. Diyor ki, “onun da kol astarı uzun diye tamire göndermişsin. Bunu görmüşsün, bunu görmedin mi?” Gitmiş, ikinci ihtarı yine yazmış. Öyle dediğim için de “üstüne karşı geldi, cevap verdi” konusu oldu. Sen bana bir şey soruyorsun ben robot muyum? Bir cevap bekliyorsun sen benden. Yine Hamdi Bey beni çağırıyor. “Abla ikinci ihtar geldi, imzala bunları” dedi. “Hamdi Bey ben bunları imzalamıyorum. Bunlar bana kurulan tuzaklar.” dedim. Bu sefer, “Abla bu şekilde çalışamayacağız” dedi. Ben de doğal olarak 8 senelik emeğim olan mesailerimi, senelik izinlerimi, tazminatlarımı istedim. “DESA'nın tazminat verdiği görülmüş mü?” dedi.

Ben de “eşimi arayayım” diyorum. “Yok, arama” diyor. Sendikayı arayacağım ama fırsat vermiyor bana. İmzalatmaya çalışıyor. Ben imzadan ezelden beri çok korkarım. Hiçbir şey yaşamadım, ama imza attın mıydı kabulleniyorsun onu. Eve geldim, bir saat beni fabrikanın bahçesinde tuttu, hala kandırmaya çalışıyor.

Sendikam Deri-İş'i aradım hemen. Sendikadan dediler ki, “sen yarın sabah aynı işe gider gibi çık, biz geliyoruz” Ondan sonra sendikanın örgütlenme uzmanı Nuran Hanım'ı aradım, o geldi. Çıktık oraya, Nuran Hanım güvenliğe “Emine Abla işten çıkarılmış. Ne gerekçeyle çıkarıldı?” dedi.

İçeriden beni çağırdılar. İçeri tekrar girdim, hala dünkü olay. Hamdi Bey, bana dünkü kağıtları imzalatmaya çalışıyor. Kağıtta “Mala zarar verdi” yazıyordu ve bunu kabul etmemi istiyorlardı. Ben de “ben zarar vermedim. Söküğü geçtim diyorsunuz, onu görmemen mümkün değil. Tamam geçmişte yaka kasmağını görmediğim oldu, ama siz bize geçin diyordunuz” dedim. Anlamıyor. Ben de imzalamadım.

Hamdi Bey bana diyor ki; “abla imzala bunları” Ben de; “Dün bunları imzalamadım. Bugün de imzalamıyorum çünkü bunlar bana bir tuzak” dedim. “Ben çalışmak istiyorum, bana işbaşı veriyor musun?” dedim. “Hayır!” dedi. “Paralarımı veriyor musun?” diye sordum. “Hayır” dedi. Ben de; “işime dönene, haklarımı alana kadar bu kapıdan ayrılmayacağım” deyip çıktım dışarıya.

Beni 5 dakika sonra bir daha aradı. Bu sefer işbaşı istedim, “paramı istedim vermedi, bu sefer beni niye çağırıyor” dedim. “Sendikayla birlikte girersen içeri olur” dedim. Çünkü o zaman girseymişim -ertesi gün

gütlenme sorunları üzerine konuştuk...

Yerinde, evde, köyde ne olursa mücadeleye etmesi gerekiyor!”

akşam para teklif etti ya bana- güya bana paramı verecektmiş. Sonuçta içeri girmedim.

O gün ve ertesi gün bekledik. Telefon telefon üzerine... “Gelin anlaşalım” diyorlar. Eşimle beraber gittik. “8 seneye, 8 milyar, artı sen söyle!” diyor. Ben iki sefer para istedim, ama bu sefer de ben almak istemedim. Çünkü benim eve çağırıp götürdüğüm insanlar vardı. Fabrikada kafalarına bir şey soktuğum insanlar vardı. Bunların hepsi gözümün önüne geldi. “Şimdi aynı sudan bahanelerle onlara da aynı şeyleri yapacaklar” diye düşündüm. 5 kuruşuz kapıya koyacak, biliyorum. Çünkü kendisi de dedi. Hamdi Bey, “Bugün git, yarın öbürleriyle de görüşeceğim” dedi. Aynısını söyledi. “Siz o gün bana, bugün yarın öbürleriyle de görüşeceğim dediniz” dedim. “Aynı olayı arkadaşlarıma da yapacaksınız, ben bunu kabul etmiyorum” dedim.

İlk günkü psikolojimle olsaydım, alabilirdim o parayı. Ama, iki gündür benim beyin böyle dönüyor. “Kabul etmiyorum” dedim. “Abla bugün önlük giydin, yarın döviz açacaksın” dedi. Ben de, “ne gerekiyorsa, yapacağım. Ben bu küfürleri hak etmedim, onların hesabı ödenmeli” dedim.

İnsan Kaynakları Müdürü ve avukat “Firma adına özür dileriz. Ver elini öpelim abla” dediler. Hatta eşim orada “Hamdi Bey’in teklifine var mısın, yok musun?” diye sordu. “Yokum” dedim. Kapıya çıktık, direnişin üçüncü dördüncü günleri. Her gün polis yığıldı. Bir kişiye 6 otobüs çevik kuvvet -diğer sivil ve resmi araçlar hariç- getirdiler.

KB: 8 yıl boyunca geceli-gündüzlü çalıştığın bir yerde, bir anda kapının önüne konuldun. Fabrikanın önünde direnişe başladığın gün ne hissettin?

EA: “Biz burada bunun başına bela olalım” diye düşündük. Peşimizde birileri var diye düşünmeden, “biz burayı engelleyelim” dedik. Biz hiç bilmiyorduk. Birisi yanımıza gelecek, bize sahip çıkacak gibi bir şeyi düşünemedik. Baktık, ilk gün rahmetli Hüseyin Hoca yanımıza geldi. Gecem gündüzüm belirsizdi. Kendi evimi otel gibi kullanmak zorunda kalmıştım. Bütün emeğimi, gücümü oraya harcadığım halde, böyle bir muamele ile karşılaşınca çok hırslandım. Bunların hepsi beni hırslandırdı. Utanma duygusunu bir yana bıraktım. Bazı arkadaşlar, “ben utanırım orda duramam” diyor. Ne utanacağım ben. Çalışırken utanmıyorum da kapıda emeğimin gasp edilmemesi için beklerken mi utanacağım?

Çünkü çalışırken hiçbir hileli iş yapmadım. Makas tutmasını bilmeyen insanları eğittim, öğrettim. Ama bu durum çok zoruma gitti. Eşimi arayıp “ne olur abicim, elimiz ayağımıza dolaştı. Ne olur işe yolla!” diyenler, bana ölen kediyi çöpe atar gibi davrandılar.

KB: O anda patronun seni değersiz gördüğünü anlamış oldun...

EA: Patronun, üzerime suç atmaya çalıştığını görünce o zaman baskıların artacağını anladım. Benimle konuşan arkadaşlarımı baskı altına aldı, onlarla görüştürmedi. Hemen ikinci gününde mobese

kamera koydu. Arkadaşların benimle karşılaşmalarını için otobüslerle camiye getirip götürmeye başladı. Yıllardır camiye yayan giden gelen insanlar için özel araba tutuldu. Çok sorunlar yaşadık. Zabıta geliyor, “kamu yerine zarar veriyorsun” diyor. Polis geliyor, “hem eşine hem sana günlük 100 TL ceza yazacağız. Bunu nüfus kağıdınıza işleyeceğiz. İlerde devlet hastanesinde tedavi göremeyeceksiniz” diyor. “İşverene söyleyeceğim senin hakkında mahkeme açsın” gibi şeyler söylediler.

KB: Direniş sürecinde yalnız olmadığınızı, yani size destek verecek emek güçlerinin olduğunu da gördünüz. Daha önemlisi, sizin karşısında sadece patronun değil, devlet güçlerinin olduğunu da gördünüz. Bu yaşadıkların ve direniş sürecin sana neler kattı? Direniş öncesi Emine Arslan’la bugünkü arasında nasıl bir fark var?

EA: Bundan önce ruh gibi yaşamışız. Hiçbir dünyadan, birilerinin bir yerlerde emekten yana işlerle uğraştığından haberimiz yoktu. Önceden hiçbir şeyden, hiç kimseden haberimiz yoktu. Ama direniş sürecinde, emeğin haklarını kazanma yolunda mücadele eden insanların beni kucakladığını bizzat gördüm. Emekçiye sahip çıkanları gördüm. Zaten benim ilk baştan beri tepkim, “bu gidişat bir yerde durmalı” şeklindeydi. Patron, “36 yıl böyle çalıştım bundan sonra da böyle olacak” diyor ya; “ben 8 senedir canla başla o şekilde çalışınca iyiydim de, hakkımı arayınca kötü mü oldum” diye düşündüm. Demek ki, bir yerde birileri -Emine Arslan olur, bir başkası olur- noktayı koyması gerekiyor.

KB: Senin meşhur bir sözün var. “Kafeste kuş gibiydik” diyorsun...

EA: Evet, kafeste kuş gibiydik. Kuşu kafese koyarsınız, dere mi tepe mi var, hiç haberi olmaz ya biz de DESA’da aynen öyleydik. Gerçekten de şimdi edindiğimiz bazı işçi dostları yanı başımızdayken

bundan haberimiz yokmuş. Mesela Hüseyin Hoca’yı keşke daha önce tanısaydım, bunu kendim için büyük kayıp sayıyorum.

Patron da dedi bunu. “Emine Arslan’a ne oldu ki! Oturdu çayını içti, kariyer sahibi oldu. Yeni dostlar edindi, olan bana oldu. 18 trilyon zararım var” dedi. Ben de “Biz işçi sınıfı olarak sizin kadar gaddar değiliz. Gel sana da vereyim çay, bir yudumu ekmeğimi, çayımı paylaşırım” dedim.

Patron, direnişle dayanışmaya gelen arkadaşlarımı karaladı. “Emine Arslan, solcuları topladı yanına, benden haraç istedi” dedi. Son zamanlarda baskıyı iyice arttırmıştı. Tekrar, “Gel Bakırköy Adliyesi’ne gidelim, dilekçe ver. Benim çıkış nedenim sendikadan, sendika beni kullanıyor de” dediler. Bana 30 milyar rüşvet ve “Akşama da evine kamyon getirip, eşyalarını yükleyip seni İstanbul’dan uzaklaştıralım” teklifinde bulundular. Ben bunu niye yapayım? Bunu yapmış olsaydım, işçi sınıfına çok büyük bir ihanet etmiş olacaktım. Onurumu, her şeyimi yitirecektim.

KB: Bu süreçte sizin şahsında yürüyen direniş, baskı ve sömürü ile karşı karşıya olan diğer işçi ve emekçilere de örnek ve umut oldu. Yani sen direniş sürecinde bir yandan yeni şeyler öğrenirken, bir yandan da aynı şeyleri diğer sınıf kardeşlerine öğrettin...

EA: İlk olarak Düzce’deki işçi arkadaşlar direnişe çıkınca ve ve onların bayan olduklarını öğrenince zaten sendikaya üye olmakta hiç tereddüt etmedim. Musa Başkan’ın da katıldığı bir görüşmede hemen üye oldum. Niye orada bayanlar kapıda direniyorlar? Haklarını gasp ettirmemek için. Hiç gözümü kırpmadım. Ben burada tekim. Medya, uzak olduğu için oraya gidemedi. Ben daha ön plana çıktım bu yüzden. Diğer direnişe çıkan arkadaşlarım hep beni örnek verdiler. “Tek başına bir Emine Arslan orada direniyorsa, 8-10 kişi, 80-100 kişi biz niye

direnmeylem.” dediler. Bu bana daha çok cesaret verdi. ATV-Sabah çalışanları bile eşim yanlarına gittiğinde, “Emine Abla”dan cesaret aldık biz” demişler. Entes’te Gülistan arkadaşımız var. O da söylüyor zaten. Ona da, “küçük Emine” demişler. Ben Taksim’e toplantılara falan gidiyorum. Oralarda muhasebeye çalışan kızlar çıktı karşıma. Onların da işine son vermişler. Bana kendi sorunlarını anlattılar.

KB: Bu direnişin umduğundan büyük bir etki ve sonuç yarattığını söyleyebilir miyiz?

EA: Umduğum derken, aslında direnişe ilk çıktığımda hiçbir şey ummuyordum. Böyle işçi ve emekçilere sahip çıkan insanların olduğunu bilmiyordum. Patronlar, işçiye ve emekçiye sahip çıkan insanları “vatan haini”, “terörist” olarak görüyorlar. Bu insanların ben öyle olmadığını biliyorum ve buna bizzat şahit oldum. İşçinin ve emekçinin hakkını sömürerek asıl vatan hainliğini onlar yapıyorlar. Ben ayda 240 saat mesai yapıyorum 8 saat gösteriyorsun. Benim hakkımı gaspediyorsun. Asıl terörist sensin!

KB: Direnişe başladığınız günden itibaren çeşitli baskılarla karşılaştınız. Bunlardan bahsedebilir misin?

EA: “DESA’nın hiç tazminat verdiği görülüyor mu?” diyen patron; rüşvet önerdi, çocuğumu kaçırmaya kalkıştı, peşime adam taktı, evime kadar beni ve ailemi izletti. Benim komşularım ne yaptı? Sefaköy İnönü’deki arkadaşlarım evin etrafında nöbet tutmaya başladılar. O evin etrafında dolaşan patronun adamları kaçmak zorunda kaldı. Bu sefer sokağa kamera koydu. Emine Arslan nereye gidiyor? Hangi şahıslar Emine Arslan’ın etrafında? Fabrikanın arka kapısı sokağı gösteriyor zaten. Direnişi kırmak için her yolu denedi. İki sefer gözaltına aldırdı. 30 milyar rüşveti teklif edince bana, almadım. Onlara, “Bu işin içinde Musa Başkan da olur, derse ki ‘abla anlaş’ ben noterden istifa ederim” dedim. Gidip de Bakırköy Adliyesi’ne, “Asla sendika beni kullanıyor diye imza atmam” dedim. Böyle deyince “Bu teklifimizi sakın kimseye söyleme. Söylersen, biz de seni yakarız.” dediler. Aynı gün DESA’nın önünde basın açıklaması vardı, orada teklif edilen rüşveti söyledim. Baktım, beni tehdit eden adamlardan biri patronun avukatı, diğer ikisi de Musa Başkan’la konuşuyor. Adam Musa Başkan’la dost gibi görünmeye çalışıyor, beni yıkmaya çalışıyor. Ben bu adamı nasıl ele vermeyeyim. Maskesini düşürmezsem, yarın öbür gün başka kötülükler yapacak. Bunun için “can güvenliğim tehlikede” dedim. Hemen ertesi gün kızımı kaçırmaya kalktılar. Tanımıyorum etmiyorum, patronun, devletin adamı mı? O da benim şalterlerimi attırdı.

KB: Bugün sen yalnız olmadığınızı; bir sınıfın, işçi sınıfının parçası olduğunuzu, diğer sınıf kardeşleriyle

aslında sorunlarının da ortak olduğunu farkettiler. Dolayısıyla, sorunları ortak olanların ortak hareket etmesi gerekmez mi?

EA: Tabiki. Bizim neden işçi arkadaşlarımızın sorunlarından haberimiz yok. Çünkü bir işçi etkinliğimiz yok. Fabrikalardan, mesailerden, şundan bundan çıkıp da, diyelim ki filan yerde toplantı varmış. Oraya gitsek, kötü mü olur? Ne yazık ki, böyle yerlerde işçiler biraraya gelmiyor. Gerçi, çoğu zaman birileri düzenlese de işçilerin gelme imkanı da yok. Böyle olsa, oralarda işçi hakları konuşulsa işçilerin kafasına bir şeyler girecek. Hangi fabrikada ne yaşanıyor. Ne yaparsak, ne olur? Bunları biz yapamıyoruz. Nasıl olup da bu işçileri biraraya getirmeli? Bunların yollarını bulmak lazım. Diyelim ki DESA işçisine nerde kavuşup da “gel pazar günü şuraya gidiyoruz” diyebileceksin. Kesinlikle, DESA’nın şimdi siparişi olsa belki de pazar günü bile gece yarısına kadar işçiler çalışır. İşte, biz işçilere bunları aktarabilirsek, birbirimizin yaşadıklarından ve ne yapmamız gerektiğinden çok iyi haberdar olacağız. Ben yıllar önce sendikalı işyerinde çalışıyordum. Biliyorum sendikalı işçinin hakkıyla sendikasızın hakkı arasındaki farkı. Maalesef, bunu bilmeyen işçiler de da var. Zaten DESA da bunu yapıyor. Cahil ve gözü açılmamış insanları alıyor fabrikaya. 12 Eylül 1980 darbesi geçeli 30 yıla yaklaşmış. Ama, anne baba da çocuğuna bir şey anlatmıyor ki. Darbeden sonra doğan çocukların hiçbir şeyden haberi yok.

En azından 1980 öncesindeki haklarımıza geri dönelim. O zaman dört dörtlük müydü haklarımız? Değildi, ama yine de iyi yerler vardı. Şimdiki şu devirden daha iyiydi. Sendikası olmayan yerlerde bile en az iki ikramiye vardı. Yıllar öncesinde ölen ve bedel ödeyen insanların sayesinde bunlar kazanıldı. Hak verilmez, alınır. Ama biz o hakları da verdik.

KB: Direniş boyunca fabrika önünde bulunan minibüs ile hatırlanıyor sunuz. Bu süreçte bu minibüsün ziyaretçileri kimler oldu? Kimler yanınızda oldu ve size destek oldu?

EA: Hangi birini sayayım ben? Emekten yana olan herkes geldi. Benim yanıma gelmeyenler sadece iktidardakiler ve MHP’liler. MHP’liler, “onlara solcular sahip çıktı. Onlar sahip çıkmasa, biz onların yanına giderdik” dediler. İlk önce İnönü Mahallesi’ndeki İşçi Kültür Evi ve Hüseyin Hoca başta olmak üzere birçok emekten yana kurum bizim yanımızdaydı.

KB: Onların terörist dediği insanlar sana destek veriyor. Ve sen de artık öyle görülebiliyorsun. Bu konuda ne düşünüyorsun?

EA: Biz de herkese, o insanların öyle olmadıklarını anlattık. Polis bize, “sizin nerede ikamet ettiğiniz bile belli değil” diyor. Bu bir korkunun

ifadesi aslında. Patronların örgütlü mücadeleden korktuğunun en açık ispatı aslında.

Patron bizden korktu. Bunun için cuma namazlarında servis araçları tuttu, rüşvet teklif etti. 30 milyar parayı bana niye veriyorsun? “1 lira alacağım, ama sizin 100 liranızı almayacağım” dedim.

Patronun davranışları, bize her gün söyleyecek bir söz çıkardı. Tecrübemiz arttı. Dostumuzu düşmanımızı daha iyi öğrendik.

Patron bir de utanmadan bizi Ergenekon’la da suçladı. Ekmeğimi elinden almış bir işveren, beni ve sendikamı Ergenekon’la suçluyor. Bizim Ergenekon’la ne işimiz olabilir ki? Bunlarda yalan çok. Varın artık gerisini siz düşünün.

KB: Bugün milyonlarca işçi ve emekçi patronların çeşitli saldırılarına maruz kalıyorlar. Elbette, buna karşı örgütlü ve mücadeleci bir duruş içinde olmak gerekiyor. Buradan, bu işçilere ve emekçilere kendi deneyimleriniz üzerinden nasıl bir mesaj vermek istersiniz?

EA: İşçi arkadaşlarımızın hiçbirinin örgütlülüğünden korkmaması gerekiyor. Örgütsüz işçi köledir. Hakkı da, emeği de, gaspolur. Onurunu, emeğini çiğnemesin. Örgütlü olup da sonradan dönen arkadaşlarıma da diyorum. Yapmasınlar. Böyle arkadaşlar da çıktı. Yazık diyorum. Tabiki biz işçi sınıfı olarak hakkımıza, emeğimize sahip çıkmadığımız sürece gelecek nesil ne olacak? Onları düşünmemiz lazım. Çoluğumuz çocuğumuz var. Yarın torunlarımız olacak. Dededen toruna bu dünya böyle gidiyor. En azından 1980 öncesi haklarımızı kazanmak gerekir, diyorum. Bu çocuklar ne olacak? Bunlar için mücadele etmeliyiz, diyorum. Tek yürek, tek yumruk olmaktan başka çaremiz yok. Emeklilik maaşı ne kadar oldu? 10 TL zam geldi. Bir ayın içinde 4-5 defa zam geliyor. Sen ne veriyorsun da ne alıyorsun? Bunların düzelmesi için meydanlara çıkıp o hakları almak bizim elimizde. Ama o diyor, “banane”; öteki diyor, “banane” Böylece darbeyi yiyen yine bizler oluyoruz. “Kardeşim bir şey yapıyoruz” deyince takıl insanların peşine. Neden korkuyorsun?

Hep söylüyorum; işyerinde, evde, köyde ne olursa olsun hepimizin mücadele etmesi gerekiyor. Hepimiz eziliyoruz. İşyerinde çalışıyoruz. Bizden her ay vergi kesiliyor. Patronlardan ise, senede bir defa kesiliyor. Bizden de senede bir kere kesilsin. Bunları istemek bizim elimizde. Korkarsak elimizde kalan son kırıntı haklarımız da gider. Örgütlenmediğimiz sürece, eziliriz. Mücadele etmemiz gerekiyor. Herkesin cep telefonu var. Her şeyden haberdar insanlar. Aynı gün her tarafta şalter indirilse satış sözleşmelerini kolay kolay kesinlikle imzalayamazlar. Dünyayı ayakta tutan taban işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı kölece çalışmayı redderse; patron, patron olamaz.

“Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”

Taksim’de “Zere’ye ve hasta tutsaklara özgürlük!” yürüyüşü

Hasta tutsakların serbest bırakılması için sendikalar, demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler ve ilerici-devrimci örgütler 31 Temmuz akşamı Galatasaray Lisesi önüne bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Saat 19.30’da Taksim Tramvay Durağı’nda biraraya gelen ve “**Güler Zere’ye Özgürlük Platformu**”nu oluşturan kurumlar “Kanser hastası Güler Zere’ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” pankartının arkasında kortej oluşturarak sloganlarla Galatasaray Lisesi’ne doğru yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş sırasında İstiklal Caddesi üzerinde bulunanlar da alkışlarla eyleme destek verdi. Galatasaray Lisesi önünde DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, Ufuk Uras ve Şair Sennur Sezer birer konuşma yaptı. Ardından Av. Taylan Tanay “Güler Zere’ye Özgürlük Platformu” adına basın açıklamasını gerçekleştirdi.

Tanay, 2000 yılından beri F Tipi cezaevleri başta olmak üzere tüm cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülerin tek kişilik veya küçük gruplar halinde hücrelere yerleştirildiğine işaret ederek uygulanan bu modelin tutuklu ve hükümlülerin bedeni ve ruhi yapıları üzerinde, sağlıklarında onarılmaz yaralar açtığını vurguladı.

Tanay açıklamasını, “*Aksi tutumun yeni ölümlere yol açacağı ve bunun sorumlusunun da siyasal iktidar olacağını kamuoyuna duyuruyoruz*” sözleriyle sonlandırdı.

Canlı ve coşkulu bir atmosferde gerçekleşen eyleme yaklaşık 1500 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Halk Cephesi AKP önünde!

Halk Cephesi, 31 Temmuz günü İstanbul Söğütözü’de bulunan AKP İstanbul İl Başkanlığı önünde gerçekleştirdiği eylemle kanser hastası Güler Zere’nin serbest bırakılmasını istedi.

AKP İl Başkanlığı önünde saat 13.00’te gerçekleşen eylemde, “Eğer Güler Zere serbest bırakılmaz ve ölürse katili AKP olacaktır! / Halk Cephesi” pankartı açıldı.

Halk Cephesi adına yapılan basın açıklamasında “*Bizler Güler serbest kalana kadar adalet istemekten bir an olsun vazgeçmeyeceğiz*” denildi.

Açıklamanın ardından AKP önüne siyah tabut bırakmak isteyen Halk Cephesi sermayenin kolluk güçleri tarafından engellendi. Bunun üzerine oturma eylemine geçildi. Eylem, temsili tabutun, AKP’nin cezaevleri ve siyasal tutsaklara yönelik politikalarının teşhir edilerek AKP İl binası önüne bırakılmasıyla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Erol Zavar serbest bırakılsın!

Türk Tabipleri Birliği, Çağdaş Hukukçular Derneği ve Erol Zavar’a Yaşama Hakkı Koordinasyonu, 3 Ağustos günü Sincan Hapishanesi’nde kalan, sağlık sorunlarına rağmen tahliye edilmeyen devrimci tutsak Erol Zavar’la ilgili bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Cumhurbaşkanlığı’na ulaşmadığı belirtilen raporun tekrar iadeli taahhütlü olarak gönderileceği belirtildi.

Basın toplantısına TTB Merkez Konseyi Başkanı **Gençay Gürsoy**, Çağdaş Hukukçular Derneği Başkanı

Selçuk Kozağaçlı ve Erol Zavar’a Yaşama Hakkı Koordinasyonu adına **Dr. Alp Ayan** katıldı.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Gürsoy, Adli Tıp Kurumu’nun icraatlarının son yıllarda artan oranda tartışıldığını belirtti ve çeşitli örnekler verdi. Açıklamada Erol Zavar’ın sağlık durumu hakkında TTB tarafından hazırlanan rapora dair Cumhurbaşkanlığı Sekreterliği’nce, “*Erol Zavar ile ilgili elimize ulaşmış herhangi bir rapor yoktur*” açıklaması yapılması üzerine raporu tekrar iadeli taahhütlü olarak Cumhurbaşkanlığı’na göndermeyi ve bir basın toplantısı düzenlemeyi tercih ettikleri ifade edildi.

Ardından ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı ve Erol Zavar’a Yaşam Hakkı Koordinasyonu adına Alp Ayan bir konuşma yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hasta tutsaklar için Ankara’ya!

“**Güler Zere’ye Özgürlük Platformu**” 4 Ağustos günü açılacak olan TBMM’ye gitmek üzere **3 Ağustos** akşamı İstanbul’dan uğurlandı.

3 Ağustos akşamı saat 19.30’da Taksim AKM önünde toplanan platform bileşenleri basın açıklaması gerçekleştirerek heyeti Ankara’ya uğurladı.

“Kanser hastası Güler Zere’ye özgürlük Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” pankartı ve “Bilimsel özerk Adli tıp kurumu istiyoruz” ve “Yargı + tecrit + Adli Tıp = ölüm” dövizlerinin açıldığı eylemde, basın açıklamasını Ebru Timtik gerçekleştirdi.

Timtik yaptığı açıklamada, Güler Zere’nin 14 yıldır tecrit hücrelerinde kaldığını ve hapishane koşulları nedeniyle kanser hastası olduğunu ifade etti. Halk nezdinde meşruluğu kalmayan 3. İhtisas Kurulu eliyle Zere’nin mahkum koğuşunda ölüme mahkum edildiği vurgulandı.

“Güler Zere ve hasta tutsaklara özgürlük” talebi TBMM’ye taşındı

İstanbul’dan yola çıkan kurum temsilcileri 4 Ağustos’ta Ankara’da milletvekilleriyle görüştü. Görüşmelerin ardından saat 12.30’da TBMM Dikmen kapısı önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Mehmet Özer tarafından okunan basın

açıklamasında, Güler Zere’nin sağlık durumunun ağırlaştığına dikkat çekilerek, Zere’nin derhal tahliye edilmesi gerektiği bir kez daha hatırlatıldı.

Açıklamanın ardından **ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı**’ya söz verildi. Kozağaçlı, Zere’nin tahliye edilmesi gerektiği yönünde daha önce verilen raporları kabul etmeyerek ATK’ya gönderilmesini eleştirdi, ATK’nın bir üst kurum olmadığını söyledi.

Konuşmanın ardından sabah saat 10.00’da görüşmeye giren heyet adına, milletvekilleriyle gerçekleştirilen görüşmeler hakkında bilgi verildi.

Sabah saatlerinde meclise giriş sırasında, TBMM görevlilerinin “randevunuz yok” bahanesiyle heyeti içeri almama çabası ve çıkarılan zorluklar teşhir edildi.

Ardından görüşmelere dair bilgilendirmede bulunuldu. İstanbul Bağımsız Milletvekili Ufuk Uras, CHP milletvekili Ahmet Ersin, DTP milletvekilleri Akın Birdal, Hasip Kaplan ve Bengü Yıldız ile görüşüldüğü belirtildi, İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Zafer Üskül ve diğer AKP’li vekillerin kendilerine randevu vermemiş olmaları kınanarak, “*onlar için meclis seçimleri insan hayatından daha önemlidir*” denildi.

Eylemde Güler Zere’nin babası da söz aldı ve Güler Zere’nin sağlık durumunun giderek kötüye gittiğini anlattı.

Kızıl Bayrak / İstanbul / Ankara

Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

Güler Zere’nin serbest bırakılması talebiyle Ankara’da Halk Cephesi, TAYAD, Genel-İş, İHD

Ankara Şube, Halkevleri, KESK Ankara Şubeler Platformu, ESP, DTP Çankaya İlçe Teşkilatı, EMEP, AKA-DER, Odak, SDP, EHP, ÖDP, ÇHD, TKP, 78'liler Girişimi, Alnteri ve Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu 31 Temmuz günü Adalet Bakanlığı önündeydi.

Eylemde örgütleyici kurumlar adına "AKP'nin hukuku nazi hukudur. Nazi hukuku Güler Zere'leri öldürüyor!" ve Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu adına "Erol Zavar'a ve tüm hasta tutsaklara özgürlük!" şiarlı pankartlar ve üzerinde hasta tutsakların adlarının yazılı olduğu siyah bir tabut taşındı.

Mehmet Özer'in okuduğu ortak basın metnindeyse Adli Tıp Kurumu'nun verdiği yanlı raporlar teşhir edildi. Adli Tıp'taki uygulamaların son bulmasının Adalet Bakanlığı'nın emri ile mümkün olduğu belirtildi.

Eyleme BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Adli tıp ve bakanlığa kefen...

Ankara'da Güler Zere için yapılan eylemler 1 Ağustos günü Kızılay Postanesi önündeki basın açıklamasıyla devam etti.

Saat 14.30'da postane önünde bir araya gelen kurumlar adına bir heyet Adli Tıp ve Adalet Bakanlığı'na kefen gönderdi.

Ardından ortak basın metni okundu. Açıklamada Güler Zere başta olmak üzere devrimci tutsakların ölümüne mahkûm edildiği ve Adalet Bakanlığı'nın bu duruma seyirci kaldığı söylendi.

Açıklama şu sözlerle son buldu: "Adli tıp kurumu lağvedilmeli, iktidar başta olmak üzere sessiz imha politikalarına son vermeli ve kendi koyduğu yasaları uygulayarak Güler Zere, Erol Zavar ve diğer hasta tutsakların tahliyesi için gerekeni yapmalıdır."

Okunan ortak açıklamanın ardından Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu adına da bir açıklama yapıldı. Açıklama hasta tutsakların tahliye edilmesi talebiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

İzmir'de Zere eylemi...

31 Temmuz günü saat 19.30'da İzmir Kemeraltı girişinde Halk Cephesi tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasında "Güler Zere'ye özgürlük – Halk Cephesi", "Kanser hastası Güler Zere'nin tahliye edilmesi için sen de destek ver" şiarlı Adalet Bakanlığının telefon ve faksının yazılı olduğu pankartları açıldı.

Eylem Güler Zere'nin sürecini anlatan Halk Cephesi İzmir Temsilciliği imzalı basın açıklamasının okunması ve ardından gerçekleştirilen 5 dakikalık oturma eylemiyle son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Zavar ve hasta tutsaklar için...

Kanser hastası devrimci tutsak Güler Zere'yle birlikte, cezaevlerinde tecrit ve baskı koşullarında tutuklulukları devam eden hasta tutsakların durumu da gündeme taşındı.

Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu, 1 Ağustos günü İstanbul Galatasaray Lisesi önünde ve İzmir'de basın açıklamaları gerçekleştirdi. Hasta tutsakların serbest bırakılmasını istedi.

İstanbul'da koordinasyon adına basın açıklamasını gerçekleştiren Yeşim Kantekin, cezaevlerinden İsmet Ablak'la birlikte bir tabut daha çıktığını, son dönemde hasta tutsakların serbest bırakılmamasından kaynaklı ölümlerin sıklığına, bu katliamların devam etmemesi için hasta tutsakların derhal serbest bırakılmasını söyledi.

İzmir'de gerçekleşen eylemde "Tecrit öldürür, dayanışma yaşatır! Güler, Samet, Erol'u yaşatalım! /

Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu" yazılı pankart açıldı. Hasta tutsakların serbest bırakılmasını konu alan basın metninde ortak mücadelenin önemine vurgu yapıldı.

Eyleme BDSP ve ÇHD destek verdi.

Odak Dergisi Yazışmaları Müdürü Erol Zavar'ı "Direniş Hareketi" örgütüne üye olduğu iddiasıyla Ankara 2 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi 2001'de müebbet hapse mahkum etti. Zavar 50'ye yakın kanserli tümörün çıkarıldığı toplam 15 ameliyat geçirdi, hastalığı hassas ve kesintisiz bir tedavi süreci gerektiriyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir

İzmir'de "Zere'ye özgürlük" eylemi!

4 Ağustos günü İzmir'de yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştiren Halk Cephesi "Güler Zere'ye özgürlük" istedi.

Saat 19:30'da Karşıyaka dolmuş son duraklarında toplanılarak başlanan eylemde, "Güler Zere'ye Özgürlük / Halk Cephesi" pankartı açılırken ve "Güler Zere'nin tahliye edilmesini istiyorum! Çağırma sen de katıl!" şiarlı, Güler Zere için Adalet Bakanlığı'na basınç oluşturma çağrısında bulunan telefon ve faks numaralarının yazılı olduğu Halk Cephesi imzalı dövizler yer aldı.

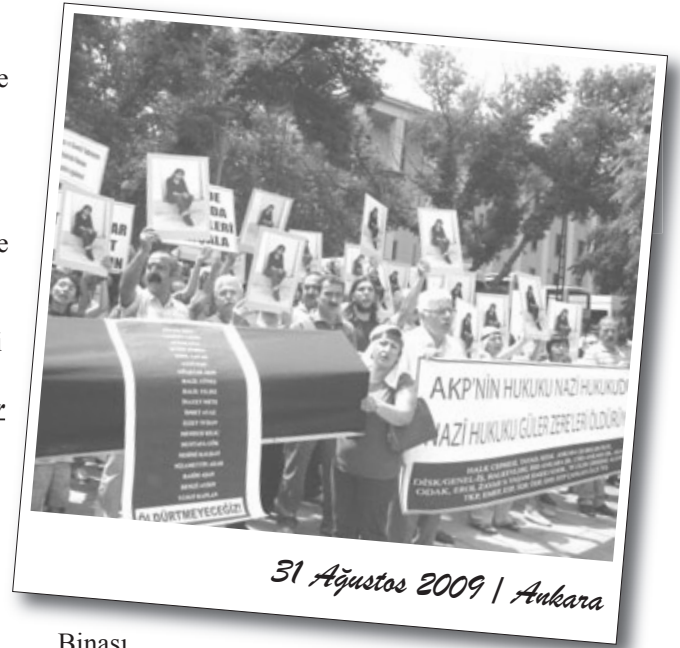
Karşıyaka Çarşısı'ndan yürüyüşe geçen kitle Karşıyaka çarşısındaki İş Bankası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın metninde; Güler Zere'nin hala tutuklu olduğu ve yaşaması için serbest bırakılması gerektiği vurgulandı. Basın metninden sonra eyleme destek veren devrimci kurumlara teşekkür edildi. Eyleme BDSP, Alnteri ve ESP destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Adana'da Güler Zere ile dayanışma eylemi

Güler Zere'nin serbest bırakılması talebiyle biraraya gelen kurumlar 4 Ağustos günü Adana'da bir eylem gerçekleştirdi. Saat 12.30'da İnönü Parkı'nda sloganlar eşliğinde biraraya gelen kurumlar buradan, hazırlanan temsili bir tabutla AKP İl Binasına yürümek istedi. Yoğun önlem alan polisler ise ancak 15 kişiye izin vereceklerini aksi halde kitleyi yürütmeyeceklerini söylediler. Yapılan görüşmenin sonucunda imzacı 22 kurumdan birer temsilci tabutu olarak sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti ve AKP İl

31 Ağustos 2009 | Ankara

Binası

önüne geldi. Tabutun bırakılmasının ardından İnönü Parkı'na dönülerek burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen tarafından okunan basın metninde Güler Zere'nin durumuna değinilerek Zere'nin sağlık durumunun giderek kötüleştiği buna sessiz kalınmayacağı belirtildi.

Eylem hasta tutsaklar tahliye edilene kadar mücadelenin süreceğinin ifade edilmesinin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

İHD: "Hasta tutsaklar tahliye edilsin!"

İHD İstanbul Şubesi 5 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde, hasta tutsakların serbest bırakılması için gerçekleştirdiği eylemde dayanışma amacıyla Galatasaray Postanesi'nden mektup gönderdi.

İHD YK üyesi Ümit Efe'nin okuduğu açıklamada hasta tutsakların, tedavi edilmemesi ve cezaevlerinde tedavileri mümkün olmayan tutsakların tahliye edilmemesi nedeniyle tutsakların ölümlerle boğuştuğu ifade edildi. Efe, hasta mahpusların tahliye edilmesini istedi ve yetkilileri göreve çağırdı.

Açıklamanın ardından İHD İstanbul Şube YK üyesi Baki Boğa hasta tutsaklara gönderilecek mektubu okudu. Pankart açılarak yürünen Galatasaray Postanesi'nde mektuplar postalandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Nur Birgen'den yeni inciler...

JİTEM'in kurucusu ve ikinci Ergenekon davası kapsamında tutuklu bulunan emekli Albay Arif Doğan'ın, sağlık sorunları gerekçesi öne sürülerek "şâibeli" bir biçimde tahliye edilmesi kararının arkasından Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu Başkanı Dr. Nur Birgen çıktı.

Devrimci tutsaklar hakkında verdiği "ölüm fermanları"yla anılan Birgen'in, Doğan'ın tahliye edilmesine yönelik hazırlanan raporda imzasının bulunduğu ortaya çıktı.

"Doktor" sıfatını kontrgerilla elemanlarına yönelik şâibeli raporlar sağlamak, hapishanelerde tecrit koşullarında kalan devrimci tutsakları ölümüne terk etmek için taşıyan Nur Birgen, tedavisi Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi mahkum koğuşunda devam eden devrimci tutsak Güler Zere hakkında verdiği "ölüm" kararıyla gündeme gelmişti.

Birgen ayrıca, Özel Harekat Dairesi Eski Başkan Vekili İbrahim Şahin'in affedilmesini sağlayan rapora imza atmakla da tanınıyor.

Güler Zere hakkında Adli Tıp Kurumu tarafından verilen sağlık raporları kamuoyu tepkisiyle karşılaşmış, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün Adli Tıp Kurumu'nun denetlenmesi için Devlet Denetleme Kurumu'na verdiği talimatın ardından kurumda yeni atamalar yapılmıştı.

Kuruma 10 yeni doktor atanmasına rağmen tepkilerin baş hedefi olan Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu Başkanı Nur Birgen'e dokunulmayarak Adli Tıp'ın verdiği skandal kararlar aklanmıştı.

Doktor Nur Birgen, 19 Aralık katliamının ardından Wernicke-Korsakoff hastalarına "sağlam" raporu vererek Ölüm Orucu gazilerinin tekrardan cezaevine alınmalarını koşullamıştı. İşkence mağdurlarına "sağlam" raporu vermesi sonucunda TTB tarafından 6 ay meslekten men cezasına çarptırılan Birgen sonrasında ödüllendirilerek Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu'nun Başkanı olarak görevlendirildi.

Devrimci sınıf çalışmalarından...

Gebze'de kriz karşıtı kampanya sürüyor!

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde BDSP olarak başlattığımız "Krizin faturası patronlara" şiarlı kampanyamız sürüyor.

İlk toplantımızda yaşadığımız krizin yıkıcı etkilerini ve kriz karşıtı kampanyamızın içeriği, bu kampanyanın hangi araç ve pratiklerle örülmesi gerektiği üzerine konuşmuştuk. Kampanyamızın ilk ayağı olan ve yaklaşık bir yılı aşkın süredir grevde olan E-Kart işçilerini ziyaret etmiştik.

Geçen hafta sonu yaptığımız ikinci toplantıyla birlikte önümüze birtakım hedefler koyduk. Krizi fırsata çevirmeye çalışan sermaye cephesinin çıkarmak istediği kölelik yasasını anlatan "Pazarlarda satılacak köle, işçi simsarlarının elinde kiralık mal olmayacağız! Kölelik yasasını parçalamak için mücadeleye!" şiarlı BDSP imzalı bildirimlerimiz Gebze'deki bir dizi temel fabrika ve emekçi mahallelerine ulaştırıldı.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü Sarkuysan, Akkardan, Kroman Çelik, Çayırova Boru ve Şahin Motor fabrikalarının işe giriş ve çıkış saatlerinde gerçekleştirilen dağıtımların yanısıra kentsel dönüşüm projesi kapsamında olan Cumhuriyet ve Erişler mahallelerine ve FEN-İŞ Köprüsü'ne bildiri dağıtımları gerçekleştirildi.

Kampanya kapsamında alınan kararlar çerçevesinde Ümraniye Dudullu'da Entes fabrikası önünde direnen Gülistan Kobatan ziyaretini ve "Kriz ve işçi sınıfı" başlıklı paneli önümüze görev olarak koymuş bulunmaktayız.

Gebze BDSP

Kocaeli'de bildiri dağıtımı

Sınıf devrimcileri olarak, krizin bedelini en ağır ödeyen kentlerden biri olan Kocaeli'de sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağırıyoruz.

Krizin işçi ve emekçilere fatura edilmesine karşı yürüttüğümüz çalışma çerçevesinde sermayenin son saldırılarından olan "kiralık işçi büroları"nın teşhirini yapıyor ve sermayenin kıdem ve ihbar tazminatına göz diktiğini anlatıyoruz.

Bu eksenle Kocaeli'nin emekçi semtlerine düzenli olarak Kızıl Bayrak'ı ve "Kölelik yasasını parçalamak için mücadeleye!" başlıklı BDSP bildirimlerini ulaştırıyoruz.

Son olarak Derince Öğretmenler Mahallesi'nde, Harmantarlar ve Erzurumlular Mahallelerinde bildiri dağıtımları gerçekleştirdik. Bildiri dağıtım esnasında bir çok işçi ve emekçi ile krize, krizin yıkıcı etkilerine dair konuşma fırsatı bulduk. Krizin işçi ve emekçilere fatura edilmesine karşı yürüttüğümüz devrimci faaliyetimiz devam edecek.

Kocaeli BDSP

Kartal EKK çalışmaları sürüyor

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu, çalışmalarının ilk ayağını iç seminerlerle başlattı. Geride bırakılan iki seminer "Tarihten günümüze kadının ezilmişliği" ve "Kapitalizmde kadın ve toplumsal kurumsallaşmalar" başlıklarından oluştu. Seminerlerde özellikle emekçi kadın sorununa işaret edildi, kadın sorunu üzerine değerlendirmeler yapıldı. Canlı, uzun tartışmaların gerçekleştiği seminerler, örneklerle zenginleştirildi. Seminerler, feminizm tartışmalarıyla devam edecek.

Aynı zamanda Kartal'da işçi kadınlara ulaşmak amacıyla bir anket çalışması başlatıldı. Bu anket çalışmasından önemli deneyimler elde edildi. Kartal EKK, çeşitli fabrikalardan tanışılan işçi kadınlarla ev toplantıları düzenlemeyi önüne koydu. Hedef fabrikalara yönelik olarak Anadolu Yakası İşçi Bülteni'nin dağıtımını gerçekleştirdi.

Kartal EKK, ayrıca Ekim ayında gerçekleştirilecek olan Metal İşçileri Kurultayı'na yönelik çalışmalarını başlattı. Krizin emekçilerin krizi olmadığını emekçi kadınlarla tartışmaya açarak metal işçisi kadınlara ve işçi eşlerine, Metal İşçileri Kurultayı'na katılım çağrısı yapıldı.

Kartal EKK, çalışmalarını güçlendirerek sürdürecektir.

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu

Kartal Gençlik Komisyonu kuruldu!

Kartal'da uzun süredir yürüttüğümüz yoğun çalışma sonucu **Kartal Gençlik Komisyonu**'nu oluşturduk. Kapitalist sistemin yozlaştırma politikalarına ve saldırılarına karşı gençliğin örgütlülüğünün önemli bir noktada durduğunu biliyoruz. Uyuşturucu ve birçok gerici politikaya inat kendi örgütlülüğümüzü kurmamızın gerekliliği üzerine uzun tartışmalar, toplantılar düzenledikten sonra komisyonumuzun ilk pratik adımlarını da gerçekleştirdik.

Bölgemizde bulunan genç işçi ve öğrencilerle ilk olarak Ekim ayında yapılacak olan Metal İşçileri Kurultayı'na destek amacıyla Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımlarına katıldık. Yine metal işçilerinin düzenleyeceği futbol turnuvalarına dâhil olduk. Aynı zamanda Anadolu Yakası İşçi Bülteni ve Kızıl Bayrak dağıtımlarına düzenli bir şekilde katılıyoruz.

Yaz sürecini iyi değerlendirmek amacıyla önümüze bir aylık bir planlama koyduk. Düzenlediğimiz haftalık toplantılarla her hafta önümüze bir tartışma konusu ve aynı zamanda haftalık film gösterimleri, müzik dinletisi vb. etkinlikler koyduk. 1 Ağustos Cumartesi günü gerçekleştirdiğimiz film gösterimiyle ilk etkinliğimizi yapmış olduk. Kartal İşçi Kültür Evi'nde gösterdiğimiz "İsyan" filmine 15 genç katıldı.

Gösterdiğimiz "İsyan" isimli film, 1999 yılında DTÖ (Dünya Ticaret Örgütü) protestoları kapsamında gerçekleştirilen eylemleri, işçi sendikalarının gerçekleştirdiği grevi ve bunların sonucunda DTÖ toplantısının iptal edilmesini anlatıyordu.

Film gösteriminden sonra Kartal Gençlik Komisyonu olarak gösterdiğimiz film üzerine bir söyleşi gerçekleştirerek etkinliğimizi sonlandırdık. Haftaya yapacağımız toplantıda gösterdiğimiz filmin de teması olan emperyalizm gündemini tartışma konusu olarak belirledik.

Aynı zamanda KGK olarak Kartal İşçi Kültür Evi'nde tiyatro çalışmalarına başladık. Tiyatro grubumuz ilk toplantısını almış oldu. Yapacağımız tiyatro çalışmalarında işçi gençlerin ve işçi sınıfının yaşadığı sorunları işlemeyi planladık. Bu noktada yerel bültenimizde yer alan fabrika yazılarından esinlenerek skeçler yazmaya başladık. En kısa zamanda gösterimlere başlamayı hedefliyoruz.

KGK olarak okuma çalışmalarına hız vermek ve kurumumuza gelen gençlerin ve işçilerin devrimci romanlara daha fazla ulaşabilmeleri için kütüphanemizi genişletmek üzerinden bir kampanya başlattık. KGK bileşenleri kendi evlerinde bulunan bir takım romanları şimdiden kurumumuza bağışlamış oldular. Oluşturmaya çalıştığımız kütüphane fonuyla, çıkarttığımız kitap listesinin alımını en kısa zamanda gerçekleştirmeyi hedefliyoruz. Aynı zamanda mahallemizdeki duyarlı işçi ve emekçileri de bu kampanyaya katabilmek için bir el ilanı çıkartıp kitap bağışlamalarını isteyeceğiz.

KGK olarak çalışmalarımıza devam edeceğiz.

Kartal Gençlik Komisyonu

İzmir'de direnişçi işçilerle dayanışma kampanyaları!

Uzun sayılabilecek bir dönemdir çeşitli siyasal kampanyalar içerisinde bulunan sınıf devrimcileri, seçimler ve 1 Mayıs'ın ardından yaz döneminde de yeni kampanyalarla yollarını yürümeye devam ediyorlar. Yaz aylarının bilinen durgunluğu ve atıl tablosuna karşın kendi cephelelerinden sınıfın gündemlerine müdahale çabalarını sürdürüyorlar.

Son dönemde İstanbul'da yoğunlaşan direnişler sınıf hareketine belli bir soluk kattığı gibi bu direnişler içerisinde kadın işçilerin öne çıkmaya başlamaları sınıf mücadelesi payına anlamlı katkılar sağlıyor. DESA direnişçisi Emine Arslan'dan sonra Entes işçisi Gülistan Kobatan'ın direniş saflarına katılması, Meha Tekstil'in kadın direnişçilerinin direnişin ön saflarında yer alması gibi örnekler bunu ifade ediyor. Kadın işçilerin bu direnişçi tutumları sınıf mücadelesinin samimi öğeleri tarafından belli bir destek ve dayanışmaya konu ediliyor. İzmir'den sınıf devrimcileri de kendi paylarına kadın direnişçilerin hak ettikleri destek ve dayanışmayı örgütlemek için seferber oldular. İlk başta dayanışma kampanyasının Emine Arslan ve Gülistan Kobatan üzerinden kurgulanmış olmasına karşın, DESA direnişinin sonlanması nedeniyle dayanışma kampanyası Entes direnişiyle sınırlanmış oldu.

Kampanyanın ara gündemleri ve araçları baştan ayrıntılı bir biçimde belirlenip planlandı. Her aracın kullanımı için belirli bir zaman ayrıldı ve belirlenen tüm araçlar sırasıyla devreye sokuldu. Bir aylık bir dönem kapsayan kampanya çalışmasında basın açıklamaları, dayanışma masaları ve kermes gibi araçların yanısıra afiş ve bildiri gibi araçlara başvuruldu.

Emekçi Kadın Komisyonu, Tekstil İşçileri Bülteni ve Demir Çelik İşçileri Bülteni'nin güçleriyle yürütülen kampanyamızı 2 Ağustos Pazar günü yaptığımız etkinlikle sonlandırmış olduk. Bir aylık bir zaman diliminde yaptıklarımızın ardından çalışmaların finali sayılabilecek etkinliğimiz, yaz aylarına kıyasla anlamlı bir katılım ve içerikle gerçekleşti.

Hedefli bir kitle çalışması pratiği

Ay boyunca sistemli bir biçimde yürütülen kampanya çalışmasının en başarılı yönü birebir kitle çalışması ayağı oldu. Özellikle ilçe ve kent merkezlerinde açılan masalar, emekçilerin ilgisine konu oldu. İki çalışma alanında toplamda altı yüze yakın mesaj toplandı. Kermes ise, bir bölgede sınırlı kalması ve masaların insan akışının az olduğu bir yerde açılabilmesinden kaynaklı aynı ilgiye konu edilemedi. Fakat kermesin ön çalışmasında, malzemelerin toplanması sürecinde özellikle emekçi ev kadınlarının azımsanmayacak katkılarını aldık ve bu yönüyle bir başarıdan söz edebiliriz. Yapılan basın açıklamalarının yine belli bir başarıyla gerçekleştiğini ve emekçilerin ilgisine konu olduğunu söyleyebiliriz.

Materyal kullanımında ise alışık olduğumuz bir başarıyla yaygın bir dağıtım gerçekleştirildi. Çıkarılan A-3 afişleri ve ozalitler ilçe ve kent merkezlerine belli bir yaygınlıkta kullanıldı. Bu konuda sınırlı kalan yanımız ise materyallerimizin istenilen düzeyde ve yaygınlıkta organize sanayi bölgelerine taşınmamış olmasıydı. Bu zayıflığa rağmen etkinliğe katılan

kitlenin önemli bir ağırlığı sanayi işçilerinden oluştu. Güçlerimizle yapılan ortak değerlendirme ve gözlemler de gösteriyor ki, etkinliğin gündemi asıl muhataplarıyla buluştu. Ayrıca işçilerin etkinlikte yapılan konuşma ve tartışmalara etkin bir biçimde katılmaları da aynı gözlem ve düşünceleri doğrulamıştır. Bunun yanısıra gerek direnişlerin yarattığı, gerekse de kentte yürütülen çalışmamızın etkisiyle yaratılan ilgi etkinliğimize çeşitli sendikalar, kurumlar ve Kent A.Ş. direnişçilerinin de katılımını sağladı.

Kampanyamızın geride kalmasının ardından yürüttüğümüz çalışmamızı değerlendirdiğimizde asgari bir başarıyı yakaladığımızı söyleyebiliriz. Başarının asıl alanını yukarıda ifade ettiğimiz gibi kitle çalışması ağı oluşturmuştur. Etkin bir kitle çalışmasının sonucu olarak "Krizin faturasını ödememek için tek başına bir kadın işçinin direnişi" olgusu kentin gündemine sokulabilmiştir. Bu vesileyle komünistlerin krizin başlangıcından beri, (bahar kampanyalarında, seçimde, 1 Mayıs'ta) yürüttükleri krizin faturasını ödememe gündemli faaliyetleri aralıksız olarak devam ettirilmiş, kitlelerin gündeminde tutma ve tutum aldırma çabalarına devam edilmiş oldu.

Gülistan Kobatan'la dayanışma kampanyasının dışında kentteki diğer gelişmelere de müdahale çabaları da kesintiye uğramadan sürdürüldü. Demir-çelik havzasında yaşanan iş cinayetine karşı gösterilen refleks ve Kent A.Ş. direnişi ile dayanışma çabaları bunların başlıcalarıdır. Bunun dışındaysa BDSP'nin istihdam bürolarıyla ilgili bildirisini kampanyayla birleştirilerek yaygın bir biçimde kullanılmıştır.

Direnişlerle dayanışma faaliyetleri sürecek!

Gülistan Kobatan'la dayanışma çalışmasının ardından yaz aylarının durgunluğu ve ataletine takılmadan yeni bir kampanyayla faaliyetimizi sürdüreceğiz. Kurumumuzun 7. yılını bu sefer tüm direnişlerle dayanışma örgütleyen bir kampanyayla karşılayacağız. Böylece önümüzdeki ay içerisinde de gündemimiz direnişler olacak. Bu sefer kampanyamız fiilen süren bütün direnişleri kapsayarak genişleyecek.

Başta Kent A.Ş. direnişi olmak üzere ATV-Sabah, Sinter, E-Kart ve Sabra'da saldırıya uğrayan devrimci işçiler bir kez daha ve daha güçlü bir biçimde İzmirli işçi ve emekçilerin gündemine sokulacak, direnişçi işçilerle dayanışma örgütlenecektir.

Bu kampanya dönemimizde kuşkusuz Kent A.Ş. direnişi önemli bir yer tutacaktır. Yüzüncü gününe gelen ve son zamanlarda Belediye başkanı ve kolluk güçlerinin ortak saldırılarının hedefi olan direniş, sınıf devrimcileri payına daha fazla ilgi ve dayanışmayı hak etmektedir. Dahası Kent. A.Ş. de direnişin başından beri yaşanan durgunluk ve atalet tablosunun kırılabilmesi için bu zorunludur da. Sendikaların diplomasi yoluyla sorunu çözme eğilimi ve beklemeciliği, işçilerin içinde buldukları umutsuzluk ruh hali ve son dönemlerdeki hareketsizliğe duydukları tepki yapılacaklar hakkında şimdiden ipuçları vermektedir.

Yeni kampanya çalışmamız içerisinde dikkat göstereceğimiz öncelikli görevimiz, yürüteceğimiz çalışmanın bu kez daha yoğun bir biçimde sınıf kitleleri ve sanayi havzalarını kapsamadır. Bu hem kampanyamızın içeriği nedeniyle gerekli, hem de sınıf çalışmamızın bir an bile zayıflamaması payına önemlidir. Bir başka önemli eksik öğe ise, çevre ve çeper güçlerimizin çalışmaya dahil edilmesi, daha kapsamlı bir çalışmanın örgütsel zemininin yaratılmasıdır. Elbette yaz aylarının yarattığı anlaşılır dağınıklığı gözden geçiriyor değiliz. Çeper güçlerin kampanyamızda önceki süreçlere göre daha sınırlı biçimde konumlanması biraz da buna bağlı. Fakat geçici olan bu durum bizim reflekslerimizi zayıflatmaya yol açmamalı ve mümkün olan en geniş gücü faaliyetimize dahil etmeyi başarmalıyız.

Yürütülecek olan kampanyanın ardından daha kapsamlı ve yoğun çalışma süreçleri bizi beklemektedir. Geride bıraktığımız ve yürüteceğimiz kampanyalarımız sonbahar aylarında daha da yoğunlaşacak, çalışmalarımıza şimdiden zemin hazırlayacaktır. İzmirli komünistler yaz aylarının durgunluk ve ataletine takılmadan işçilerle dayanışma kampanyasını hak ettiği bir başarıyla gerçekleştireceklerdir.

İzmir'den Komünistler

Har(a)ç saldırısı karştı mücadele ve Genç-Sen...

Birleşik, kitlesele, militan bir gençlik hareketi yaratma sorumluluğu!

Üniversiteler yaz tatilindeyken YÖK, üniversite har(a)çlarına yapmayı düşündüğü zammı açıkladı. Önerilen zam miktarı %8 ila %500 arasında değişiyor. Bu önerinin yapılmasıyla birlikte birçok refleks tepki ortaya konuldu. **Öğrenci Gençlik Sendikası** (Genç-Sen) da başından beri bu saldırıya karşı refleks eylemler hayata geçirmiş, bu gündeme dair tepkinin açığa çıkmasında ve kamuoyu oluşmasında çaba sarf etmiştir.

Ancak henüz yeni başlayan bu süreç Genç-Sen içerisindeki liberal-reformist blok ile devrimci çizgi arasındaki ayrımı da harç saldırısı vesilesiyle bir kez daha belirginleştirmiştir.

Devrimci Genç-Senliler bu sürece iki temel tartışma ışığında bakmaktadır: **Birincisi** süreç, saldırıyı karşılamaya yetecek bir bütünsellikte işlenmeli yani ticari eğitim saldırısı bütünsel bir hatta ele alınmalıdır. **İkinci** olarak ise, bu sürecin birleşik, kitlesele, devrimci bir gençlik hareketi yaratabilmenin olanaklarını ortaya çıkarması amaçlanmalıdır.

Genç-Sen'in öne sürdüğü taleplere dair

Genç-Sen içerisindeki liberal-reformist bloğun bu dönemde yapılması planlanan zam saldırısının karşısında ortaya koyduğu ilk şiarlar **"Harçlara zam yaptırmayacağız!"** ve **"Bu yıl harçları devlet karşılasın!"** olmuştur. Bu şiarlar sürece bakışın sıkıntılarını ortaya koymaktadır.

Ticari eğitim saldırısı, dünya genelinde yaşanan neoliberal dönüşümün eğitim alanındaki yansımaları ifade eder. Bu saldırı ile kendisi bir hak olan ve parasız olması gereken eğitim, kişinin kendi gelişimini sağladığı vb. gerekçelendirmeleriyle gaspedilmeye başlanmıştır. Harç uygulaması da parasız eğitim hakkını gasp eden bu saldırının önemli bir parçasıdır. Bu yönlü bir saldırının karşısında, harç uygulamasının kendisine dair söz söylenmesi gereklidir.

"Harçlara zam yaptırmayacağız!" şiarı sorunu yapılan zamlara daraltmakta ve harç uygulamasını meşrulaştırmaktadır. Genç-Sen'in ilk elden ortaya koyduğu bir diğer talep ise **"bu yıl harçları devlet karşılasın"** şiarıdır. Bu talebin anlamı ve sınırı kriz koşullarında harç ödemenin öğrenciler için zor olmasıdır, **"Öğrenciler mevcut masraflarını zor karşılarken bir de zam yapılıyor"** denilmek istenmektedir. Belirlenen ilk talepler ne harç, ne de paralı eğitim uygulamalarının kendisine dair söz söylememiştir. Hatta bu iki şiar harç kavramını **olağanlaştıran** bir anlayışı yansıtmaktadır. Eğitimin bir hak olduğuna, paralı olmasının bir ticarileştirme saldırı olduğuna dair bir yaklaşım ile ele alınmamıştır.

Genç-Sen içerisinde yapılan tartışmaların sonucunda, "bu yıl" ibaresi kaldırılarak mevcut şiar **"Harçları devlet karşılasın!"** şeklinde formüle edilmiştir. "Harçları ödemiyoruz!" önerisi ise şiar açısından uygun bulunmamış, kriz vurgusu olmadığı söylenerek kitlelerin daha kolay sahiplenebileceği şiarlar kullanmak gerektiği savunulmuştur. İllerde yapılan toplantılarda ve temsilciler meclisinde Devrimci Genç-Senliler'in yaptığı tartışmalar sonucunda taleplerin arasına **"Parasız eğitim istiyoruz!"** eklenebilmiştir. Tartışmaların sonucunda

"Parasız eğitim istiyoruz!" talebinin eklenmiş olması sadece har(a)ç uygulaması açısından değil eğitim sürecinde karşımıza çıkartılan paralı uygulamaların hepsini içerisinde barındırması açısından anlamlıdır.

Devrimci Genç-Senliler açısından **"Harçlar kaldırılmalı!"** bu noktada söylenmesi ve vurgulanması gereken temel bir şiarıdır. **"Harçları devlet karşılasın!"** ve **"Harçlar kaldırılmalı!"** şiarlarının harçları ödememe noktasında aynılaştığı da yapılan tartışmalarda liberal-reformist blok tarafından savunulmuştur. Oysa bu şiarlardan ilki, harç kavramını meşrulaştıran, bu uygulamaya dair söz söylemeyen bir yaklaşımdır. Kitleye verilecek bilinç noktasında muğlaklık taşımaktadır, bilinç açıklığı yaratan ve net bir tutum alan yanı yoktur. "Her ikisinde de para vermeyeceğiz" gibi bir yaklaşımla ele alınması sorunun kapsamını sığlaştırmaktadır.

Önerilen **"Harçları ödemiyoruz!"** şiarı ise yapılan saldırıya karşı öğrenci kitlelerinin somut tutum almaya çağrılmasını ifade eder. Bu şiar çerçevesinde, harç saldırısına karşı harekete geçen tepkiyi eylemli bir hatta kanalize etmek ve boykot örgütlemek bir hedef olabilmelidir.

"Krizdeyiz yarısını öderiz"de de öne sürüldüğü gibi var olan durumu ve yarattığı sonuçları kabullenip "bunun üzerinden elde edilebilecekler" kıstası üzerinden yol yürümeye çalışmakla gerçek ve kalıcı bir sonuç alınacağı düşünülmesi hayaldir. Genç-Sen olarak haklarımızı unutmadan, haklarımızın elimizden alınmasına karşı bir mücadele hattını önümüze koymalıyız.

Birleşik, kitlesele, devrimci bir gençlik hareketi için!

Devrimci Genç-Senliler sürecin başında Genç-Sen'i ilerici güçlerin bir araya geldiği bir zeminde politik ve örgütsel bir tutum almak açısından olumlu bir adım olarak tanımlamıştır.

Genç-Sen'in bu süreç içerisinde hareket ile kurduğu bağ sınırlarında genişleyecek, gençlik hareketini geliştirecek bir güce dönüşebileceği, bunun olmadığı koşullarda ise bu süre içerisinde olumlu olarak tanımladığımız adımların da heba edileceği söylenmişti.

Genç-Sen bu süreçle birlikte daha hareketli olduğu yerelerde açık toplantılar örgütlemeye başlamıştır. Daha geniş toplantılarda süreci tartışma, planlama başından beri olması gereken bir işleyişin hareketli bir süreçte Genç-Sen'e dayatmasıdır. Böylesi bir süreçte kitle başka türlü kucaklanamazdı. Genç-Sen'in kitleye sadece çağrı yapan sınırdaki kalması onun bu süreçte kitleleşme olanağı taşıması yerine dışlanmasına neden olurdu. Genç-Sen bu yönlü bir adım atmıştır, ama sonrasında da bunun kalıcı olması sağlanmalıdır. Genç-Sen sürekli aktif bir çalışma örmeli ve en geniş birlikteliklerde gündemleri ve eylemsellikleri, politik hattını tartışmalıdır. Böyle olduğu bir durumda gençlik hareketinin her daim belirleyici bir öznesi olur ve "özörgütlülük" olma iddiasını hayata geçirebilmenin zeminini yaratabilir.

Devrimci Genç-Senliler'in yaptığı birçok tartışmanın, Genç-Sen içerisindeki liberal-reformist blok açısından bilinçli olarak önü kesilmeye çalışılmış olsa da, pratik bu tartışmaları güncellemiştir. Uzun bir süre Genç-Sen'i tüzüksel normlara sıkıştıran ve hareketsiz kalmayı kendine bir tarz olarak oturtmaya çalışan anlayışların bugün 'tüzüksel normlar'ın üzerinden atılması bir tesadüf değil, pratiğin zorlamasıdır.

Bu süreçte birleşik bir mücadele hattı üzerine yapılan tartışmalarda özellikle İstanbul İl Meclisi'ndeki tartışmalarda birleşikliğin "gereksiz" ve "hayal" olduğu vurgusu belirli anlayışlar tarafından dile getirilmiş, birçok grubun bizim eylemliliklerimize gelmemesi üzerinden gerekçelendirilmiştir. Bu anlayış birleşik hareketi Genç-Sen'in sürece kendisini dayatması olarak anlamaktır. Başını TÖP ve EHP Gençliği'nin çektiği bu anlayış İstanbul İl Meclisi

toplantısında büyük bir çoğunluk tarafından mahkum edilmiştir. Temsilciler Meclisi'ne taşınan tartışmada alınan karar, bir eylemin birlikte örülebilmesi için diğer öznelerle çağrıdır. TM'den çıkan karar bir eylem süreci olsa da Genç-Sen süreci bütünlüklü ele almak, yoğunlaşan saldırılara karşı ortak bir mücadele hattına evrilmek zorundadır.

Böylesi bir süreçte Genç-Sen'i kendi dar pratikleri ile sınırlamaya çalışan aynı anlayış kitle örgütlenmesi sorununu çözdüğü yanılısaması ile karşı karşıyadır. Elbette ki bu yanılısama Genç-Sen'e ve gençlik hareketine dair bir kavrayışsızlığın ürünüdür. Genç-Sen'in sürecin aktif bir öznesi olmasını, "süreci alıp götürmek", "öncü olmak" gibi tanımlamalarla değerlendirilmesinin bugün için henüz bir karşılığı yoktur. Herhangi bir kitle örgütü veya siyasal gençlik örgütü bir sürece aktif müdahale etmiş, süreçte belirleyici bir unsur olmuş olabilir ama bu tablodan kaynaklı bu onun öz örgütlülük olduğunu göstermez. "Kitle örgütlenmesi sorununu bir çırpıda masa başında çözeceğini sanan yaklaşım, elbette ki ilerici potansiyelin bir araya gelmesinin önemi ve kapsamını kavramakta zorlanacaktır. Sorunu 'örgütleri birleştirmeye' indirgediğimizi düşüncemeleri de örgüt sorununa bakıştaki bu yavanlığın dışı vurumudur. Zira birleşik bir gençlik örgütlenmesi sorunu öznel bir sorundur, öznelerin iradi çabası ve müdahalesi ile bir çırpıda başarılabilir. Ancak bu hiçbir biçimde gençlik örgütlenmesi sorununun çözüldüğü anlamını taşımamaktadır. Bu sadece bir olanağa, hareketi sıçratabilecek bir dinamige işaret etmektedir. İlerici potansiyeli bir araya getiren bir birleşik örgütlenme asıl hedefin, geniş gençlik yığınları ile buluşma hedefinin bir kaldıraçtır sadece. Ve hedefe, doğru bir yöntem ve bakışta ilerleyebildiği koşullarda bir anlam taşır." (Devrimci gençlik mücadelesinde gelecek için notlar - Ekim Gençliği, Sayı: 103, 15 Mayıs- 15 Haziran '07)

Yapılan tartışmanın denk düştüğü yer bir soruyu canlandırıyor, soru "(Genç-Sen'in) kendi içinde tüzüksel maddeleri değil, hareket içinde ve hareket için bir örgüt mü yoksa kendi içinde bir örgüt mü olacağıdır?" Sorunun yanıtı ise, yıllardır süren saldırıya karşı örülebilecek birleşik bir mücadelede yatıyor.

Devrimci Genç-Senliler, Genç-Sen'in bugün verili durumunu, hareketin öncüsü olma konusunda bir yanılısama içerisindeki tutumunu ve hareketin birleşik bir mecrasının olanaklarını görmemek konusunda ısrarlı olan bakışını mahkum etmek durumundadır. Harç zamları karşısında ilk elden öğrenci gençliğin ve eğitim emekçilerinin birleşik mücadele imkânlarının tartışılacağı birleşik bir süreç tartışmasını ısrarla yapmak yükümlülüğüyle karşı karşıyadır.

Genç-Sen olarak bu süreçte yapmamız gereken, saldırıya karşı ortaya çıkan tepkiler başta olmak üzere her türlü gençlik örgütlülüklerini bir araya getirmek ve en geniş birliktelikle bu saldırıya cevap vermektir. Bu demek değildir ki, böylesi bir birleşik hat oluştuğunda Genç-Sen'in üzeri çizilecektir. Kaldı ki Genç-Sen olarak kendi eylemlerimizi, kendi çalışmalarımızı devam ettirmemizin önünde hiçbir engel yoktur. Bu sadece Genç-Sen'e mahsus da değil, herkes kendi bağımsız çalışmasını devam ettirmekte özgürdür. Ama şu da unutulmamalıdır ki; birleşik, kitlesel ve devrimci bir hareket yaratma sorumluluğunu her daim taşımamız ve böylesi bir saldırı sürecinde bunu yaratma yönünde adımları sıklaştırmamız. Bu süreçte "burada iş yapan bir Genç-Sen var, birlikte iş yapmak isteyen varsa buyursun gelsin" yaklaşımıyla hareketli unsurları bir araya getirmeyi düşünenler yanılmaktadırlar. Bu yaklaşımla hareket ederek kendimizi tek adres olarak göstermemiz doğru değildir.

Devrimci Genç-Senliler

Genç-Sen Beyazıt'taydı!

İstanbul'da, 30 Temmuz günü İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü önünde biraraya gelen Genç-Sen'liler İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü ile yapılacak görüşme öncesinde ajitasyon konuşmaları ile gelinen süreci özetlediler. Harçlara yapılan zam konusunda, YÖK Çalıştayı'nda da düşüncelerini ifade eden öğrenciler, buna karşın karşılarında kendileri ile muhatap olabilecek, zamların sorumluluğunu alacak bir yetkili olmadığını belirttiler. Görüştikleri rektörlerin, bu zamdan yana olmadıklarını açıkladıklarını ancak, bu açıklamaların Genç-Sen'lilerin gözünde inandırıcılıktan uzak olduğunu söylediler.

Genç Sen'lilerin bekleyişi sloganlarla sürerken, içeride ise İÜ Rektör Yardımcısı'yla görüşme gerçekleştirildi. Genç Sen heyetinin yaptığı görüşme sonucunu oturma eylemi eşliğinde bekleyen öğrenciler Beyazıt Marşı'nı söylediler.

Gerçekleştirilen görüşmeye ilişkin bilgilendirmede bulunan Genç Sen MYK üyesi Emre Öztürk, karşılarında bir muhatap bulamadıklarını ve kimsenin yapılan zamları savunmadığını ifade etti. Kendilerine dilekçe vermelerinin teklif edildiğini ancak, Genç-Sen'in hakkını sokakta arayacağını söylediklerini belirtti. Basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Eskişehir'de Genç Sen eylemi...

Eskişehir Genç-Sen ise, 30 Temmuz günü Anadolu Üniversitesi'nde eylemdeydi. Eczacılık kapısında toplanan Genç-Sen'liler rektörlüğe doğru yürüyüş düzenledi. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yapıldı. Rektörlüğün önüne gelindiğinde Genç-Sen'i temsilen 2 öğrenci rektörle görüşmek istedi. Daha önce öğrencilerin telefonla arayıp bildirdikleri görüşme taleplerini reddeden Anadolu Üniversitesi Rektörü Fevzi Sürmeli bu kez görüşmeyi kabul etti. Genç-Sen'i temsilen görüşmeye giden 2 öğrenci Fevzi Sürmeli'yi yapılan harç zamlarına karşı öğrencilerden yana taraf olmaya çağırdı. Ayrıca Anadolu Üniversitesi'nde çalışırken hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılan 10 öğrencinin derhal işe alınmaları talep edildi. Sürmeli yapılan zamlarla ilgili, bu zamların altına imza atmadığını ve karşı olduğunu, zamların YÖK tarafından istendiğini belirtti.

Görüşme boyunca dışarıda kalan Genç-Sen'liler rektörlüğün önünde oturarak sloganlar ve ajitasyon konuşmaları yaparak beklediler. Görüşmenin ardından rektörle yapılan konuşma basına ve öğrencilere aktarılarak Yunus Emre kapısına doğru yürüyüşe geçildi ve Yunus Emre kapısında eylem sona erdi. Eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Eskişehir

Genç-Sen'den basın açıklaması

Öğrenci Gençlik Sendikası (Genç-Sen) 4 Ağustos Salı günü DİSK Genel Merkezi'nde bir basın açıklaması düzenledi.

Açıklamada ilk önce Genç-Sen MYK üyesi Ulaş Taştekin, ardından ise Genç-Sen üyesi Şükrü Oral bir konuşma gerçekleştirdi. Ulaş Taştekin yaptığı açıklamada eylemliliklerinin sürdüğünü belirterek ve gerçekleştirilecek eylemlere katılım çağrısı yaptı.

Ardından Genç-Sen üyesi İstanbul Üniversitesi Fizik Bölümü öğrencisi Şükrü Oral bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmada, 25 Temmuz tarihinde Radikal gazetesinde harçlarla ilgili yayınlanan röportajının ardından bir Radikal okurunun harç masrafını ödemek istemiyle iletişime geçtiğini ifade etti ve birçok üniversite öğrencisinin aynı sorundan muzdarip olduğunu belirterek bütün arkadaşlarının sorununa çözüm olması adına yapılan bağıışı Genç-Sen'e aktaracağını bildirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tayyip'e harç protestosu

2 Ağustos günü akşam saatlerinde Ankara Kızılay'da bir lokantada yemek yiyen Başbakan Tayyip Erdoğan, Öğrenci Kolektifleri üyesi üniversite öğrencilerinin harç zammı protestosuyla karşılaştı.

AKP'nin, TBMM başkanlığı için adı öne çıkan isimlerle gün içinde yaptığı toplantıların ardından Sakarya Caddesi'nde bulunan ve AK Parti Ankara Milletvekili Faruk Koca'ya ait Özler Döner Lokantası'na giden Erdoğan, yemek yediği sırada öğrenciler tarafından protesto edildi.

Öğrenci Kolektifleri üyelerinin gerçekleştirdiği protestoya müdahale eden Başbakan'ın korumaları öğrencilere saldırdı.

"Harçlara hayır!", "Müşteri değil öğrenciyiz!", "Eğitim haktır, satılamaz!" sloganlarını atan öğrenciler gözaltına alındı.

Ekim Gençliği'nden har(a)ç protestosu

Ekim Gençliği 30 Temmuz günü gerçekleştirdiği basın açıklaması ile har(a)ç zamlarını protesto etti.

Taksim Tramvay Durağı'nda 18.30'da bir araya gelerek, İstiklal Caddesi üzerinde ajitasyon konuşmaları eşliğinde, "Parasız ve nitelikli eğitim istiyoruz" şiarlı bildirilerin dağıtılmasının ardından basın açıklamasına geçildi.

Yapılan harç zammının üniversite öğrencileri ve velileri üzerindeki etkilerini anlatan tiyatro oyunu çevredeki insanlar tarafından ilgiyle izlenirken Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasında Yusuf Ziya Özcan'ın YÖK başkanı olur olmaz eğitimin paralı olması gerektiğini belirttiği, 12 Eylül'ün eseri YÖK'ün postal sesini üniversite kampüslerine taşıırken sermaye düzeninin ihtiyaçları doğrultusunda eğitimin ticarileştirilmesi için asli görevini de yerine getirerek neo-liberal ekonomi politikalarının eğitim alanında taşeronluğunu üstlendiği söylendi.

"Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim! Harç zamları geri çekilsin / Ekim Gençliği" pankartının

açıldığı eylemde taşınan dövizlerle ise örgütlü mücadeleyi yükseltme ve zamlara karşı seyirci kalmama çağrısı yapıldı.

Açıklamada kapitalizmin krizinin işçi ve emekçilere fatura edildiği ifade edilerek, işten atmalarla, sosyal hakların tırpanlanmasıyla yaşam koşullarının çekilmez bir hale geldiği, eğitim hakkının da gaspedildiği, harçlara yapılan zamlarla yeni bir adım atılarak faturanın bir kez daha kendilerine kesildiği söylendi.

Basın açıklamasının devamında şunlar söylendi:

"Önümüzdeki dönem gençlik açısından da krizin yansımaları görülmeye devam edecektir. Zamlara dur demek, krizin faturasını ödememek, krizi yaratanlardan hesap sormak için her yeri mücadele alanına çevirmeli, örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz!"

Eylem boyunca, "Parasız eğitim istiyoruz!", "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "Üniversiteler bizindir, bizimle özgürleşecek!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Ücretsiz" kitaplar rant aracı

AKP hükümeti yaptığı her işten, bunları "kamu hizmeti" olarak tanımladığı durumlarda dahi kendi adına pay kapmak derdinde. İlk ve ortaöğretim öğrencilerine dağıtılan "ücretsiz" ders kitapları da bu çerçevede "iyi" bir pazar durumunda. Büyük meblağlara mal olan kitap basım işlerinin, Milli Eğitim Bakanlığı'nın 14 adet yayınevi varken, özel yayınevlerinde yapılıyor olması ve basım miktarı her yıl artan ders kitaplarının bu yılki bedelinin 155 milyon 692 bin TL'yi bulması, bu pazarın kimler tarafından tutulduğu sorusunu akla getiriyor.

"Ücretsiz" kitap dağıtımının uygulamaya girdiği 2003 yılından bu yana öğrencilere toplamda 739 milyon 218 bin kitap dağıtan Milli Eğitim Bakanlığı, 2009-2010 eğitim öğretim yılında dağıtacağı kitaplarla birlikte 920 milyon kitabı ücretsiz dağıtmış olacak.

Bakanlık 2009-2010 eğitim öğretim yılında ilköğretim öğrencilerine 65 milyon 618 bin 878 ve ortaöğretim öğrencileri için 13 milyon 186 bin 435 adet ders kitabı alım ihalesi verdi. Yani toplam 78 milyon 805 bin 311 adet kitap öğrencilere ücretsiz olarak dağıtılacak ve bu kitaplar özel sektörde faaliyet gösteren firmalar tarafından basılacak.

Geçtiğimiz yıllarda da AKP hükümetinin ihaleyi kendine yakın yayınevlerine vermeye özen gösterdiği basına yansımıştı. Hükümet olmuş her parti gibi AKP de işçi ve emekçilerin vergileriyle basılan kitapları kendi çevresini refaha kavuşturmak için kullanmakta bir sakınca görmemişti ve görmüyor da!

Eğitim Sen Genel Sekreteri Mehmet Bozgeyik konuyla ilgili yaptığı açıklamada şunları ifade ediyor: "AKP hükümetinin kamu ihalelerinde göstermiş olduğu objektif olmayan tutum, MEB tarafından yapılan ders kitapları ihaleleri için de söz konusudur. Bakanlığın bu ve benzer konulardaki icraatları bizleri endişelendirmektedir. Bu yıl dağıtılacak ücretsiz kitapların bedeli 155 milyon 692 bin TL'dir. Miktarın büyük olması, ücretsiz ders kitapları ihalelerinin başından sonuna kadar açık ve şeffaf bir şekilde yapılmasını gerektirmektedir."

Öğrencileri dağıtılacak ücretsiz kitapların MEB'in yayınevlerinde bastırması gerektiğini söyleyen Bozgeyik, yapılan tüm işlemlerin açık ve tartışmaya yer bırakmayacak şekilde düzenli olarak kamuoyunun bilgisine sunulması gerektiğini belirtiyor.

Çukurova'da harç zamlarına karşı eylemler

Adana Çukurova Üniversitesi'nde devrimci-demokrat öğrencilerin düzenlediği etkinliklerle harçlara karşı oluşan tepkiler örgütlenmeye çalışılıyor.

Harçlarla ilgili tepkisini tiyatroyla gösteren öğrenciler 4 Ağustos günü yemekhanede bir oyun sergilediler. Bir spikerin harçlara karşı öğrencilerin nabzını tutmak için üniversite içerisinde öğrencilerle yaptığı röportajlar üzerinden şekillenen oyun, yemekhanedeki öğrencilerin ilgisine konu oldu.

Tiyatrodan sonra masalar gezilerek öğrencilerle harç zamları ile ilgili sohbet edildi ve öğrenciler 5 Ağustos günü gerçekleşecek eyleme çağrıldı.

5 Ağustos günü Sondurak Kafe önünden yemekhane önüne bir yürüyüş gerçekleştirildi. Burada basın açıklaması okundu. Okunan metinde memur maaşlarına %3,5 gibi gülünç bir zam yapan zihniyetin öğrencilere %500'e varan zamlar yaptığı söylendi.

YÖK'ün öğrencilere kan kusturduğu, ÖSS'ye giren öğrencilerin 30 bininin 0 çektiğine, 1 milyon 88 bin öğrencinin 165 barajını geçebildiğine vurgu yapılarak eğitimin ticarete dönüştürüldüğü, zengin çocuklarının özel okullarda okutulduğu ve eğitimde fırsat eşitsizliği yaratıldığı ifade edildi.

"Bir derdim var! Har(a)çlara hayır - Parasız eğitim haktır" pankartının açıldığı eylemde "Müşteri değil öğrenciyiz!", "YÖK'e hayır!", "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!" sloganları atıldı. 60 kişinin katıldığı eylem öncesinde Ekim Gençliği'nin harç zamlarına ilişkin çıkardığı merkezi bildirinin fakültelere ve amfi kantine dağıtımını gerçekleştirdik.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

"Gizli Milyonerler Klübü" çizgi filmi ile Buffet'lar kapitalist sömürüyü kutsama çabasında...

Kapitalizm tüm "çizgileri" ve "kahramanları" ile birlikte er ya da geç tarihin çöplüğünü boylayacaktır!

Marks kapitalizmi en yalın haliyle "tıpkı drakula gibi sürekli olarak canlı emeği, insan emeğini emerek var olan bir varoluş" olarak tanımlamaktadır.

Sermaye ve onun kurulu kapitalist düzeni devamlılığını sağlamak için emek gücünü satın almalı ve böylesi bir sömürü çarkı oluşturabilmelidir. Ancak bu çarkı güvenceye alacak başkaca şeylere de ihtiyaç duymaktadır. Kapitalist sistem hayatlarımızı dört bir yandan sarar. Yaşam biçimimizi, kültür anlayışımızı ve hatta hayal gücümüzü bile -biz farkında olmasak da- kapitalizm belirler. Düzenin ideolojik hegemonyasını güçlendirmede temel işlevi olan medya gibi birçok araçla işçi sınıfı ve emekçiler sürekli olarak kuşatılır. Her şey "kutsal kapitalizmin" devamlılığı içindir. Ve aslında her şey, işçi ve emekçilerin sömürüyü içselleştirmiş bir biçimde, "kendiliğinden bir sınıf" olarak yaşamlarına devam etmeleri içindir.

Söz konusu kuşatmanın ilginç örneklerinden birini de bugünlerde bir çizgi film projesi üzerinden görmekteyiz. Emperyalist-kapitalist sistemin efendilerinden, dünyanın en zengini ünvanına sahip olmuş Warren Buffet'ın başrolde oynadığı yeni bir çizgi dizi-animasyon çok yakında televizyon ekranlarından beynimize, bilinçaltımıza ve hatta hayal gücümüze sirayet etmeye çalışacak. Bu çizgi film için de hedef kitlenin öncelikle çocuklar olduğunu düşünürsek sistem yine çekirdekten toplumun bütününe ulaşmak isteyecek. Ancak örneği biraz incelersek, kapitalizmin bilhassa kriz döneminde yaşadığı derin korkunun da bir örneğine daha rastlayacağımız görülecektir.

Buffet'lı çizgi film projesi ile ne amaçlanıyor?

Geçtiğimiz haftalarda "A Squared" adlı yapım şirketi Warren Buffet'ın başrolünde oynayacağı "Gizli Milyonerler Kulübü" (*Secret Millionaire's Club*) adlı çizgi film-animasyon serisiyle "çocuklara ekonomik sorumluluklarını öğretecek" bir projenin hayata geçirileceğini duyurdu. Karakterin seslendirmesini de kendi yapacak olan Buffet projesiyle ilgili bir röportajında "Örneğin, onlara anlayabilecekleri basit bir dille ileride kredi kartlarını nasıl kullanmaları gerektiğini, kullanırken nelere dikkat etmelerini anlatacağız. Kendileri ile ilgili yatırım ve hayatlarında alacakları kararlarla ilgili seçeneklere yardımcı olacak mesajlar vereceğiz. Paralarını nasıl biriktirebileceklerini, nasıl kullanacaklarını ve tasarruf edeceklerini öğreteceğiz." dedi.

Kapitalist sistemin derinleşen krizine dair duyduğu kaygıyı son dönem birçok açıklamasında dile getiren Buffet, projeye dair bir başka röportajda sarf ettiği "Şimdi güçlü olmamız hep güçlü olacağımız anlamına gelmez" sözleriyle sistemin korkusunu da iyiden iyiye açığa vurmuş oldu.

Çizgi filmler, başta çocuklar olmak üzere

insanların hayal gücünü geliştirici ve yönlendirici yönde de işlev görebilmektedirler. Elbetteki buradaki "gelişim ve yönlendirme"yi söz konusu içerik belirleyecektir. Buffet gibi sistemin temel taşı bir kapitalistin vereceği "öğütlerle" dolu bu çizgi film kapitalizmin, hayal gücünü dahi esaret altına almak istemesine yalnızca küçük bir örnektir.

Peki kimdir "kahramanımız" Buffet? Bu soruya verilecek yanıt çizgilerle yeniden yoğrulacak hayal gücümüzün ve bilinçaltımızın nelerle karşılaşacağını da kolaylıkla tanımlayacaktır.

Amerikan finans dergisi Forbes'in 13 Şubat 2009'da açıkladığı dünyanın en zenginleri listesinde geçen seneye göre bir sıra gerileyerek ikinci olan Buffet, 37 milyar dolarlık bir servetin sahibidir. "Berkshire Hathaway" adlı şirketin sahibi olan Buffet, bizdeki yerli versiyonları gibi sürekli olarak "dişiyile tırnağıyla sıfırdan bugünlere gelen bir halk kahramanı" olarak lanse edilmeye çalışılmaktadır.

Bunların yanısıra Buffet, kapitalist sömürünün günahlarından birçok "hayır işi" ile arınmaya da çalışmaktadır. 2006 yılında Bill-Melinda Gates Vakfı'na 31 milyar dolar bağışlayan Buffet, ayrıca kendisiyle yemek yenmesi "lütfünü" her yıl internetten açık arttırmaya sokmakta ve elde ettiği gelirleri yine "hayır işlerine" yatırmaktadır. Bu çerçevede Buffet, Türkiye'de de karşılaştığımız "hayırsever kapitalizmin iyi kalpli kapitalistleri" aldatmacasının dünya ölçeğinde ilk sıralarındadır.

İkinci bir "kurtarma paketi" talebine yönelik sarf ettiği "İlk 787 milyar dolarlık paket, içine bir avuç şekerleme karıştırılmış 'yarım Viagra' gibiydi. Fokurdamak için yeterli değildi" sözlerinin ardından krizdeki kapitalist sisteme yeni bir "hayat öpücüğü" daha isteyen Buffet, özetle "ruhunu baştan aşağı kapitalizme satmış" sadık bir kapitalisttir.

Sistemin böylesi kahramanlar yaratmak istemesi oldukça doğaldır. Çocuklardan başlayarak tüm toplumun kapitalizmin yenilmezliğine biat etmesi istenmektedir. Kurallar kapitalizmin kurallarına göre oynanmalı, tüm çizgiler dönen sömürü çarkına göre çizilmelidir. Buffet gibilerinin deneyimleri çizgilerle birleşince de kapitalizmde ayakta kalmanın/kapitalizmin ayakta kalmasının tüm incelikleri bizlere daha bir "sevimli" anlatılmaya çalışılmaktadır.

Çocuklarımızın ne öğrenmesi hedeflenmektedir bu çizgi diziden?

Sokak arası oyunlarda "borsa simsarı" ya da "finans spekülörü" olmamız istenmektedir. "Emek gücünü ucuza satın almaca", "üretim alanlarında sömürüyü derinleştirmece" yeni oyunlarımız olsun istenmektedir. Her şeyden öte hayal gücümüze bile sınır çizgileri çizilmeye çalışılmaktadır. "Kapitalizmden öte bir yaşam yoktur" diye.

Kapitalizmin yaşadığı büyük bunalım sistemin efendilerinin korkularını gün geçtikçe daha da derinleştirmektedir. Öyle ki silahlanmaya ayrılan bütçelerin arttırılması, polis devleti uygulamalarının sıkılaştırılması gibi önlemlere ek olarak çizgilerle hayal gücümüz dahi kuşatılmak istenmektedir.

Tüm bu tantana kapitalizmin ebediliği/yenilmezliği yalanını beyinlerimize çok yönlü kazıyabilmek içindir. Ancak bu yalanı alt etmek ve gerçeğe ulaşmak için; insanın insan gibi yaşayabileceği tek düzen olan sosyalizm "hayalimize", yani devrime daha da sıkı sarılmamız gerekmektedir.

Çünkü "hayalin" ve "umudun" "gerçek" ile buluştuğu an, devrimdir!

Obama yönetiminin üst düzey görevlileri Ortadoğu'da...

ABD “kalıcı barış” değil “kalıcı egemenlik” peşindedir!..

Emperyalist Amerikan rejiminin Ortadoğu'ya yönelik uğursuz ilgisinde son günlerde bir yoğunlaşma gözlenmektedir. ABD'ye başkan seçildikten sonra ilk gezilerinden birini bu bölgeye gerçekleştiren Barack Obama'nın ardından dışişleri bakanı Hillary Clinton ile savunma bakanı Robert Gates de Ortadoğu turuna çıktılar. Obama'nın güvenlik danışmanı James Jones da bu kervana katılırken, Obama'nın Ortadoğu özel temsilcisi George Mitchell ise, neredeyse bölgeyi mesken edinecek.

Dünya jandarmalığını diğer emperyalist güç odaklarına kaptırmamak için Büyük Ortadoğu Projesi'ni (BOP) bölge halklarına savaş ilan ederek uygulamaya koyan ABD'nin, güvendiği savaş makinesi Irak bataklığına saplanınca hesapları altüst oldu. Bu aşamadan sonra halkları köleleştirmeyi esas alan BOP'u farklı araçlarla uygulamanın yollarını aramak zorunda kalan Beyaz Saray'ın efendileri, şimdi bölgede “kalıcı barış”ı sağlamak için çalıştıklarını iddia ediyorlar.

Bush yönetimine göre, siyonist rejimin Lübnan ve Gazze'ye gerçekleştirdiği barbarca saldırılar, “barış yolunda atılan önemli adımlardı”; hatta Lübnan saldırısı başladığında dönemin ABD dışişleri bakanı Condoleezza Rice, yeni Ortadoğu'nun doğmakta olduğunu ilan etmişti. Ancak umulanın tersi oldu. Zira emperyalist zorbalara göre “yeni Ortadoğu”, halkların direnme iradesi kırıldığında “zuhur edecekti.”

Vahşette sınır tanımayan ABD, İsrail savaş makinelerinin gücü, Rice'ın “müjdesini” verdiği “yeni Ortadoğu”nun kapılarını açmaya yetmedi. Zira ne Irak'ta ne Lübnan'da ne Filistin'de halkların direnme iradesi kırılabilirdi. Bundan dolayı neo-faşist çetenin şefi George Bush'un yerine geçen Barack Obama, “barışçı yollar”la “yeni Ortadoğu” hedefine ulaşmayı deniyor. Gazze saldırısı tüm vahşetiyle devam ederken, söz söylemekten bile kaçınan Obama'nın yönelimi, köklü bir anlayış farkından değil, koşulların dayatmasından kaynaklanıyor.

İcraatları söylemini boşa düşürse de, Obama, “Ortadoğu'ya barışı getirmeye kararlı başkan” görüntüsünde ısrarlı görünüyor. Beyaz Saray ile Pentagon üst düzey görevlilerinin son günlerde Ortadoğu'da cirit atması, ABD yönetiminin kirli emellerine ulaşma için “kalıcı barış” demagojisine tutunmaya çalışıyor.

Ortadoğu'yu gündemlerinin merkezine oturtan Clinton, Gates, Mitchell üçlüsü İsrail-Filistin, İsrail-Suriye, İsrail-Lübnan arasında anlaşma sağlayabilmek için uğraşıyorlar. Özellikle ülkeden ülkeye mekik dokuyan Obama'nın özel temsilcisi Mitchell, Washington'a beklenen müjdeyi verebilmek için yoğun bir gayret sarfediyor.

Batı Şeria, Şam, Tel Aviv, Kahire arasında mekik dokuyarak görüşmelerde bulunan George Mitchell, İsrail ile ilişkilerinin “normalleştirilmesine yönelik esaslı adımlar atmaları yönünde cesaretlendirmek için” birçok Arap lideriyle bir araya geldiğini belirtiyor. Filistinlilerden de “*anamlı ve verimli müzakereleri imkansız kılacak söz ve hareketlerden kaçınmalarını*” isteyen Obama'nın özel temsilcisine göre “verimli

müzakereler yapılmasını Filistinlilerin tutumu engelliyor.

Obama'nın kalıcı bir Arap-İsrail barışının sağlanması için elinden geleni yapmaya kararlı olduğunu söyleyen George Mitchell, “*Bu, Filistin ile İsrail, Suriye ile İsrail ve Lübnan ile İsrail arasında barışın sağlanması ve tabii ki İsrail ile tüm bölge ülkelerinin ilişkilerinin normalleşmesi anlamına geliyor. Müzakerelerin yeniden başlaması, bölgedeki tüm ülkeler için istikrar, güvenlik ve refaha giden tek yoldur*” diyor.

Görüldüğü üzere Obama yönetimi, Arap ülkeleri ile siyonist rejimin ilişkilerinin normalleşmesini sağlamaya çalışıyor. Siyonist rejime her tür desteği sunan ABD emperyalizmi, Ortadoğu'da barışın önündeki en büyük engel olduğu halde, şimdi güya “kalıcı barış” için çaba sarf ediyor. Bunu da siyonist rejimi daha da silahlandırır, her küstahlığına destek verirken yapacağını iddia ediyor.

Afganistan'da savaşı yaygınlaştıran, siyonist İsrail'in Filistin, Lübnan ve Suriye topraklarını işgal altında tutmasını destekleyen ABD, “kalıcı barış”tan söz ederken Irak'ta işlediği ağır suçların sözünü bile etmiyor. Bu ülkeyi yakıp yıkan, 1.5 milyon insanın katledilmesinden sorumlu olan Obama'nın ABD'si, sanki Irak'ta olan her şey olağanmış gibi davranıyor.

Obama'nın üst düzey görevlileri bölgede bulunurken siyonist rejimin İran'ı hedef alan küstahça tehditleri yükseliyordu; barış için uğraştığını iddia eden Barack Obama'nın savunma bakanı Robert Gates'in, bu savaş tellallığına itiraz etmek bir yana İsrail'le aynı fikirde olduklarını ilan etmesi, ABD'nin “kalıcı barış”tan ne anladığını ortaya koyuyor.

İsrail'in İran'ı nükleer silahlarla vurma tehdidine destek veren bir zihniyeti temsil edenlerin barıştan söz etmesi, en hafif deyimle bölge halklarına hakarettir. İran yönetiminin, böyle bir saldırının gerçekleştirilmesi

durumunda İsrail'in nükleer tesislerini vurmaktan geri durmayacağını ilan etmesi ise Ortadoğu halklarının tam bir cehenneme doğru sürüklendiğini gösteriyor. Boyun eğmemesi durumunda -ki Tahran yönetiminin böyle bir niyeti olmadığı ortada- nükleer silahlarla İran'a saldıracaklarını ilan eden siyonist İsrail ile onu himaye eden ABD emperyalizminin barışla herhangi bir işleri olamaz. Zira onlar emperyalist barbarlığın temsilcileridir; dolayısıyla en iyi konuştukları dil vahşi şiddettir. Filistin, Lübnan, Irak, Afganistan örnekleri emperyalist/siyonist güçlerin zehirli dili hakkında açık bir fikir veriyor.

Her koşulda İsrail'i himayesi altına alan emperyalist ABD rejimi, İran etrafındaki kuşatmayı sıkılaştırmaya, buna bağlı olarak olası bir saldırı için, Arap devletlerini suç ortaklığına ikna etmeye çalışıyor. Özellikle Suriye yönetimi üzerinde baskı kurmaya çalışan ABD-İsrail ikilisi, İran-Suriye ittifakını parçalamaya çalışıyorlar. Bu kirli emellerine ulaşabilirlerse, Filistin ve Lübnan direnişlerini kıracaklarını varsayan emperyalist/siyonist güçler, o koşullarda İran'a saldırmanın da daha kolay olacağını hesap ediyorlar.

Görüldüğü üzere üst düzey görevlilerini Ortadoğu'ya salan Barack Obama'nın “kalıcı barış” diye bir derdi yoktur. Halkların direnme iradesini kırmak, Arap rejimlerini suç ortaklığına ikna etmek veya zorlamak, ırkçı-siyonist İsrail'in hareket alanını genişletmek, İran yönetimini teslim olmaya zorlamak, olmazsa İsrail'in nükleer bombalarıyla saldırıya geçmek...

Tüm bunların barışla bir ilgisinin olamayacağı açıktır. Egemenlik uğruna halkları katleden emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki işbirlikçilerini kovmadan Ortadoğu'da barışın tesis edilmesi mümkün değil. Bu ise, ancak hakların birleşik, anti-emperyalist/anti-siyonist direnişiyle başarılabilir.

Honduras'ta faşist darbeye karşı halk direnişi yayılıyor!

28 Haziran'da devlet başkanı Manuel Zelaya'ya karşı ABD desteğiyle darbe gerçekleştiren faşist çeteler, tüm zorbalıklarına rağmen Honduras halkına boyun eğdiremiyor. "Pasif direniş" yolunu tercih etse de, Zelaya'nın faşist darbe karşısında net tutum alması halk direnişinin yayılmasına katkıda bulunuyor. Halkın faşist çetelere karşı direnişi, Amerikancı darbecilerin meşru zemin bulmasını engellerken, Latin Amerika ülkelerinin darbecileri muhatap almayı reddetmeleri ise, ABD yardımlarına rağmen cunta yönetimi etrafındaki çemberin günden güne daralmasını pekiştiriyor.

Sınıra birkaç metre uzaklıkta çadır kent...

Ülkeye girişi faşist çeteler tarafından birkaç defa engellenince Nikaragua'nın Honduras sınırında bulunan Las Manos'ta sınıra birkaç metre uzaklıkta çadır kent kuran Zelaya, darbe karşıtı direnişi buradan yönetmeye çalışıyor. Nitekim çadır kentin kurulmasının ardından Zelaya'nın eşi, annesi ve kızının da aralarında bulunduğu binlerce kişi Nikaragua sınırına doğru yürüyüşe geçti.

Kitlenin Zelaya ile buluşmasını engellemek için alarma geçen faşist çetelerin 5 bin asker ile 2 bin polisi bölgeye yığıldığı, kitleye azgınca saldıran kolluk kuvvetlerinin sınıra akışı önlemeye çalıştığı bildiriliyor. Kolluk kuvvetlerinin estirdiği teröre rağmen, bine yakın kişinin sınırı aşarak Nikaragua tarafında bulunan Zelaya ile buluşmayı başardığı bildiriliyor. Tüm engellemelere rağmen bu akışın devam etmesi bekleniyor.

Nikaragua sınırına doğru yürüyen binlerce darbe karşıtı çembere alan kolluk kuvvetleri, kitleyi aç-susuz bırakarak yıldırımaya çalışıyor. Pek çok noktada kitleye saldıran kolluk kuvvetlerinin çok sayıda kişiyi yaralayıp onlarca göstericiyi gözaltına alması kitlenin kararlılığını kırmaya yetmedi. Vahşi bir tutumla binlerce kişiyi aç-susuz bırakan faşist çeteler, halkın direnme iradesini kırmayı başaramıyor; tüm saldırı ve engellemelere rağmen bini aşkın kişinin çadır kente ulaşması, halkın direnme kararlılığını somut olarak gösteriyor. Bölgeye ulaşabilenlerin büyük çoğunluğu, askeri barikata takılmamak için saatlerce dağlar arasından yürüdü.

Zelaya, "halk direniş milisleri" kurmaya hazırlanıyor!

Zelaya, Nikaragua'nın Ocotal kentinde toplanan binlerce destekçisine yaptığı konuşmada "şiddete başvurmadan bölgede ilerlemek için perşembe gününden itibaren eğitim yapılacağını, yeterli sayıda kişi bölgeye ulaştıktan sonra da dağlar aşılarak Honduras'a gireceğini" açıkladı.

"Eğer birileri iktidarı almak için ordu güçlerini kullanıyorsa, bütün uluslardan insanlar bunu pasif olarak protesto etme hakkına sahiptir; bizim yaptığımız da bu hakkı kullanmaktır" diyen Zelaya, "halk direniş komiteleri" kuracaklarını bildirdi. Bu adımla cuntaya karşı mücadele etme kararlılığından geri adım atmayacağını gösteren Zelaya, tüm engellemelere rağmen ülkeye dönmekte kararlı olduğu mesajını da verdi.

"Darbe Karşıtı Ulusal Direniş Cephesi" direnişi yaygınlaştırıyor!

Binlerce kişi Nikaragua sınırını aşıp Zelaya ile buluşmak için yollara düşerken, başkent Tegucigalpa başta olmak üzere birçok kentte protesto eylemleri de sürüyor. İşçilerin, eğitim emekçilerinin, yoksul köylülerin, ilerici aydınların katıldığı iki günlük genel grev ise, ülkede hayatı felç etti. Genel grev sürerken gerçekleştirilen kitlesel eylemlere on binler katılırken, faşist çetelerin güdümündeki kolluk kuvvetleri emekçilere azgınca saldırdı. Bir eğitim emekçisini katleden kolluk kuvvetlerinin onlarca kişiyi yaralayıp çok sayıda göstericiyi tutuklaması, kitleleri sindirmek bir yana öfkeyi daha da arttırdı.

Nitekim başkentte değişik yerlerinde yapılan yürüyüşlerin sonunda açıklama yapan direniş cephesi liderleri, 28 Haziran'da darbe ile yönetime gelen cuntanın baskıyla halkı korkutacağını düşünerek çok büyük bir hata yaptığını açıkladılar.

Faşist çeteleri destekleyen kapitalistlerin işyerlerini kuşatan binlerce emekçi, şehirdeki lüks ve pahalı alışveriş merkezleri ile dükkanlara erişimi engelledi. Darbeyi destekleyen kapitalistlerin hedef alınması, sınıf çatışmalarının daha da keskinleşmesini

sağlayabilir. Nitekim Genel İşçi Sendikası Genel Sekreteri Israel Salinas, bu eylemlerin amacının, sadece ceplerini düşünen patronları can evlerinden vurmak olduğunu belirtiyor.

Kitlelerin direnişiyle faşist çetelere karşı mücadele eden işçi ve emekçiler, pek çok kere kolluk kuvvetlerinin saldırılarına maruz kaldı. Buna rağmen pasif direnişe vurgu yapan Zelaya, kendince faşist çetelerin kitlesel katliamlara girişmesini önlemeye çalışıyor. Oysa kolluk kuvvetlerinin henüz kitlesel kıyımlara girişmemeleri, büyük bir olasılıkla içinde buldukları gayr-ı meşru konum ve tecrit ile halkın öfkesinden duydukları korkudan kaynaklanıyor. Ancak bu durumun uzun süre bu şekilde devam etmesi de pek olası görünmüyor. Zira kitle hareketi militan biçimlere bürünürken, çatışmanın giderek şiddetlenme ihtimali de yüksektir.

Bu arada cunta karşıtı direnişe devam eden emekçilerin bir diğer anlamlı eylemi, kolluk kuvvetlerinin olası bir saldırısını engellemek için Venezüella büyükelçiliği önünde nöbet tutmalarıdır. Faşist çetelerin yönetimi, geçen hafta, Venezüellalı diplomatlardan ülkeyi terk etmelerini isteyip birkaç gün süre tanıdı. Diplomatlar ise, Venezüella'nın darbecilerin hükümetini tanımadığını, kendilerinin de darbecilerin hiçbir direktifine uymayacaklarını ilan ederek Amerikancı cuntaya meydan okumuşlardı. Konsolosluk önünde nöbet tutan Honduraslı darbe karşıtları, Venezüellalı diplomatlarla anlamlı bir dayanışma eylemi sergiliyorlar.

ABD-AB emperyalistlerinin desteğini alan Honduras'taki faşist çeteler, şimdiye kadar geri adım atmaya yanaşmadılar. Bu küstahça tutumlarını sürdürürebilmeleri elbette Washington'daki efendilerinden aldıkları destek sayesinde mümkün olmaktadır. Buna karşın günden güne daha kitlesel daha militan bir düzeye doğru yol alan cunta karşıtı direniş, faşist çetelerle Washington'daki efendilerinin işlerinin pek kolay olmadığına işaret ediyor. Honduraslı işçi ve emekçilerin cunta karşıtı direnişinin güçlenerek devam etmesi, Latin Amerika halklarının ise enternasyonal dayanışma eylemlerini yaygınlaştırması, faşist cuntanın sonunu getirecektir. Böyle bir sonuç, ABD emperyalizmi ile kıtadaki tetikçilerinin etkisini zayıflatırken, halkların direnme iradesini ise daha da güçlendirecektir.

Dünyada işçi-emekçi eylemlerinden...

Ssangyong işçilerinden fabrika işgali

Güney Kore devleti Pazartesi günü, Pyeongtaek'te bulunan otomobil fabrikası Ssangyong'a yığıldığı polis sayısını artırdı. Pazar günü işgalin sona erdirilmesi üzerine yapılan görüşmelerden sonuç çıkmayınca, fabrika çevresindeki polis sayısı 4000'e çıkarıldı. Güney Kore televizyonu, kask ve kalkanlarını kuşanarak işgal altındaki fabrikaya yaklaşan polislerin görüntülerini yayınladı. Ayrıca polis Pazartesi günü, işçilere tekrar helikopterlerden gaz atarak saldırdı.

Helikopterle gelen polis komandoları fabrikanın bir bölümünün çatı kesimini havaya uçurdu.

Kask giymiş işçiler ellerine gelen içeriye girmelerini önlemek istedikleri polisler fırlatırken, polis de helikopter tarafından çatı kısmına bırakılan su konteynirından tazyikli su, helikopterden de göz yaşartıcı gaz fıskırttı.

Helikopterle gelen polisler çatıya indirme hareketi gerçekleştirirken, işçiler de fabrikanın bir bölümünde yer alan boya fabrikasındaki malzemelerle yaptıkları molotof kokteyli gibi silahlarla karşı koymaya çalıştı.

2600 işçinin işten çıkarılması sebebi ile başkent Seoul'un güneyinde Pyeongtaek şehrinde bulunan Ssangyong fabrikası işçileri Mayıs ayı sonundan bu yana fabrika işgalini sürdürüyorlar.

Hindistan'da banka çalışanları greve doğru

Hindistan'da 900 bin banka çalışanı ücretlerinin ve emekli maaşlarının arttırılması talebiyle greve çıkma kararı aldılar.

Greve devlet bankalarında çalışanların yanısıra, özel ve yabancı banka çalışanları da katılacak.

Verilen bilgilere göre sendika üyeleri banka yönetimlerini temsil eden Hindistan Bankalar Birliği ile bir görüşme yapacak. Görüşmede sendikaların talepleri konuşulacak.

Daha önce 12 Haziran'da banka çalışanları yine grev çağrısı yapmış, fakat son saatte bankaların taleplerin karşılanacağını söylemesi üzerine grev kararı geri çekilmişti.

Malezya'da protesto eylemlerinde 600 kişi gözaltına alındı

Malezya'da hükümetin planladığı "güvenlik yasasına" karşı, Cumartesi günü yapılan protesto eyleminde, 600 eylemci gözaltına alındı. Medyanın bildirdiğine göre protesto eylemine 20 binden fazla kişi katıldı.

Görgü tanıklarının bildirdiğine göre polis eylemcilere; gaz, tazyikli su ve coplarla saldırdı. Gözaltına alınanların büyük çoğunluğu Pazar akşamı

serbest bırakıldı. 39 kişi ise hala gözaltında.

Kuzey şehirlerinden Borno, Yobe, Kano ve Bauchi'de 26 Temmuz'dan bu yana Abuja hükümetine karşı ayaklanmalar yaşanıyor. İslami bir örgütlenme olan "Boko Haram" militanları kendilerini "Nijerya'nın Taliban'ı" olarak adlandırıyorlar ve özellikle Maiduguri şehrinde güçlüler. Bu bölgede yaşanan ayaklanmalar, polis ve asker tarafından şiddetle bastırılıyor. Albay Ben Ahanotu, Cumartesi günü haber ajansı AP'ye yaptığı açıklamada ölü

sayısının 700'ü aştığını ve cesetler için toplu mezarlar açıldığını söyledi.

Ahanotu'nun verdiği rakamlar ise sadece Maiduguri şehrinde yaşanan çatışmaların sonucu. Ülkenin kuzeyinde diğer kentlerde de çatışmalar sürüyor. Çatışmaların yaşandığı dört şehirde binlerce kişi de göç etmek zorunda kaldı. Boko-Haram lideri Mohammed Yusuf ise Perşembe günü gözaltında öldürüldü. İnsan hakları örgütleri Yusuf'un öldürülmesi ile ilgili soruşturma talep ettiler.

Almanya'da devrimci seçim faaliyeti başladı

Almanya'da federal parlamento seçimlerine "açık liste" oluşturarak "sosyalizm propagandası"ni temel alarak 16 eyalette katılacak olan Marksist-Leninist Parti-Almanya (MLPD), Stuttgart'ta 27 Eylül'de yapılacak seçimler öncesinde göçmen örgütlerine toplantı çağrısı yapmıştı. Bu toplantı 1 Ağustos günü gerçekleştirildi.

Toplantıya, Türkiyeli ilerici-devrimci örgütlerden BİR-KAR, ATIF, AGIF ve IBS'liler katıldı. İran'lı devrimciler aynı gün, Molla rejimini protesto mitingi olduğu için toplantıya katılım sağlayamadılar. Toplantı yoldaşca bir atmosferde gerçekleşti.

BİR-KAR, ATIF, AGIF ve IBS'liler 27 Eylül seçimlerinde MLPD'yi desteklemekten öte, MLPD ile birlikte alanlarda olacaklarını açıkladılar.

Ortak hareket etme kararı, salondaki işçiler tarafından coşkuyla ve "Yaşasın proleterya enternasyonalizmi!" sloganıyla selamlandı.

Stuttgart özelinde oluşturulan "seçim yönetimine" BİR-KAR'dan da bir temsilci katıldı. ATIF, AGIF ve IBS'liler de bu yönetime katılacaklarını açıkladı.

Stuttgart'ta iki aylık seçim sürecinde yapılacak çalışmalar tartışılarak somut kararlar alındı. Stuttgart'ta 60 bin "seçim gazetesi" çıkartılması ve sosyalizm vurgusu yapan afişlerin kullanılması kararlaştırıldı.

Göçmen devrimcilerin içinde bulunacakları çalışma gruplarıyla ev ziyaretleri yapılmasına, sokaklarda bilgilendirme masalarının açılmasına ağırlık verilmesi gerektiği ifade edildi. Miting, şehir turu, kültürel toplantılar ve çeşitlendirilebilecek diğer araçlarla yaygın bir sosyalizm propagandası yaparak seçimler vesilesiyle Stuttgart'ta devrimci bir atmosfer yaratılması hedef olarak belirlendi.

İki haftada bir toplanacak olan "seçim yönetimi"nin yanısıra yine iki haftada bir açık kitle toplantıları alınması ve bu toplantılardan çıkacak kararlarla seçim çalışmalarının zenginleştirilmesi gerektiği tartışıldı.

Avrupa'da işsiz sayısı artıyor!

Kriz ile birlikte Avrupa'da işsizler ordusu büyümeye devam ediyor. Ekonomik krizin istihdamdaki etkileri hız kesmeden devam ederken, Hollanda'nın ardından en düşük işsizlik oranına sahip ülke olan **Avusturya**'da, İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun açıkladığı rakamlara göre, işsiz sayısı geçen yılın aynı ayına göre yüzde 30 arttı. Avrupa'nın doğu kapısı Avusturya'da işsiz sayısı yüzde 4,4 ile 232 bin kişi olarak gerçekleşti.

Almanya'da da işsiz sayısı giderek artıyor. Federal Çalışma Ajansı tarafından geçenlerde yapılan açıklamaya göre, ülke genelindeki işsiz sayısı bir önceki aya oranla 52 bin artarak 3,5 milyona ulaştı. Kısa çalışmaya gönderilen yüzbinlerce işçi ise işsiz olarak gösterilmedi. Alman Sendikalar Birliği (DGB) ise, ülkede gerçekte 5 milyondan fazla kişinin işsiz olduğunu ifade etti. Çalışma Ajansı tarafından açıklanan rakamlara göre, ülkedeki işsizlerin sayısı geçen yılın aynı ayına göre 252 bin arttı. Ülke genelindeki işsizlik oranı böylece bir önceki aya göre yüzde 0.1 artış ile yüzde 8.2'ye çıktı.

Çalışma Ajansı Başkanı Frank Jürgen Weise, Alman ekonomisinde baş gösteren durgunluğun kendisini açık bir şekilde Temmuz ayında da hissettirmeye devam ettiğini ifade ederek, firmaların yeni işçi almaktan kaçındığını belirtti. Weise, işsizlik rakamlarının çok fazla yükselmemesini firmaların işten atma yerine kısa çalışmaya gitmesine bağlandı. Bilindiği gibi bütün büyük firmalar yüzbinlerce işçiyi kısa çalışmaya göndermişti.

Çalışma Ajansı tarafından yapılan açıklamaya göre, ülke genelinde Haziran ayında toplam 204 bin işçi ekonomik kriz nedeniyle kısa çalışmaya gönderilmişti. Bu ay içinde ise tahminen 170-180 bin işçinin kısa çalışmada olduğu ifade edildi. Ancak bu konuyla ilgili kesin rakamların ancak iki ay içinde açıklanabileceği belirtildi.

Çalışma Ajansı tarafından duyurulan rakamlarda işsizlik oranı 3.5 milyon olarak açıklanırken, gerçekte ise işsizliğin açıklanan rakamların çok üzerinde olduğu dile getirildi. Alman Sendikalar Birliği (DGB) İşpiyasası Uzmanı Johannes Jakob, gerçekte işsizlerin sayısının 5 milyon olduğunu belirterek, tam 1.4 milyon insanın ülkede kısa çalışmaya gittiğini ifade etti.

Burjuvazi açısından basit birer istatistiksel veri olan işsizlere dair rakamlar, işçi sınıfı açısından yitip giden yaşamlar, paçavra gibi bir tarafa atılmanın getirdiği hiçleşme, açlık ve sefalet anlamına gelir.

Kapitalist sistemin işsizlik sorununu çözmek için bulduğu uzun vadeli bir çözüm yoktur ve olamaz. Tüm diğer toplumsal sorunlar gibi işsizlik sorununun da çözümü, kapitalist sistemin ortadan kaldırılmasından geçer.

Kapitalist sistemi yıkma hedefine doğru ilerleyebilmemiz için bugünden yapmamız gereken çok şey var. Tüm diğer sorunlar gibi, bu soruna karşı da işçi sınıfı ancak örgütlü gücüyle ve "sınıfa karşı sınıf" perspektifiyle sonuç alıcı bir mücadele yürütebilir.

TKP'nin en yaşlı üyesi yazar Sarkis Çerkezyan yaşamını yitirdi

Ermeni ulusuna mensup, eski TKP üyesi, sevenlerinin ona seslenişleriyle "Sarkis Amca" 3 Ağustos Pazartesi günü 93 yaşında hayatını kaybetti. Aynı zamanda Türkiye İşçi Partisi (TİP) üyesi olan **Çerkezyan**, 1915'teki Ermeni Soykırımı'dan sağ kurtulan bir ailenin çocuğuydu. Çerkezyan, 15 Mayıs 1916 günü Halep'te dünyaya gelmişti.

Çerkezyan, İstanbul'daki Rumlara karşı 6-7 Eylül Olayları'nda yapılan saldırıların canlı tanığı oldu. Gençlik yıllarında TKP ve TİP'e üye olan yazar komünist yaşam ve ilkeleriyle sevilen ve saygı duyulan bir kişiliğe sahipti.

Belge Yayınları'ndan çıkan "**Dünya Hepimize Yeter**" adlı kitabın yazarı Çerkezyan, 1955 yılında yaşanan 6-7 Eylül katliamının tanıklarındandı. Çerkezyan, o dönemi ve komünist oluşunu şu sözlerle anlatıyordu:

"Varlık Vergisi, Aşkale Sürgünü, 6-7 Eylül... Ne pislikler gördük (...) 1955'te 'Ben Atatürk'ün çirağım' diyen Celal Bayar yaptı 6-7 Eylül'ü. 'Atatürk'ün Selanik'teki evi bombalandı' dedi. Her yer karıştı. O zaman Yedikule'ye yeni taşınmıştım, Ermeni olduğumu bilmiyorlardı. Eve gittim, bir Türk bayrağı astım. Anneme de Müslüman kadınlar gibi beyaz başörtüsü bağlattım. Kapının önüne oturdum anneme de bir kahve yaptırıp, içiyorum... Kıyamet kopuyor, evler yağmalanıyor. Herkes koltuğunun altında 'ganimetre' koşturuyor. Saat 1'e kadar devam etti böyle. Bu sırada yanıma gelen bir yüzbaşı, 'Delikanlı tebrik ederim. Kahvenin tadını çıkaracak günü ve saati iyi seçmişsin, her Türk sizin gibi olmalı' dedi. Onlar gittikten sonra girdim içeriye, ev başıma yıkılıyor sanki... İki halkın birbirlerine düşman olması baştakilerin marifeti. Komünist oldum, iki halkın yararına olduğunu düşündüğüm şeyleri yaptım. Halklarımızın benzer acılar yaşamaması için uğraştık. Emeklerin boşa gitmediğini düşünüyorum."

Çerkezyan, 2005 yılında, Radikal'den **Celal Başlangıç**'la yaptığı röportajındaysa şunları söylemişti:

"Ben zaten ruhen komünisttim. Kendimi bildim bileli öyle hissettim. Türkiye'de olduğum için TKP'li oldum. Ermenistan'da olsam, oradaki partiye girerdim. "

Aynı röportajda şunu da anlatmıştı:

"**Zihni Anadol**, 'Türk Solu' diye bir dergi çıkarıyordu. Bir miting sonrası Zihni, 'Bizim dergiye bir yazı yazsana' dedi. 'Ben o dergiye gıcığım' dedim. 'Niye?' diye sorunca da anlattım; 'Bu memlekete Migros geldi 'Türk Migros' dediniz. Bilmem ne geldi 'Türk' oldu. Bu halkın kışına yerleştirilen bütün kazıklar böylesi bir jelatine sarıldı, öyle yerleştirildi. Şimdi de siz 'Türk Solu' diyorsunuz. Eğer solunuz sadece size aitse, bizim ne işimiz var içinizde. Biz enternasyonal insanlarız. O zaman ben gideceğim, bir Ermeni solu bulacağım, orada çalışacağım.' Herhalde aklına yattı Zihni'nin ki, bir süre sonra derginin adını değiştirdiler."

1965 yılında Türkiye İşçi Partisi'ne üye olan Çerkezyan, ayrıca Türkiye Komünist Partisi'nin illegal yayın organı olan Atılım'ı 4 sene boyunca Gedikpaşa'daki marangozhanesinde gizlice bastı. Çerkezyan, TKP'nin Atılım dergisini marangozhanesinde bastığı yılları da şöyle anlatmıştı:

"Ben marangoz muydum? Ne marangozu? Orası

(marangozhane) üniversite oldu, matbaa oldu. Senelerce Atılım'ı bastım. (...) O kadar zaman gazeteyi bastık, kokusu çıkmadı. 1980'den önceydi. Mustafa Hayrullahoğlu biliyordu burayı. O gözaltına alındı, işkencede öldü, bir konuşuydu, hepimiz yanmıştık zaten. Bu olaylar bize bir şeyler öğretti. Açık vermemek, birlikte iş yaptığın insanları iyi tanımak... Gerisi insanın vicdanına bağlı bir şey."

Çerkezyan'ın sosyalistlere baskıların yoğun olduğu dönemde, marangozluğuna dair anlattığı bir başka öykü de şöyleydi:

"Cağaloğlu'nda Ürün dergisi vardı... Oraya bir şeyler yaptım. Bir gün bana mimar bir genç gönderdiler dergiden. Çocuk, içinde gizli bölmesi olan özel bir masa istiyor. Taslağını çizmiş, getirdi bana.

'Senin ne istediğini anladım, hadi sen git, ben bir masa yaparım, gelir alırsın' dedim gönderdim onu. Kaba suntuadan bir masa yaptım. Sonra geldi bu mimar delikanlı, 'Yaptın mı?' dedi. 'İşte, istediğin masa bu' dedim. Masayı incelemeye başladı, yanına baktı, önüne baktı, altına, üstüne baktı, ters çevirdi; aradığını bir türlü bulamadı, 'Ama bu benim istediğim gibi bir masa mı?' dedi tereddütle. 'Senin istediğin masa' dedim. Bir daha baktı, bir daha baktı, zulayı bulamadı. Sadece mimarlık yetmiyor yani bu işlere. 'Ama nasıl oluyor bu?' dedi. Ben masanın nasıl açılacağını gösterdim, şaşırıp kaldı, aldı masayı gitti. Sonradan duyuyorum ki, o masa ne işlere yararmış. O masanın sayesinde her şeyi yazmışlar da, çizmişler de, saklamışlar da. Dergi arandığında bakıp gidermiş polisler."

Kemal Türkler Davası'nda 3. kez beraat kararı...

Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi, Kemal Türkler'in katili Ünal Osmanağaoğlu için daha önce verdiği beraat kararında direnerek 30 Temmuz günü görülen duruşmada Osmanağaoğlu için 3. kez beraat kararı verdi. Saat 14.30'da başlayan duruşmada sanık Ünal Osmanağaoğlu ve avukatları hazır bulunurken Türkler Ailesi, müdahil avukatlar, DİSK yöneticileri ve DİSK avukatları da duruşmada yer aldı.

1999 yılından bu yana Kemal Türkler'in katil zanlısı olarak yargılanan Ünal Osmanağaoğlu'na 2003 ve 2007 yılında verilen iki beraat kararı da Yargıtay 9. Ceza Dairesi tarafından bozulmuştu. Yargıtay, Osmanağaoğlu'nun cinayetin planlama aşamasında görev aldığını ve silahla ateş ederek, suça asli fail olarak katıldığına vurgu yaparak beraat kararını bozmuştu.

Ancak Yargıtay'ın bozma kararından sonra, bozma kararına karşı savunması alınacak olan sanık Osmanağaoğlu iki duruşmadır mahkemeye getirilmedi. 2 Temmuz'da yapılan duruşmaya getirilmeme sebebi Bandırma Cezaevi Müdürlüğü tarafından araç, personel ve ödenek yokluğu olarak belirtildiği halde, bu durumu Adalet Bakanlığı'na bildiren ve sanığın duruşmada hazır bulundurulmasını isteyen DİSK'e gönderilen cevabi yazıda yeterli ödenek, araç ve personelin bulunduğu, sanığın 30 Temmuz'da duruşmaya gönderileceği bildirilmişti.

30 Temmuz'da görülen duruşma ile birlikte Osmanağaoğlu'nun beraat kararı bir kez daha yineleni.

DİSK ve bağlı sendikaların üye ve yöneticileri de Kemal Türkler davasını izlemek için saat 14.00'te adliye önünde biraraya geldi. Dava öncesinde yapılan açıklamada konuşan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, 12 Eylül karanlığına giden yolda önemli etaplardan biri olan Kemal Türkler'in katledilmesinin ardındaki sis perdesinin hala kaldırılmadığını söyledi.

Kararın açıklanmasının ardından adliye önünde bekleyen 300 kişilik kitle beraate tepki gösterdi ve DİSK avukatları temyiz yoluna gideceklerini açıkladı.

İstanbul Bakırköy'de görülen dava duruşmasıyla eş zamanlı olarak Ankara Adliyesi önünde saat 14.30'da basın açıklaması gerçekleştirildi.

Genel-İş MYK üyesi Remzi Çalışkan tarafından okunan basın açıklamasında, Kemal Türkler'in katledilmesinin üzerinden 29 yıl geçtiğine, fakat hala bu katliamın arkasındaki sis perdesinin kaldırılmamış olduğuna dikkat çekildi.

Mücadele Postası

Karabulut için eylem

İstanbul Etiler'de başı gövdesinden ayrılmış halde bir çöp konteynırında cesedi bulunan ve üzerinden 152 gün geçmesine rağmen failleri ortaya çıkarılmayan Münevver Karabulut cinayeti için Karabulut'un akrabaları, arkadaşları ve facebook üzerinden Karabulut'un katilinin bulunmasını isteyenlerin katılımıyla Taksim tramvay durağında eylem gerçekleştirildi.

2 Ağustos günü gerçekleştirilen açıklamada Karabulut'un faillerinin bulunması ve yakalanarak cezalandırılması istendi. Münevver Karabulut'un kuzenlerinin ve halalarının da bulunduğu eylemde, Karabulut'un resimleri taşındı.

Basın açıklamasının ardından, Münevver'in halası Süheyla Karabulut bir konuşma yaparak katillerin yakalanması için bir an önce doku örneklerinin alınmasını istedi. Karabulut, Münevver'in katillerinin bugüne kadar yakalanmamasını bir talihsizlik olarak değil, yetkililerin yetkilerini kullanamaması olarak değerlendirdiğini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Davutpaşa'da 7. hafta eylemi...

Davutpaşa'da yaşanan patlamada hayatını kaybeden ve yaralananların yakınları, geçtiğimiz haftalarda olduğu gibi bu hafta da "adalet arayışlarını" gerçekleştirdikleri eylemle sürdürdüler.

Taksim tramvay durağında gerçekleştirilen eylemlerin 7. haftasında "Davutpaşa'yı unutmamak, unutturmayacağız!" pankartı açılırken patlamada yaşamını yitirenlerin resimleri ve "19 ay oldu sorumlular yargılanmıyorlar. Adalet istiyoruz" dövizleri taşındı.

Basın metnini, Davutpaşa katliamında yaşamını yitiren Lezgi Şimşek'in yeğeni Ercan Şimşek okudu. Şimşek'in yaptığı açıklamada, patlamanın üzerinden geçen 20 aya rağmen Ceza Davasının halen açılmadığı belirtilerek, "Artık yeter diyoruz! Adil yargılanma istemeye devam edeceğiz! Yetkililerin yetkilerini davayı sürüncemede bırakmak için kullanmasına izin vermeyeceğiz!" dedi.

"Bir daha Davutpaşalar olmasın" diyen Şimşek, bu acıların bir daha yaşanmaması ve yeni canların yanmaması için davalarının takipçisi olacaklarını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kayıp yakınlarından eylem

Cumartesi Anneleri'nin faili meçhul cinayetlerin açığa çıkarılması ve failerin yargılanması talebiyle başlattığı oturma eylemlerinin 226. haftasında, 1995 yılında 5 kişiyle birlikte gözaltına alınarak kaybedilen M. Emin Aslan ve Süleyman Seyhan'ın dosyasının Ergenekon kapsamına alınması istendi.

Kayıp yakınları ve İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyonu adına bu hafta açıklamayı İHD Yönetim Kurulu Üyesi Kadriye Baykal Ceylan gerçekleştirdi. Ceylan yaptığı açıklamada, 58 yaşındaki Süleyman Seyhan'a koruculuk dayatıldığını ve bu dayatmayı kabul etmeyen Seyhan'ın, Mardin-Dargeçit Taburu tarafından 29 Kasım 1995'te 6 kişiyle birlikte gözaltına alındığını belirtti ve bu olayın tanıklarının da olduğunu söyledi.

Ceylan açıklamanın sonunda, M. Emin Aslan ve Süleyman Seyhan'ın kaybedilmesinden Dargeçit Jandarma Tugayı'nı, Mardin Jandarma Tugayı'nı, Özel Harp Dairesi'ni ve ona bağlı yapılanmaları doğrudan sorumlu tuttıklarını belirterek sorumluların yargılanmasını istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kapitalist düzeni çöpe atmak...

Bilindiği üzere, Türkiye'de kapitalist sömürü gün geçtikçe artmakta, krizin faturası ağır bir şekilde işçi ve emekçilere ödetilmektedir. Bunların sıkça yaşandığı yerlerden biri de, Tüpraş İzmit Rafinerisi'dir. Tüpraş'ta işçiler hem çok ağır koşullarda çalışmakta hem de kapitalizmin yarattığı çevre kirliliğinden olumsuz yönde etkilenmektedir. Bununla birlikte, her çalışma alanında, her ünite "bu iş yerinde iş kazalarına yer yoktur" gibi boş laflar yer almaktadır. Bu tip boş laflar burjuvazinin kandırmaca laflarıdır, amaç işçi sınıfının gözünü boyamaktan başka bir şey değildir.

Biz sınıf devrimcileri çok iyi bilmekteyiz ki kâr hırsının, sömürünün, zorbalığın ve baskının olduğu

her yerde iş kazaları vardır. Bugün Tüpraş'ta kölece çalışma koşullarına maruz kalan işçiler her çektiği nefeste, onları ölüme götürebilecek meslek hastalıklarını edinmektedirler!

KOÇ gibi emek hırsız burjuvalar ise, servetlerine servet katıyorlar. Dost ve düşman herkes şunu çok iyi bilsin ki; gün gelecek bunların hepsinin hesabı sorulacak, devrimci proletarya bu düzeni ve bu düzenin egemenlerini bir daha hiç çıkmamak üzere geldiği çöplüğe geri gönderecektir.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

Tüpraş'tan bir stajyer

Kapitalist düzende kadın tekstil işçisi olmak...

Kapitalist düzen, dünyayı yaratan ve üreten milyonlarca işçi ve emekçinin sömürsü üzerinden kendini var eden bir düzendir. Bu düzenin sahipleri yani burjuva sınıfı, işçi ve emekçileri; uzun çalışma, düşük ücretle çalışma, esnek çalışma, sigortasız-sendikasız çalışma daha da uzatabileceğimiz birçok yol ve yöntemle sömürerek onların sırtından geçinmektedir. Sömürülen milyonların yarısını ise emekçi kadınlar oluşturmaktadır. Asalak burjuvalar sınıfı kadın emeğini yedek ve ucuz emek olarak kullanmaktadır. Emekçi kadınlar bu düzende çeşitli biçimler altında dışlanarak onlara düzenin yoz kültürü aşılacaktır. Bu yoz kültür emekçi kadınların çalışma alanlarına da yansımaktadır. Bunlardan, sömürünün en dizginsiz, baskı, yasak ve cinsel tacizlerin en yoğun yaşandığı sektörlerden ilk sırayı tekstil sektörü almaktadır.

Emekçi kadınlar kentlerde yaşamlarını sürdürebilmek için genelde vasıfsız olarak tekstil sektöründe çalışmaktadırlar. Onlar bu sistemin hep geri ve ikinci planında kalmışlardır. Tarih boyunca sürekli bir biçimde baskı ve şiddetin gölgesinde yaşamaya katlanmak zorunda bırakılmışlardır. Özellikle de evde baba ile kocanın baskı ve şiddetine maruz kalırken, işyerlerinde ise patronunun onur kırıcı hakareti ile yüz yüze kalmaktadır. Hal böyleyken kadınların belirli bir kesimi, çalıştığı işyerindeki sorunlara da bu feodal düşünce ile yaklaşmaktadır. Böylelikle tekstilde çalışan kadın işçiler gününbirlik çalışmak ve günü birlik yaşamakla yüz yüze kalıyorlar. Bunun dışında ise hiçbir sosyal, kültürel etkinlikleri olmamaktadır. Kapitalizmin pervazsız sömürü alanlarından tekstil atölyelerinde tam anlamıyla ucuz işgücü ve yedek işgücü olarak kullanılan kadınlar bunların yanı sıra onur kırıcı hakaretlere ve cinsel tacizle de karşı karşıya kalıyorlar.

Tekstil atölyelerinde çalışan kadınlar patron ve patron yardakçısı ustabaşlarından hakaret ve azarlar işiterek çalışmaktadırlar. Bu düzenin bütün yaşam ve çalışma alanları emekçi kadınlar için çözümsüzlüktür. Kadınlar ekonomik sömürüyü ve cinsel sömürüyü ortadan kaldırmak için gerçek çareyi sokakta, alanlarda ve mücadele barikatlarında aramalıdır. Kadının kurtuluşu sömürünün olmadığı ve herkesin eşit olduğu sosyalizmde mümkündür. Kadın ancak sosyalizm mücadelesi yoluyla özgürleşecektir.

Pendik'ten bir tekstil işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 ESKİŞEHİR

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sermayenin saldırılarına karşı

işgal, grev, direniş...